Príbeh otroka, ktorý sa rozhodol, že bude slobodným

Otrok číslo 7908118581 Stanislav Jurčišin

Obsah

Úvod.....str. 3

1 Detstvo, súvislosti, škola a prvé pracovné skúsenosti.....str. 4

2 Dublin.....str. 10

3 Návrat do Bratislavy.....str. 11

4 Návrat na Lago di Garda.....str. 13

5 Nové výzvy a nová etapa pri spoznávaní domova.....str. 16

6 Cesta okolo sveta.....str. 20

7 Pokus o útek mal skutočne opodstatnenie.....str. 22

8 Skúsenosť s psychiatrami a hrozba kazajky.....str. 24

9 Konečne k riešeniu makroekonomických súvislostí.....str. 26

10 Od slovanizmu ku kooperativizmu, alebo od montérok priamo ku knihe.....str. 28

11 Situácia v mojom domove ešte pred stavbou kooperativizmu.....str. 30

12 Práca, výroba, organizácia a rozdeľovanie je to, čo ja vidím pod ekonomikou.....str. 32

13 Na reči pozor, štatistiky môžu hovoriť niečo iné.....str. 34

14 Moja športová kariéra v skratke.....str. 36

15 Z kaluže a do blata, za nos vedú nás, dievčatá.....str. 38

16 Pred voľbami a komunitné fung fu procesy.....str. 41

17 Kooperativizmus a jeho miesto v ekonomickej teórii.....str. 43

18 Princíp zdôvodnenia.....str. 48

19 Žeby toho nebolo málo, láska k „športu“ je predsa len dôležitá.....str. 50

20 Zhrnutie môjho pôsobenia v servise.....str. 57

21 Kampaň.....str. 58

22 Na vyspelú duchovnú oblasť jeden šaman nestačí.....str. 60

23 Poďme k voľbám a kandidátom.....str. 62

24 Zhrnutie.....str. 67

24.1 Predbežné zhrnutie a duchovný svet.....str. 67

24.2 Späť k voľbám a „dobrovzťahová“ politika bez výsledkov a argumentov verzus menová a monetárna.....str. 69

24.3 Je vyštvávanie a odstraňovanie tých najschopnejších základným princípom fungovania môjho mesta?.....str. 72

24.4 Posledný laboratórny pokus v športovej oblasti.....str. 74

24.5 Pozor na správnosť porovnávacích metód.....str. 76

24.6 Ešte k mojej „motivácii“.....str. 77

25 Záver.....str. 78

26 Prílohy.....str. 79

Úvod

Táto kniha vznikla ako dôsledok môjho neúspešného pokusu o politickú kandidatúru. Nebudem to skrývať a poviem to priamo. Sú za ňou asi aj politické ambície. Mám za sebou asi najneúspešnejší pokus z pohľadu výdavkov a získaných hlasov, aký kedy niekto urobil, čo si len myslím. Napriek tomu, že som doň šiel s najprepracovanejším a najviac zdôvodneným produktom, aký kedy niekto do politiky ponúkal, o čom som však presvedčený a viem to preukázať. Asi niečo v poriadku nie je. Kniha je asi nevyhnutnosť, aj keď sa možno mnohým ľuďom z môjho okolia fakty a súvislostí páčiť nebudú. Napriek tomu vopred upozorňujem, že nikoho nepovažujem za svojho nepriateľa, veci sa snažím hodnotiť cez fakty a nemyslím si, že je niekto lepším alebo horším človekom. Skôr si myslím, že ľudia fungujú na rôznych princípoch a tie moje majú jednoducho také výsledky, ktoré ma teraz vzhľadom na okolnosti tlačia do jej napísania. Žijeme v chorom systéme, ktorý núti ľudí k rôznemu správaniu v snahe o prežitie. Práve preto je nevyhnutné, aby som uvádzal aj negatívne skúsenosti. Iba takáto cesta a objektívne hodnotenie faktov mňa osobne priviedli k tomu, že ponúkam a preukazujem to, čo ponúkam a preukazujem. Verím, že každý rozumný človek chápe, že moje otvorenie sa je nevyhnutné a bez toho to nejde.

Nemôžu existovať objektívnejšie dôvody na to, aby som sa uchádzal o politickú funkciu. Dokonca o politickú lídersku funkciu, čo je dôležité podotknúť. Toto je jednoducho aj mojou povinnosťou, mojím ďalším krokom k roztrhnutiu okov, ktoré na sebe nosím. Toto je môj boj za slobodu. Predsa len, nikdy som o politických ambíciách neuvažoval. Žil som si tak, ako som to cítil, nikdy ma nezaujímalo, čo si o mojom konaní myslí moje okolie, ak išlo o správnu vec. Teda nezaujíma ma to v skutočnosti ani teraz a nie je možné akokoľvek ovplyvniť moje kroky. Stal som sa napriek tomu, čo som rozvíjal, pre ľudí asi zlým a nedôveryhodným človekom a je zaujímavé, že som to ja, kto má za sebou najpresvedčivejšie výsledky, ktoré ma doslova tlačia do politického ringu a mám mu bezpochyby čo dať. Nikdy som nič neskrýval, za nič sa nehanbil a asi aj práve preto je písanie tejto knihy akýmsi oddychom. Možno bude moje otvorenie pre niekoho provokatívne, bude provokovať jeho presvedčenia o živote, o svojej pravde, avšak používam presvedčivé argumenty a fakty a to je spôsob, ktorým preukazujem svoju pravdu ja. Tento prístup, práve toto ma priviedlo k vyriešeniu najzložitejších spoločenských rébusov a toto ja meniť nebudem. Jednoducho či sa vám to páči alebo nie. Toto je cesta, ktorá prináša výsledky.

Pokrytectvom sa možno dá dostať k moci a peniazom bez toho, aby ste musel niečo konkrétne predložiť. Ja sa snažím o moc na základe toho, že viem čo ponúkam, viem o čom hovorím, viem pomôcť, nemám asi inú možnosť vzhľadom na moje postavenie a to, kde ma spoločnosť pritlačila a týmto sa moja snaha o niečo ako politická moc stáva dôveryhodnou a asi najviac presvedčivou. Nikdy ma to v skutočnosti nezaujímalo a je to prirodzená súčasť toho, čo som robil, rozvíjal a rozvinul. Vysvetľujem asi najzložitejšie problémy a súvislostí, ktoré ovplyvňujú správanie sa človeka či kolektívov. Napriek tomu si dovolím povedať, že mám v rukách dostatočné množstvo faktov, ktoré mi dovoľujú robiť závažné závery a urobiť pokus o vysvetlenie toho, čomu mnohí možno nerozumejú, čomu mnohí možno rozumejú, ale nevedia proti tomu bojovať a preto radšej idú s prúdom, čomu mnohí rozumejú, ale im tento stav vyhovuje a nemajú dôvod veci meniť, avšak čo je to najpodstatnejšie pre život okolo nás.

Nakoniec fakt, že tento príbeh môže zmeniť svet a môže zastaviť cestu do istej záhuby, je dostatočným argumentom na jeho napísanie a snahu o prezentovanie. Silnejší argument asi netreba.

1 Detstvo, súvislosti, škola a prvé pracovné skúsenosti

Môj príbeh za začína asi tam, ako akýkoľvek iný. Narodil som sa. Neviem čo viac k tomuto povedať. Azda len toľko, že som sa narodil keď bolo asi teplo. To usudzujem z mesiaca, v ktorom sa toto stalo. Bol totižto august. Vtedy je väčšinou teplo. Ale nie je to isté a ja som si to nezisťoval. Hovorím to iba ako domnienku, ktorá má svoju logiku a má opodstatnenie. Avšak asi to nie je až také dôležité. Jednoducho som sa kedysi narodil a prežíval zaujímavý život v zaujímavej oblasti. Tu sa už zastavím. Toto môže byť nápomocné pri pochopení môjho príbehu, môže to byť nápomocné pri pochopení mojich krokov a argumentov. A toto je trochu overiteľnejší fakt. Aj keď asi aj ten predošlý je overiteľný, len sa mi nechce si to zisťovať. Lebo je to vlastne jedno.

Dôležitosť vytvárania záverov na základe nejakých skutočností je asi nepochybná. Pochopiť môj príbeh, ktorý môže zmeniť svet, ako aj môže byť na výsmech dnešným povrchným osobnostiam, je pre objektívneho človeka dôležité. Ak má meniť svet, musia ho pochopiť aj inde ako v mojej oblasti. Preto budem hovoriť v širších súvislostiach, budem hovoriť z trochu väčšieho nadhľadu. Predsa len, precestoval som svet, videl a pracoval s ľuďmi z asi všetkých spoločenských vrstiev a v rôznych spoločenských oblastiach a vidím možno veci z inej perspektívy. Každý si vytvorí iné mantinely, niekto zámerne lebo mu povrchná pravda vyhovuje, niekto nevedome, lebo iba prijíma pravdu od takých, ktorí úzkymi mantinelmi disponujú.

Obr. č. 1. Jediná fotka, na ktorú si skutočne nepamätám v rámci celej knihy je fotka z mojou sestrou.

Moje mantinely sú teda širšie. Dokonca to vyzerá tak, že sú širšie ako mantinely akéhokoľvek iného človeka, ktorý sa pokúšal vysvetľovať spoločenské súvislosti, prijímať nejaké závery, niečo ponúknuť či prezentovať. Ja som niečo prezentoval, povedal som, že je to strategické riešenie, hľadal spôsoby ako veci posúvať a nie spôsoby ako iných zastavovať a ľudia s úzkymi mantinelmi sa tomu vysmiali. Bohužiaľ, sú to najčastejšie takí, ktorí majú vplyv na iných a teda nie je šanca niečo také presadiť cez objektívnu profesionalitu. Profesionalita znamená, že niečo ponúknete, ukážete kde ste na to prichádzali a aké výsledky práce s tým súvisia, preukážete to po odbornej stránke a nejako dokážete správnosť svojho uvažovania a záverov. To som urobil a toto je v politickom priestore niečo nezvyčajné a jedinečné. Ale to nestačí. Používaním úzkych mantinelov, nie je teda možné pochopiť súvislosti, nie je možné prijímať nejaký komplexný záver a nie je možné niečo posúvať správnym smerom.

Takže teda, budem vravieť v širších súvislostiach, lebo je to nevyhnutné. Otvorím sa, poviem súvislosti môjho konania, lebo je to správne. Lebo ak môže niečo zmeniť svet, je to správne. Lebo ak napriek mojej práci, ktorá je zjavne nadčasová, som v podstate žobrák a nemám uplatnenie, je to správne. Lebo ak viem veci podložiť overiteľnými faktami, je to správne. Aj keď to mnohí počuť nechcú, z môjho pohľadu je to správne a jednoducho to spravím. Mnohé veci samozrejme poviem z vlastných skúseností a na ich úplné potvrdzovanie by boli potrebné osobné svedectvá. Nebudem ich vopred zisťovať a nechám veci na ľudí. Lebo to sa mi nechce a nemám ani potrebu si niekoho vopred získavať. Avšak mnohé veci sú dôležité pre pochopenie záverov a tie sú pre mňa podstatné. Mňa zaujímavú závery, riešenia a tie mám v rukách a sú nespochybniteľné. Sprievodné javy s ktorými som sa stretával sú však dôležité na pochopenie dôležitých súvislostí, dôležité na pochopenie môjho príbehu, ktorý stojí za navrhovaním novej stratégie. A o to tu ide.

Asi toľko v úvode a mojej úvahe o tom, prečo sú nejaké veci dôležité, prečo ich treba spomínať a dávať do súvislosti. Počasie pri mojom narodení sa teda asi s najväčšou pravdepodobnosťou dá zistiť, lenže asi to nie je dôležité. Avšak je dôležité to, kde som sa narodil, v akých podmienkach vyrastal a čo ovplyvňovalo môj pohľad na veci.

Vyrastal som teda na východe Slovenska, krajiny, ktorá dnes patrí do tzv. vyspelej Európy a je súčasťou dnes uznávaného vyspelého kapitalistického sveta. Na systém západnej civilizácie alebo tzv. vyspelého kapitalistického sveta sme sa napojili iba pred 30 rokmi a stali automaticky akýmsi podporným článkom pyramídových štruktúr, automaticky niekde z nižšej pozície. Avšak sme súčasťou tzv. Európskej únie, ktorá je vo svete jednou z veľmocí a ekonomických ťahúňov. Životná úroveň tejto časti sveta je však omnoho nižšia ako je to v skutočne vyspelých krajinách, kvôli už spomínanému dôvodu. Východ Slovenska k tomu patrí z pohľadu životnej úrovne k tým najzaostalejším aj v rámci tejto krajiny.

Ja som sa však narodil ešte do inej doby. Do doby, keď u nás fungoval predchádzajúci režim, systém alebo ekonomické usporiadanie. Volalo sa to komunizmus, budovanie socializmu alebo nejako tak tomu dnešní odborníci vravia. Veľa som o tom počul, avšak v skutočnosti si na mnohé veci nepamätám, keďže išlo o moje útle detstvo. Každopádne žili sme v mestečku v paneláku, vyrastal na sídlisku, v mojich ôsmich rokoch presťahovali na dedinu k starým rodičom a tam strávil asi krásne detstvo, plné prírody, športu a krásnych zážitkov. Tu som zažil aj prechod na tzv. demokraciu, kapitalizmus alebo slobodu. Avšak mal som iba 10 rokov a ani z toho si veľa nepamätám.

Dnes si ako scestovaný človek uvedomujem tú devízu mať domov niekde v prírode alebo doslova v lese, kde som sa mohol neustále vracať. V kontexte toho, čo som robil, asi by som bez takéhoto článku nemohol riešiť veci ako som riešil a systém alebo tlaky by ma prinútili s tým prestať, prípadne skončil pod mostom. Ten zvláštny systém založený na demokracii a slobode však priniesol fatálne dôsledky aj na život u nás, čomu sa budem venovať neskôr. Adaptovať sa v tejto komunite bolo pre mňa doteraz nemožné v akejkoľvek oblasti, avšak mal som aspoň kde nechať svoje veci, napísať knihu či stretnúť kamarátov, s ktorými som si vytváral vzťahy ešte cez úprimné snahy o spoznávanie života.

Ten život u nás je dnes jednoducho krutý a demokracia tu priniesla niečo, čo neumožní človeku ako som ja, žiť normálny život. Jednoducho tu nezarobíš ak nie si napojený na nejaké mocenské štruktúry, avšak vtedy je z teba otrok a nemôžeš riešiť nejaké zložitejšie súvislosti a spoznávať život cez hladinu, ktorej sa hovorí aj hladina alfa. V kontexte môjho príbehu mu budem vravieť aj ako stavu beztiaže. Ide o stav, keď sa správate v súlade so svojím svedomím a ku každému rovnako, bez ohľadu na jeho spoločenské postavenie. Práve tam sa dá riešiť to, o čom je táto kniha. Fakt, akým spôsobom sa tu vytvorili hierarchie a aké vplyvy tu pôsobia na medziľudské vzťahy spôsobuje, že je z toho džungľa založená na krutosti jedného k druhému, bezcharakterného odstraňovania ľudí z komunity a tento začarovaný kruh je ťažké nejakým spôsobom prebiť. Toto zaujímavé a asi závažné tvrdenie ale asi

potvrdí môj príbeh. Je to spôsob života, ktorý tu priniesla sloboda, demokracia a vyspelá západná civilizácia, pretože tam je spôsob života presne na tých princípoch, čo bude tiež súčasťou toho, čo chcem v skutočnosti povedať. U nás je to ale umocnené rôznymi inými vplyvmi ako aj neznalosťou skutočnej podstaty tohto systému a tým, že ľudia tu žijú z ruky do úst a prežívanie je doslova ťažké. To jednoducho umožňuje viac vydierať, zdierať, manipulovať a balamutiť. Poďme však po poriadku, aby sme neskákali hneď na koniec.

Moja mladosť bola teda plná prírody, športu a zážitkov, z ktorých sa dá čerpať pozitívna energia do ďalekej budúcnosti a asi som z tohto pohľadu šťastným človekom. Aktívne som sa venoval futbalu, bola to moja vášeň a išlo o niečo, čo mi dodávalo množstvo pozitívnej energie a ako neskôr ukážem, asi aj poznatkov o fungovaní kolektívov, bez ktorých by som asi neriešil veci, ku ktorým ma život priviedol. Tréning bol u mňa na programe každý deň, keďže išlo o najvyššiu úroveň v rámci mládežníckych kategórii a celkovo o veľmi dôležitú súčasť života či už na strednej, alebo na vysokej škole. Tam som si týmto spôsobom aj zarábal na štúdium a bolo to v danom čase pre mňa veľmi nápomocné. Teda škola, šport, príroda a plno skvelých zážitkov, bolo to, od čoho som ja mohol odraziť v mladosti a všetky tieto veci boli extrémne dôležité a nevyhnutné. Jedno podporovalo a dopĺňalo to druhé.

Štúdium vysokej školy bolo novou skúsenosťou, novým svetom, presťahoval sa z nášho pohľadu do veľkomesta, ktoré je od môjho domova vzdialené 500 km a domov chodil sporadicky. Dôvodom bol aj šport, keďže som v tom pokračoval a byť každý deň na ihrisku mi nesmierne pomáhalo adaptovať sa v takýchto, pre mňa absolútne nových podmienkach. Prírodu, dedinu a potok pod oknom nahradila izba, kde sme bývali štyria, bez vlastnej kúpeľne či kuchyne, v najväčšom meste na Slovensku. Internát bol síce situovaný v jednom z mestských parkov, avšak podmienky sa mi diametrálne zmenili. Bratislavu však po mnohých skúsenostiach musím považovať za jedno z najpríjemnejších veľkých miest, keďže dlhšie ako dovolenkové pobyty som vystriedal v Chicagu, Sydney, Dubline, Londýne, Helsinkách, či Štokholme.

Obr. č.2 a 3. Aklimatizáciu v Bratislave a nových internátnych podmienkach mi spríjemňoval aj futbal cez ligový dorast Interu Bratislava.

Asi aj vzhľadom na to, že som sa v dôležitých chvíľach nedokázal presadiť v nejakom lepšom družstve, po dorasteneckom veku to už nebolo mojou prioritou. Veci som bral prirodzene a netlačil na pílu, aj keď som akosi podvedome cítil, že vo vyšších súťažiach sa presadzovali aj slabší hráči ako som bol ja. Nejaké hlbšie súvislosti, ktoré si uvedomujem dnes som si vtedy neuvedomoval a jednoducho som v mojich podmienkach viac dokázať asi ani nemohol. Keď som neskôr tú možnosť mal, v podstate som to už ani nechcel. Možno ma to sem tam trápilo po ukončení dorasteneckého veku, avšak aj samotná tretia liga, ktorú som popri škole hrával bola súťaž, ktorá mala svoju kvalitu a mohol túto činnosť rozvíjať. Mal sa kde prevetrať a čo je dôležité, takýto už menej vrcholový šport pri porovnaní

s dorasteneckou ligou, mi umožnil začať cestovať na letné brigády a k futbalu sa počas školy vrátiť. Práve to sa neskôr ukázalo ako podstata pri naberaní ďalších skúseností. Prežil som leto na farme v Anglicku, leto v americkom Wyomingu, odtiaľ šiel študovať do Austrálie a štúdium v Bratislave na rok prerušil. Pobyt v Austrálii ma zase posunul do Talianska a postupne začínal pracovať v obsluhe. To ma nejako chytilo a priznám sa, uvažoval dokonca o neukončení štúdia. Nakoniec aj pomocou tlakov mojej priateľky sa domov vrátil a školu doštudoval. V podstate hneď po ukončení štúdia šiel späť do Talianska k moru na letnú sezónu.

Obr. č. 4, 5 a 6. Cestovanie a práca v zahraničí začínali byť mojím zdrojom obživy a skúseností už počas vysokej školy. Snímky sú z farmy v Anglicku a cestovaní v Londýne, neskôr leto v USA.

Tento svet sezónnych prác mi veľmi vyhovoval a bolo to niečo, s čím som pokračoval naďalej. Pokus začať pracovať ako bežní absoloventi, teda v nejakej navonok odbornej práci v Bardejovských kúpeľoch na marketingovom oddelení, mi len potvrdil, že toto bola skutočne tá správna šálka kávy. V Bardejovských kúpeľoch som sa vo svojej koži necítil, stal sa zo mňa v rámci našej komunity alebo oblasti niekto, bol som v podstate manažér. Riaditeľstvo sa za také niečo považovalo, je to nad celou štruktúrou. Musím dokonca priznať, že sa mi podarilo urobiť fatálny prešľap. Pri organizácii prechádzky na koňoch pre miestnych hostí, keď tie kone nakoniec neprišli. A hostia len tak čumeli a ja to musel vysvetľovať. A to dva dni za sebou. S kamarátom z dediny, ktorý mi v tom mal pomôcť, keďže mal doma farmu koní, sme si pred výjazdom sadli v našej krčmičke a ten ráno dvakrát nevstal. Aj také boli moje manažérske skúsenosti v mladosti a prešľapy, ktorých som sa dopustil asi aj vďaka môjmu vtedajšiemu hýrivejšiemu štýlu života. Každopádne, vtedy som už bol na odchode a mal iné plány. Jednoducho mohol som byť manažérom na papieri, avšak vnútri by som sa ním nestal nikdy, pretože som tým ľuďom v podstate nerozumel. Práca čašníka, barmana, recepčného či nočného strážnika pri mori, bola skutočne pre mňa zaujímavejšia a cítil sa pri nej v tom čase prirodzenejšie. Moja skúsenosť na marketingovom oddelení trvala teda iba tri mesiace a tejto práce sa vzdal. Ľuďom v mojom okolí to bolo ťažké vysvetľovať, ťažko obhajovať takéto kroky, avšak dnešok to asi obhajuje definitívne a táto kniha asi definitívne potvrdzuje, že ísť prirodzeným spôsobom za skúsenosťami je niečo, čo môže človeka posunúť vpred. Byť niekým iba navonok a získavať si nejaké postavenie bez toho, aby človek chápal vôbec čo robí, je možno cestou za kariérou a peniazmi, avšak nie cestou za skúsenosťami, z ktorých môže človek ťažiť do nejakého objektívneho poznania reality okolo nás.

Obr. č 7, Turistika v stredisku Val di Fassa, Taliansko

Nasledujúce 3 roky som opäť prechádzal sezónnymi prácami ako barman, čašník či nočný strážnik a recepčný. Bolo to skvelé vzhľadom na to, že som trávil čas pri mori, jazerách, v horách, kde som mohol veľa lyžovať, bicyklovať a spoznávať nových ľudí. Jednoducho paráda. Hlavne išlo o obdobie, keď som robil veci, ktoré boli pre mňa prirodzené a nemusel sa nejako vnútorne namáhať. Nemal som pozíciu, ktorú by som pri mojom vtedajšom vývojovom štádiu zvládal asi len prostredníctvom utláčania iných, alebo v podstate deštrukcie nejakej komunity. Obsluhoval som, rozprával sa s ľuďmi, niekedy oslavoval, tancoval a hlavne takéto veci mi umožnili mať prirodzenú radosť zo života. Bolo to teda dobré a cítil sa vo svojej koži.

Aj toto obdobie však končilo a časom som pociťoval akúsi naplnenosť a to, že ma to začína nudiť a neposúva už nikde. Začínal uvažovať o opätovnom návrate do normálneho života a mal pred sebou poslednú plánovanú sezónu pred takýmto „závažným rozhodnutím“. Išlo o leto pri talianskom jazere Lago di Garda. Mal som 26 rokov a to bol najvyšší čas začleňovať sa do „normálnej spoločnosti“. Tak nejako sa to v dnešných spoločenských kruhoch hovorí. Teda aby som nerobil nejakú podradnú prácu, o čom počúvam dodnes, ale aby som pracoval povedzme niekde na ministerstve, v banke, vo firme alebo bol jednoducho niekým, kto bude mať nejaký spoločenský status, príde domov a keď sa bude predstavovať, povie napríklad kým je a čo robí, aby bol jednoducho spoločensky uznávaný. Vzhľadom na to, že ma práca začínala unavovať a nič pozitívne som už na nej nevidel, bolo aj logické, že som takýmto štýlom uvažoval a sa na novú zmenu sa tešil. Plánoval som ísť naspäť do Bratislavy.

Obr. č. 8. Práca barmana počas fašiangov, Canazei, Taliansko

Táto sezóna však bola výnimočná dvomi vecami. Dôležité bolo, že som sa zaľúbil. Zaľúbil som sa tak ako nikdy predtým a myslím, že som bol pre niekoho ochotný urobiť všetko. Vzhľadom na moje negatívnejšie skúsenosti s pokusmi o nejaké vzťahy z vtedajšej nedávnej minulosti som sa tomu akokoľvek bránil, skutočne to nechcel, avšak toto sú veci, ktoré sa asi ovplyvniť nedajú. Myslím, že som stretol niekoho, u koho som cítil akúsi vnútornú spriaznenosť, dokázali sme komunikovať na akejsi úrovni, keď sme tomu my dvaja rozumeli a jednoducho mal som pocit, že toto je to správne. Počas leta som v tom bol stále viac a jednoducho toto bol holý fakt.

Obr. č. 9. Jazero Garda počas prvej sezóny

Druhá zaujímavá vec bola to, že som asi prvýkrát v živote pochopil, že ľudia sa dokážu správať k jednému tak a druhému inak a závisí to od ich spoločenského postavenia. Akosi som túto vec vnútorne pociťoval pri mojej manažérskej skúsenosti v Bardejovských kúpeľoch keď som bol najprv niekto, po nechaní práce zase nikto. Toto som aj keď iba podvedome, ale predsa, vnímal. Dovtedy však stále pracoval priamo s vlastníkmi a najvyššími šéfmi a naše vzťahy s kolegami neboli nejako pokrytecké. Ocitol som sa však niekde, kde vlastníci mali niekoľko hotelov, bol som v jednom tíme bez ich prítomnosti a jednoducho moji kolegovia sa správali rôzne ku mne a rôzne k nim, čo bolo prvýkrát v živote, keď som si také niečo priamo uvedomoval a dotýkalo sa to môjho súkromia. Vzťahy neboli najlepšie a priznám sa, bolo to aj mojím pričinením, keďže som v tomto období žil hýrivejšie a vtedy aj keď je človek výkonný a má krátkodobú energiu, je impulzívnejší a je ľahké ho rozladiť, o čo sa aj moji kolegovia pokúšali a boli relatívne úspešní. Fakt, že vedeli byť neprimerane milí k vlastníkom a členom ich rodiny, pričom absolútne odlišní ku kolegom, z ktorých nič nemali ma k tomu dosť znervózňoval a trvalo mi to, kým som si to dokázal usporiadať v hlave. Tento fakt bol však pre mňa niečím novým a sezóna sa z pohľadu mojich vzťahov na pracovisku, asi aj mojim pričinením, neskončila najlepšie. Popri tom som však bol zaľúbený a toto ma udržalo na tomto mieste.

Táto sezóna mi však dala z veľa a ja som po nej začal hľadať cesty, ako naplniť svoje vnútorné a veľmi silné túžby, nejako sa priblížiť k osobe, ktorú som považoval za svoju spriaznenú dušu. Akosi som vnútorne veril a čakal, že budeme spolu. Bolo to dokonca obdobie, keď som si bol absolútne istý, že k sebe patríme a je to len otázkou času. Vtedy som si neuvedomoval aký je ten dnešný svet zvláštny a že to až také jednoduché nie je. Možno keby sme žili vo vákuu a svet by bol spravodlivý, možno vtedy by sa to naplnilo. Tak sa veci nepohýňali v smere, v akom som si to predstavoval. S tou osobou som si priznám sa nič konkrétne nezačal, rešpektoval som jej vzťah na diaľku a bránilo mi v tom asi aj to, že som v tom čase používal nejaké návykové látky, ktoré akosi menili moje prirodzené inštinkty a konanie. Avšak vnútorne som bol absolútne zaľúbený a v tom nebolo o čom.

Obr. č. 10. Jazero Garda

2 Dublin

Mal som pocit, že som stretol niekoho extrémne dôležitého, koho mi do cesty postavil osud a prevrátil mi svet naruby, pričom som to nevyužil. Aj keď som si bol stále istý, že je to správne a veci asi majú ísť v tomto smere a je to len otázkou času, aj tento fakt ma prinútil absolútne sa od akýchkoľvek relaxačných a iných pomôcok na spríjemnenie si reality, očistiť. Teda od alkoholu, cigariet či húlenia. Moje užívanie ľahkých drog nemalo nejako veľkú históriu a užíval som ich väčšinou v absolútne malých množstvách, toto leto však tou výnimkou bolo a ja som sa vedel odviazať. Vo všeobecnosti však moje skúsenosti s takýmito vecami boli veľmi malé. Jednoducho dali mi v nejakom období niečo, bol som viac spoločenský a mohol spoznávať ľudí. Vtedy som však cítil, že mi niečo zobrali. Niečo, čo mi dávalo nový zmysel života. Z dnešného pohľadu po viacerých skúsenostiach musím povedať, že toto bolo v tom čase nevyhnutné na to, aby som tú prácu vôbec zvládal a doslova by som bez nich na tom jazere asi ani nebol. Všetko bolo bezpochyby tak, ako malo byť a inej cesty na stretnutie sa aj s touto osobou vlastne ani nebolo. Drogy sú bohužiaľ dôsledkom neprirodzených hierarchií a toho, že spôsobujú absenciu schopností riadiacich štruktúr rešpektu slobodných a uvažujúcich ľudí. Drogy spravia výborných otrokov a takto komunita môže pokračovať v zaužívaných trendoch. Očistenie od nich zo mňa spravilo slobodného človeka, ktorý rozprával to, čo videl, neustále veci zvažoval a ukazoval realitu cez fakty, čo mi však neskôr spôsobovalo obrovské problémy v akceptácii a prežívaní. Toto mi ukázalo ďalšie obdobie a je to jednou z vecí, ktorú chcem mojim príbehom povedať.

Obr. č. 11. Oslava Dňa sv. Patrika v Dubline

Na základe takýchto skúseností som s tým jednoducho prestal a nejaké vnútorné inštinkty alebo pocity ma dostali do írskeho Dublinu. Mojou snahou bolo niekde ísť a veril som, že čakám na svoju lásku. Veril som, že je to otázka času a bol som vnútorne šťastný a naplnený. Kým predtým strácal nejaký zmysel vecí okolo seba a toto ma niekam posunulo. Ona mala vzťah, ktorý sa rúcal a ja čakal na správny moment. Tento stav bol však hlavne niečim nevyhnutným a potrebným preto, aby som si v Dubline uvedomil veci, ktoré ma neskôr dostali do riešenia asi najzložitejšieho spoločenského rébusu. Dostal sa k práci v Starbucksе, ktorý akurát implementoval na tunajší trh a celkovo do Európy a bolo to skvelé prostredie na pochopenie toho najdôležitejšieho.

Avšak aj túto vec sa dá rozdeliť do dvoch menších a hlavne spolu súvisiacich. Prvá bola tá, že som si všimol veľmi zaujímavú vec na fungovaní kolektívov. Jeden z členov, ktorý ma akosi nemal v láske, začal proti mne zvláštnym štýlom vedome bojovať. Boli to asi nejaké mocenské ciele, keďže v rámci tej práce bol kariérny postup možný. Robil to však dosť zákerne, sťahoval okolo seba ľudí a tí sa spájali na tom, že ma vytláčali z kolektívu. Nebolo to úplne jednoduché, keďže som bol v tej práci v rámci našej kaviarne možno aj najskúsenejší a roky barmanovania v Taliansku sa jednoducho nedalo nevidieť. Avšak prešlo to až do akejsi nenávisti, provokácii a napádania a priznám sa nikdy som niečo také nesledoval a neuvedomoval si. Bol však schopný stiahnuť a spájať ľudí na tom, že proti mne bojovali. Mal som tam nulové kariérne snahy, len čakal na svoju lásku a potreboval niekde byť, asi aj preto som tento fakt, aj keď s veľkými problémami, zvládal.

Druhým faktom bolo to, že efektivita jednotlivých kaviarní bola nejakým spôsobom merateľná a kvantifikovateľná, pritom to bolo závislé od spôsobu riadenia. Manažér, ktorý ma do práce prijal, bol v danom obore veľmi skúseným odborníkom. Bol z Maroka a v rámci kaviarní dosahoval asi najlepšie výsledky. Išlo o objektívny fakt, keďže tých manažérov dokázali meniť a skúšať ich na rôznych miestach pri rôznych podmienkach, on bol jeden z najlepších. Mal som možnosť kaviarne meniť a bol posielaný aj na iné miesta a tento fakt si začal uvedomovať a dostávať do krvi. Práve toto bolo to najdôležitejšie poznanie, rozhodujúce pre všetky moje doterajšie kroky.

3 Návrat do Bratislavy

Z Dublinu som odišiel po polroku. Nebola to práca a miesto ktoré by ma posúvalo ďalej aj vzhľadom na môj svet po ktorom som túžil a rozhodol sa skúsiť napĺňať ciele, ktoré som mal ešte pred sezónou na Lago di Garda. Teda snažil sa hľadať si uplatnenie v mojom obore. Bolo to však už s tým, že som si uvedomoval kvantifikovateľnosť výsledkov, uvedomoval si, že jeden spôsob riadenia je lepší a druhý horší a že je to možné rozlišovať. K tomu všetkému takéto niečo je veľmi podstatné pri vytváraní dobrých a harmonických vzťahov. Vyrastal som medzi silne duchovne zmýšľajúcimi ľuďmi a cítil, že táto vec je niečím viac ako len nejaký profesionálny rast. Vnútorne ma to napĺňalo a odvtedy neustále podvedome hľadal cestičky k spoznávaniu tohto sveta. Išlo teda aj o moju sebarealizáciu v rámci boja za spravodlivosť, čestnosť, poctivosť a toto je v zásade jediná vec, ktorá to dokáže zabezpečiť, čo som chápal prakticky od začiatku.

Cítil som, že viem, ako sa bojuje za dobro. Je to dokonca kvantifikovateľné cez ekonomické štatistiky a výsledky a je to doslova vedecká disciplína. Neskoršie skúsenosti a moje kroky boli týmto bojom a faktom podstatne ovplyvnené. Išlo k tomu o moju duchovnú sebarealizáciu a začalo to byť mojim duchovným svetom. Ten môj duchovný svet mal objektívnejšie základy ako ten, do ktorého ma spoločnosť od mala tlačila a ktorý ako neskôr ukážem, prináša možno až pravý opak.

Presťahoval som sa do Bratislavy, začal pracovať v telekomunikačnej firme ako projektový manažér. Napriek tomu, že moja vtedajšia pozícia vyzerá navonok veľmi odborne a ja mal prácu, ktorá bola aj v rámci nového kolektívu, v ktorom som pôsobil, jednou z tých najzaujímavejších, časom som chápal, že ako barman som dokázal pochopiť omnoho zložitejšie a dôležitejšie veci. Táto práca bola pre mňa jednak jednoduchá, avšak z pohľadu toho, čo som začínal chápať o fungovaní sveta okolo nás, doslova brzdila môj vývoj. K tomu napredovanie v rámci takejto inštitúcie je vo veľkej miere závislé od toho, ako sa páčite vyšším hierarchiám a je ťažké proti tomu niečo robiť. Ako čašník si svoje odbehám, urobím a je to vidno. Ak ste dobrý a robíte svoju prácu poctivo, je to nepopierateľné a takto si vytvárate určitý slobodný svet, ktorý bol neskôr tým najdôležitejším faktorom, aby som mohol veci ďalej rozvíjať. V takejto nadnárodnej korporácii je to však iné. Tu ak sa nepáčite niekomu nad vami, nedá vám informácie a odstráni jednoduchým spôsobom aj keby ste bol Einstein a snažil sa pracovať poctivo ako mravec. Pritom vás to vyšťaví psychicky a na nejaké odborné záležitosti, ktoré som rozvíjal neskôr, by som tu mohol absolútne zabudnúť. Bola to však skúsenosť, ktorá ma posunula ďalej. Popri práci však začal trochu programovať, čo bolo považované za akýsi vyšší stupeň odbornosti a schopností. Asi dva mesiace pred mojim odchodom som sa pred manažérom vyjadril, že naučiť sa tieto číselká nie je problém, čomu on neveril. Nechal mi priestor a o mesiac mu naprogramoval niekoľko vecí, ktoré v rámci tímu používali ešte dlho. Začínal som chápať najzložitejšie spoločenské súvislosti, ktoré sa dali kvantifikovať cez ekonomické výsledky, bola to jediná šanca boja za spravodlivosť a duchovné ciele, ku ktorým som bol vedený odmala a zrazu je potrebné sa zorientovať medzi číselkami. Toto mne jednoducho prišlo jednoduchšie a asi to aj ukázal. Mal na to priestor, čas a naplnilo mi to posledné mesiace asi desaťmesačného pobytu v korporácii, kde som sa pokúsil začleniť

do spoločnosti a nevymykať sa. Kde som však podvedome cítil, že by som tam nemal šancu rozvíjať to, čo som mal pomaly ale isto vo svojej krvi a otváralo mi to najtajnejšie komnaty dnešného sveta.

Okrem zaujímavej pracovnej skúsenosti, zaujímavo sa preosiali aj moje osobné vzťahy. Nejaký čas som strávil s kamarátmi z dediny, s ktorými som v Bratislave študoval, hral futbal a celkovo vyrastal. Každý sme však už mali svoj svet, každý robil niečo iné. Ja som rozprával o mojej skúsenosti v Starbuckse, zaujímavých záveroch a zaujímavých veciach ohľadom vzťahov na pracovisku. Vedel som, že som bol niekto, koho chceli vytlačiť, mal do činenia s vedomým spájaním ľudí v takomto záujme. Pritom som len chcel robiť, užívať si život, mal som svoje ciele, čakal možno na svoju lásku.

Zaujímavé bolo, že jeden z kamarátov, s ktorým som teda strávil mnoho času, mal podobné skúsenosti. Z kontextu však vyplynulo, že vlastne on sa pokúšal niekoho vytlačiť a robil presný opak. Čiže zrazu sme stáli na opačnej strane barikády. Bolo to niečo, čo sa nemohlo skončiť ináč ako napätím a nerozišli sme sa v najlepšom. Prešlo to dokonca až do nejakých vyhrážok a zvyšok času strávil v podnájme s inou partiou, ktorá bola tiež z vysokej školy a z nášho mesta. Tento fakt podľa všetkého ovplyvnil veľa vecí v rámci vzťahov aj v mojom domove a toto všetko sa zrejme malo stať.

Z našich rozhovorov vyplynulo, že tento boj považoval za jedinú možnosť ako bojovať za seba, rodinu či asi sebarealizáciu. Mne to prichádzalo čudné, keďže pretým sme sa veľa bavili aj o duchovných veciach, spolu sme si prečítali dokonca knihu od Dalajlámu, ktorú mi on ponúkol a ktorý asi ako jediný z nejakých celosvetových duchovných autorít spomína energiu lásky a nenávisti, čo je dnes podstata môjho videnia sveta. Ja som však bol niekto, kto sa v rámci kolektívov snažil asi iba robiť a spolupracovať, mal malé kariérne záujmy bez nejakých objektívnych dôvodov, ktoré som napríklad predložil neskôr pri voľbách a to mi prinášalo zaujímavé poznanie. On bol niekto, kto sa snažil o kariérny postup presne tým štýlom ako to robil spomínaný kolega v Dubline. Hrávali sme spolu futbal, vyrastali a na internáte dokonca bývali v jednej izbe. Zdieľali veľa spoločného, avšak vydali úplne opačným smerom a fungovali na opačných princípoch, k čomu mali obaja svoje dôvody, avšak čo nemohlo vyústiť do iného ako vzájomného konfliktu a akéhosi zhoršenia vzťahov aj medzi dovtedajšími kamarátmi. Dôležité je dodať aj to, že som ho dovtedy považoval za niekoho, od koho som si mal čo zobrať. Jeho sebavedomie bolo veľké a mne chýbalo. Teraz som ja začínal byť sebavedomý, nepýtal si rady a zrejme aj to ho akosi iritovalo. To moje však rástlo s tým, že som videl veci v jasných kontúrach a začínali mi dávať zmysel, začínal mať nové výzvy spojené s mojím duchovným ako aj odborným svetom pričom moja pravda bola skutočne obhájiteľná a preukázateľná. Dnes to vidím tak, že sebavedomie mladých je často založené iba na vysokom egu a povýšenectve, čo bol asi aj tento prípad. Odtrhnutie sa od rôznych „kamarátskych vzťahov“ a iných vplyvov mi dávalo možnosť rozvíjať to, čo som neskôr rozvíjal a bez toho to nešlo. Táto skúsenosť je však dôležitá pre neskoršie vzťahy a skúsenosti doma a musím ju spomenúť.

4 Návrat na Lago di Garda

Po tejto skúsenosti, ktorá mi preosiala mnohé veci, som sa vrátil do Talianska na miesto, kde sa to celé začalo. Pochopenie prispôsobovanie správania sa k ľuďom z rôznych spoločenských vrstiev za rôznymi mocenskými účelmi či snahou o prežitie a asi nenaplnená láska, ktorá ma však dostala do všetkých ďalších krokov bez ktorých by som nepochopil nič, bola skúsenosť, ktorá ma niekam posunula a mňa to tam ťahalo. K tomu jeden z manažérov bol na dosť vysokej odbornej úrovni, ja som medzitým zažil zaujímavú skúsenosť v Dubline. Vrátil sa tam po dvoch rokoch, avšak úplne ináč nastavený. Stav čistoty od návykových látok okrem kávy, skúsenosti v spolupráci a spôsobov šikanovania a odstraňovania ľudí z kolektívov a vedomý si akéhosi ochranného prsta od jedného z vlastníkov, cez ktorého neprešlo akékoľvek klamstvo, ktoré sa často využíva na odstránenie nepohodlných. To všetko pomohlo k tomu, že som tam ostal ďalšie tri letá.

Obr. č. 12. Pracovný kolektív po návrate na Jazero Garda

Situácia v robote nebola najideálnejšia a vo všeobecnosti išlo o kolektív, ktorý mal vysokú mieru konfliktnosti a vysokú fluktuáciu. Práca bola relatívne príťažlivá pre mnohých a od toho sa asi odvíjajú aj vzťahy. Mnohí sa nechali často odradiť, znechutiť či vyprovokovať a pri tejto psychicky vypätej práci to skutočne niekedy vrelo. Mne sa to tam celkom páčilo a ako neskôr ukážem, riešil som tam aj zaujímavé veci ohľadom naberania skúseností a aplikácie dovtedajších poznatkov. To, aby som tam bol, zapríčinilo aj čakanie na stretnutie s dievčaťom, ktoré bolo za týmto naberaním skúseností a novými výzvami. Videl som to ako jednoznačný posun a ten sa nakoniec potvrdil. K stretnutiu došlo na konci sezóny, čo bolo prvý a poslednýkrát, čo sme sa videli od kritickej a zlomovej sezóny spred dvoch rokov. Naše stretnutie neprinieslo pre mňa očakávaný efekt, avšak potreboval ho pre akési pokračovanie. Išlo o dievča zo severu Európy, ktoré malo vzťah v Taliansku a dlhodobejšie tam žila. Vtedy pracovala v neďalekom meste, Bologni, kde sa medzičasom zoznámila s iných chlapcom. Osobne som veril, že jediné čo nám stojí v ceste bol jej starý vzťah, ale nebola to pravda. Myslím, že si iba išla potvrdiť, že to medzi nami stále nie je na vzťah alebo niečo podobné. Krátko po našom stretnutí sa dala dokopy s novou známosťou, čo som sa dozvedel neskôr.

Snažím sa veci vidieť reálne a písať o tom, ako som ich videl v danom čase, lebo asi to je dôležité. Fakt, že som bol zaľúbený a že je to asi jediná žena ktorú som mal rád viac ako všetko na svete nemá nič spoločné s tým, že som sa mýlil v tom, ako boli veci neskôr usporiadané a do čoho vyústili. Nikdy sa nevzdám presvedčenia, že v prípade možnosti nejakého prežitia a sebarealizácie v tom čo som robil a čo som robiť musel, s týmto dievčaťom pri mojom cite by som asi bol. Asi každé dievča sa pozerá na veci aj zo svojej perspektívy a ja som bol skutočne akýsi intelektuálny žobrák, ktorý niečo rozvíjal, zahlboval sa do svojich myšlienok a nevedel nájsť spôsob prežitia, pretože to nejde v súlade s dnešným systémom a s tým, čo som rozvíjal. Myslím si, že práve toto na našom stretnutí videla a to ju definitívne presvedčilo o nejakých svojich záveroch. Ako človek rozvíjajúci tento projekt som bol jednoducho odhadzovaný z akejkoľvek činnosti. Mal som relatívne vysoké sebavedomie, prinášal často absolútne presvedčivé výsledky, ktoré však potrebovali čistú a nezotročenú myseľ. A to tí dnešní šéfovia nechcú. To ich straší ako strašiak na lúke. Chorý a nespravodlivý systém jednoducho nabúrava všetko.

Harmóniu života, asi aj vzťahy a prirodzené veci, ktoré by ináč fungovať mohli. S týmto presvedčením už asi zostarnem. V mojom príbehu je však dôležité to, čo tá osoba pre mňa v danom momente znamenala, kde ma posunula, a išlo o veľmi dôležitý a asi aj rozhodujúci článok v mojom konaní. V danom momente veci neboli poukladané tak aby sme sa dali dokopy, čo je zrejmé. Bez toho aby som takúto podstatnú vec nespomínal, nie je možné pochopiť môj príbeh a to, čo je za celým projektom a prečo som často konal navonok čudne a nie v súlade so spoločenskými normami či očakávaniami. Čo by bolo keby je však niečo, čomu by som sa rád vyhol. Posledná vec ktorú by som chcel spomenúť je to, že asi bolo aj nevyhnutné mať taký bod, cieľ a niečo, čo ma držalo aj v ťažkých chvíľach nad vodou. Ako som neskôr pochopil, veci a vzťahy dnes usporiadané nedajú veľkú šancu na nejaký kontakt so ženami pri rozvíjaní tohto projektu a ja som pri určitých výsmechoch, pokusoch a hranie sa s niekým, kto bol už v stave vyštvaného z komunity, či jednoducho odmietaní, aspoň mávol rukou, otočil a išiel ďalej. Všetko bolo a je asi tak ako má byť a tento človek, kdesi vzdialený, ktorého som mal rád a nemal k nemu prístup, bol pre napredovanie a pochopenie súvislostí dneška bezpochyby nevyhnutným.

Keď som neskôr študoval knihu od Pikettyho a našiel v nej spôsob vyargumentovania správnosti navrhovaného systému, pochopil som aj jeho naberanie informácii. Často opisoval chudobu, o ktorej čítal z románov od Victora Huga a iných autorov 19. storočia. Dokonca spomína, že autori poukazujú, ako spoločenské usporiadanie nabúrava prirodzené vzťahy a vlastne ruinuje spoločnosť. Vyvoláva v nej spoločenské tlaky. Samozrejme išlo o tvrdšiu dobu, avšak v princípe postavenú na tých istých základoch ako je tomu dnes a kam sa vlastne prostredníctvom pôsobenia tohto systému nenávratne dostávame. Neprirodzená moc, malá šanca na nejaké spoločenské napredovanie na základe práce a schopností a z toho vyplývajúce spoločenské tlaky a demotivácia. Ja som sa túto problematiku snažil dostať do ekonomických analýz a pozerať cez štatistické okuliare. Jednoducho nedostať sa k možnosti mať rodinu bolo pre rozvoj projektu ako som robil ja asi tým normálnym a prirodzeným. Obe veci by som mať nemohol a moja prirodzenosť by ma asi do pokryteckého života, keď by som sa tváril, že nevidím to čo vidím a k tomu to viem preukázať faktami, nepustila. Mal by som možno kariéru, ale bol by som klamár a pokrytec a nevedel sa pozrieť do zrkadla. Tu by som to ale asi nechal túto problematiku aj keď je zložitá, avšak dôvody, že som videl veci v iných kontúrach a inom svetle ako dnešní odborníci sú hlavne tie, že mám so všetkým osobné skúsenosti a okrem veľkých pracovných skúseností z viacerých oblastí poznám reálne dopady dnešného systému na život ľudí a asi aj celej spoločnosti. Lebo to je asi to najpodstatnejšie, čo určuje celkovú spoločenskú výkonnosť, čo je cestou harmónii vzťahov a moje analýzy mi dávajú stopercentne za pravdu. Analýzy, o ktorých dnes hovorím ako o jediných, čo v rámci vednej spoločenskej disciplíny ekonómie skutočne sedia a majú svoju logiku. Celá moja práca a závery, všetko to má svoje dôvody a môj nenaplnený cit je jedným z nevyhnutných vecí, to je asi jednoznačné.

Pobyt v Taliansku bol teda pre mňa opäť zaujímavý, v jednej reštaurácii ako barman strávil tri letné sezóny. Prvá bola poznačená mojim čakaním na stretnutie, druhá a tretia zase zarábaním a bral som ich viac ako nutnosť. Kúpil som si nové auto a to bolo potrebné splácať. Na konci druhej sezóny som sa dozvedel o fakte, že „moje dievča“ si krátko po našom stretnutí našlo nového chlapca a to ma dosť paralyzovalo. Jednoducho z tohto šoku som sa musel dlho dostávať a asi aj to ovplyvnilo kvalitu a chuť do práce. Vzhľadom na dlhy som to však absolvovať musel a pobyt v danom stredisku som ukončil na začiatku štvrtej sezóny, keď ma v rámci firmy premiestnili na iný hotel a skončil som počas skúšobnej doby. Ukončil som to na základe sťažností od ľudí, ktorým sa moje správanie zdalo nepriateľské. Vôbec som netušil, že sa také niečo môže stať a dôvody boli skutočne vyslovene subjektívne.

Medzi spomínanými sezónami som trávil zimy v rakúskom Saalbachu, kde som pracoval ako čašník. Musím sa priznať, že na konci tohto zvláštneho, ale asi potrebného obdobia som opäť začínal cítiť akési zastavenie rozvíjania niečoho, čo mi dávalo zmysel a posúvalo ma. Nebolo to ani tak o strácaní sebadôvery, skôr som začínal pociťovať akúsi nechuť k samotnej práci, začínal vnímať hostí, ktorí ma

dokázali vyraziť z práce bez nejakého dôvodu a začínalo mi to asi otvárať ďalšiu komnatu, ktorá poodkrýva dnešný systém a jeho dôsledky. Z môjho pohľadu však bolo stále ťažšie prežívať a toto mi prinášalo akúsi neistotu do budúcnosti. Pomaly som chápal, že poctivá práca dnes k prežívaniu nevedie, čo mi nedodávalo veľa pozitívnej energie a opäť sa ocital v slepej uličke. Trvalo to však nejaký čas a ja našiel bod, o ktorý som sa snažil oprieť a hľadať cestu k prežívaniu a sebarealizácii zároveň. Ono to stále prichádzalo akosi prirodzene, po nejakých obdobiach beznádeje a dezilúzie. O to väčšie bolo moje zanietenie pre nové výzvy.

Leto, keď som musel odísť z Jazera Garda som dokončil na starom mieste, v turistickej prímorskej dedinke Duna Verde, kde som v Taliansku začínal a kde sa kedysi dávno predtým, ešte počas študentských čias dostal z Austrálie, odkiaľ ma tam pozval majiteľ hotela, s ktorým som tam chvíľu pracoval. Strávil som tam tri sezóny počas štúdia a tesne po ňom a prácu poznal dopodrobna. Priznám sa, vyhadzov na základe „neakceptácie zo strany hostí“, ktorá mala teda nulové objektívne dôvody, čo sa mi vtedy stalo prvýkrát a začínalo otvárať novú pandorinu skrinku, ma prinútil užívať ľahšie drogy pod názvom cannabis a bolo to niečo, čo mi vtedy pomohlo byť pre hostí prijateľnejší. K tejto problematike sa ešte vrátim. Ale na tomto hotely som strávil opäť tri letá. Práca mi dávala najskôr asi zdroje na to, aby som mohol naberať nové skúsenosti, keď ma to už pomaly, ale isto, ťahalo k rozvíjaniu alternatívy.

Obr. č. 13. Snímka z prímorského mestečka a hotela v talianskom Duna Verde, kde som sa s priateľmi neustále vracal a ktorý bol mojim základným pilierom pri možností naberania informácií a skúseností potrebných pre tvorbu alternatívy.

Po týchto zaujímavých rokoch som už vedel a bol si istý, že mojou výhodou je absolútna schopnosť spolupracovať prakticky s každým, naučil sa sebaovládaniu a spolupracovať bez toho, aby som sa do niekoho navážal, prípadne sa pripájal k nejakej skupinke naháňajúca niekoho a nabíjajúca si svoju energiu, čomu sa dnes vraví aj šikana. Vedel som o sebe, že mojou výhodou je nekonfliktnosť a v prácach som už len na základe toho, že som mal prakticky nulové kariérne ambície, veľmi progresívne. Už som si to vedel spojiť aj so športom, kde dovtedy platilo, že mojim príchodom do družstva sa výsledky kolektívu zlepšovali. A platilo to prakticky v každej činnosti, ktorú som robil a kolektívy posúval k lepším výsledkom. Niekedy tým, že som ich priamo ťahal a niekedy tým, že som zvládal naháňanie a šikanu, ktorá posúvala iných. Avšak videl som, že ja ako osoba viem túto vec slabo predať, kariérne a individualistické ciele ľudí ma dostávali často z kolektívov von a že tá realita je o niečo krutejšia. Avšak niekde vnútri som si bol istý o tom, že tento bordel má riešenie a zdôvodnenie. Ekonomické výsledky a štatistiky jednoducho neoklameš. V takom športe je to o čosi zložitejšie, avšak kolektívy fungovali prakticky na tých istých princípoch a iba výška odbornosti a osobnej vyspelosti riadiacich pracovníkov dokázali takéto veci pretavovať do lepších vzťahov a výsledkov.

Duchovný svet bol založený na energii lásky a energii nenávisti. Považoval a považujem ich v princípe za dve možnosti spájania ľudí. Kým tá prvá vyzerá často menej príťažlivá, predsa len v dlhodobejšom horizonte prináša okrem stabilnejších vzťahov aj lepšie výsledky. A tá druhá, na ktorej dnes funguje obrovské percento štruktúr a kolektívov, tá ma obete. Tam je potrebný niekto, o koho si ostatní otrú

svoj nos, nabijú energiu a takto niečo produkujú. Samozrejme nedá sa to úplne oddeliť, keďže všetci robíme chyby vo vzťahoch či v práci alebo inde, avšak vo všeobecnosti to funguje nejako takto. A ja sa snažil rozvíjať tú prvú a to už vedome. Čiže riešil som tie najzložitejšie duchovné problémy v kombinácii s najzložitejšími ekonomickými a práve to teraz preukazujem. Vlastne toto sa mi podarilo a má to dlhú históriu, kde som si uvedomoval o čo ide.

Obr. č. 14 a 15. Počas pobytov som navštevoval rôzne koncerty či športové podujatia. Snímky sú z návštevy môjho obľúbeného klubu Arsenalu Londýn v talianskom Udinese. Zápas predkola Ligy majstrov. Klubu som už vtedy fandil z dôvodu ich filozofie hľadania a vytvárania kolektívu na princípe spolupráce, čomu som už vtedy vnútorne rozumel a rozvíjal tieto poznatky

5 Nové výzvy a nová etapa pri spoznávaní domova

Obdobie po odchode z Jazera Garda bolo pre mňa dosť náročné, keďže som cítil, že prežívanie je pre mňa stále ťažšie a to napriek uvedomovaní si toho, že sa vypracuvávam na absolútneho majstra v schopnosti spolupráce na princípoch rešpektu, že sa odlišujem od mnohých ľudí tým, že v práci nemám tendenciu pridávať sa k rôznym odstraňovaniam nepohodlných, že moja prirodzená pracovitosť a často radosť z relatívne naplneného života kolektívy v každom ohľade poháňa.

Cítil sa dosť vyčerpaný, asi čakal na nejaký bod, o ktorom som písal, plánoval dokonca cestu okolo sveta. Veril som, že mi pomôže dostať sa von z najhoršieho. Ešte predtým sa však spojil s partiou z našej dediny a šiel s nimi pracovať do Fínska ako prekladateľ a stavebný robotník. Bolo to niečo nové a nakoniec sa to ukázalo ako cesta k ďalšiemu potvrdzovaniu mojich stále jasnejších hypotéz o dnešku.

Helsinky sú zaujímavé mesto a aj keď som z nich vtedy veľa nevidel, cítil som sa tam dobre. V práci problémy neboli, bol som iba pomocník na stavbe a v podstate som nemal čo pokaziť. Dokonca som nakoniec vymuroval nejaké múry absolútne sám, čo ma chvíľu celkom bavilo. Každopádne problémy začali byť pred našim odchodom na Slovensko po asi 5 týždňovom pobyte. Boli sme dohodnutí na tom, že sa do Fínska vrátime, avšak partia sa dohodla na inom riešení a doma urobila doslova zaujímavú vec.

Obr. č. 16, 17 a 18. Prácu vo Fínsku sme si často spríjemňovali rybolovom a rôznymi výletmi

Nedostal som výplatu, odišli bez toho aby mi niečo povedali a ja som len čumel. Celý pobyt bol absolútne bezproblémový, avšak tie posledné dni nasvedčovali, že sa niečo umelo chystá.

V podstate som si chcel niečo zarobiť kvôli plánovanej ceste okolo sveta. Avšak všetko zlé je na niečo dobré a takýmto zaujímavým spôsobom sa dostal k práci v Štockholme, kde ma tá istá firma následne poslala. To, čo sa stalo ohľadom práce v Helsinkách bolo vlastne absurdné, začínalo mi to otvárať oči pri pohľade na môj domov a spôsob fungovania tunajšej komunity. Po konzultácii s firmou a ozrejmení reality však nebolo o čom a takto šiel do Štockholmu, kde som prakticky našiel bod, o ktorý sa chcel oprieť a rozvíjal svoju vec, aj keď som stále netušil, kde to mieri.

Absolútne zlyhanie partie, s ktorou som tam pracoval, vyústilo do jedinej manažérskej praxe, ktorú som mal možnosť počas rozvíjania tohto projektu robiť. Mal som predtým do istej miery zodpovednosť za organizáciu a poriadok v rámci trojhviezdičkového hotela v rakúskom Saalbachu počas dvoch sezón, avšak nedá sa povedať, žeby som tam prinášal nejaké výsledky, ktorými by som niečo chcel povedať. Nakoniec neriešil som obsadenosť a objednávky, vyslovene mal na starosti reštauráciu a bar. Akurát sa dá povedať to, že som to zvládal k spokojnosti, mal veci pod kontrolou o čom svedčí už len fakt, že ma zamestnávateľ zavolal aj na ďalšiu sezónu. Túto prácu ukončili menšie osobné spory, za čím bola skôr žiarlivosť jedného z kolegov na moju vtedajšiu priateľku, ktorý mal dlhodobo kamarátsky vzťah so šéfovou dcérou. Narafičili na mňa chýbajúci pivný súd, brániť sa absolútne nedalo a už bolo vymaľované. Taký bežný spôsob, keď sa niekomu chce a vy sa nemôžte brániť. Avšak taký bežný problém, ktorému sa pri dnes vytvorených hierarchiách nevyhnete. Na baby majú právo najprv tí hore a ak sa to poruší, beda vám. A tak nejako dopadol aj môj pokus o vtedajší vzťah, nielen práca.

Manažérska skúsenosť vo Švédsku bola zaujímavá z viacerých hľadísk. Pritlačila ma k nej situácia, keďže zlýhanie partie spôsobilo vysoké riziko nezaplatenia výplaty a ja to časom videl. Zlyhanie bolo tak veľké, že nebolo možné pokračovať v nastavených šľapajách, pod vedením partie sa to v podstate ani nedalo a nevedeli veci pohýňať správnym smerom. Tak som sa akosi osamostatnil a riešil veci, o ktorých sa mi asi ani nesnívalo. O mojich manažérskych kvalitách alebo povedzme schopnostiach som ja osobne nepochyboval. Za najvyššiu devízu považujem schopnosť spolupracovať a rešpektovať iných, čo vedie k výsledkom. A toto bola práca, kde sa toto dalo využiť a vidieť výsledky. Ono to všetko asi takto malo skutočne byť.

Situáciu som definitívne pochopil až po príchode spomínaných kamarátov. Priznám sa, nebyť niekde na severe Európy vlastným autom, bez peňazí na cestu domov, zodpovedný už aj za ďalších ľudí, od tohto by som určite cúvol. Podrobnosti stavby sa nachádzajú v *prílohe 1*, to nebudem teraz rozpisovať. Akurát poviem, že naša denná efektivita bola asi trikrát väčšia ako vtedajšej partie do času, kým sme veci nepohli. Toto spôsoboval čas strávený v práci a absolútne nezvládanie logistiky a organizácie, či

z toho vyplývajúce zlé vzťahy, ktoré ich prácu brzdili. Pritom náš pracovný čas bol asi 9-10 hodín denne, čiže niečo normálne. To všetko je možné dodnes preukázať, pričom som robil maximum, čo bolo z mojej pozície možné. K tomu ešte to, že stopercentným dôkazom je fakt, že dobre organizovaná partia by túto prácu s počtom ľudí, ktorý bol na to využitý, zvládla minimálne za polovicu času a to by bolo už preukázateľné, ak by sa nedalo dostať k informáciám, cez ktoré viem ukázať môj prínos, zlýhanie v logistike, napravovanie a vlastne to, že išlo o využitie mojich skúseností a asi aj jednoznačných manažérskych a riadiacich schopností.

Je to zaujímavé, avšak počas celého rozvíjania projektu sa cvičím najviac v tom, ako preukázať poctivo vykonanú prácu. Jednoducho ako jednotlivec ste v džungli neprirodzených hierarchií odkázaný na podlizovanie sa či neprirodzené správanie, za ktoré sa dnes dostáva najesť. Ja som však na rozvíjanie potreboval jednoznačne nezotročenú myseľ a to sa dnes nenosí. Práve takýto prístup mi prinášal rozvíjanie týchto poznatkov a ich pretavovanie do výsledkov v praxi. Ibaže ste zlým a konfliktným človekom, ktorý vytvára zlú krv. Teda tak nejako som bol často označovaný a toto samozrejme nebol iný prípad. Iné metódy som používal napríklad v servise či športe, o ktorých poviem neskôr. Jednotlivec je často závislý od vôle či nevôle väčšiny a ak tá má určité zvyky, beda ak pôjdete svojou cestou.

Ešte pred príchodom kamarátov som mal s partiou menšie problémy, bolo cítiť vzrastajúce napätie. K tomu len toľko, že som si uvedomoval nevyhnutnosť určitej šikany pri zlom riadení a snažil sa tomu vyhnúť. Dokonca pred mojim príchodom odtiaľ odišli asi až dvaja, ktorí mali rovnaké problémy. Aj to bol dôvod, prečo sme sa museli odpojiť a riešiť veci sami. Keď sa na to pozriem spätne, tak tí chlapi za veci asi ani nemohli. Boli prvýkrát vonku s malými skúsenosťami zvládania takýchto situácií a prichádzala na nich aj únava. Byť doma zaškatuľkovaný vo vytvorených štruktúrach, mať pri sebe rodinu, je niekedy iné kafé ako zorientovať sa vonku. Nakoniec túto skúsenosť by som doma ja osobne z viacerých dôvodov mať ani nemohol. Avšak ak to porovnám s tým, že partia vo Fínsku sa správala navonok priateľsky, problémy prichádzali až tesne pred odchodom a doma vystrojili to, čo vystrojili, toto bolo asi menej pokrytecké. Ale to je už len taká úvaha, ktorou chcem trochu zmierniť veci sprevádzajúce moje skúsenosti. Bez takýchto sprievodných javov dnešného systému by som prakticky nič nerozvíjal. Dopad kapitalistického úžerníckeho systému je na pracujúcich, ktorí musia vytvárať reálne hodnoty, absurdný. Sprievodným javom sú aj časté konflikty a vytvárané napätie. Ja sa snažím vidieť veci z nadhľadu a toto je jednoznačný záver. Problémy takýchto javov sú skutočne niekde inde a moja alternatíva smeruje prakticky k vyriešeniu aj tohto. Videnie reálnych dopadov bolo pre moju motiváciu niečo robiť veľmi dôležité.

Aj toto bolo teda sprevádzané tým, že som bol zlý, lebo som kritizoval niečo, čo bolo viditeľné hádam aj z marsu. Dokonca jedným z dôvodov, prečo sme nakoniec nedostali adekvátnu čiastku za odvedenú prácu, bol fakt, že som si otvoril ústa. Toto doslova povedal jeden z manažérov. To, že som dal stavbu do pohybu, v podstate ju napravil, to už doma v mojom rodnom meste, kde sa to neskôr riešilo, nezaujímalo nikoho. Z tejto skúsenosti som sa dlho dostával a bol to ďalší dôležitý fakt toho, že som spoznával skutočnú tvár môjho mesta a absurdných vecí, ktoré v rámci tejto komunity prejdú. Ukazovala sa mi realita, výsmech do očí a bolo mi stále viac jasné, že to bola komunitná záležitosť.

Kamarátov, ktorých som tam zavolal, som poznal z dediny. Boli to v tom čase ťažšie zamestnateľní ľudia, ku ktorým som mal blízko a poznal ich spôsob fungovania. Nebolo to cielené, avšak s odstupom času si uvedomujem, ako sa hodili na pomoc pri riešení tohto rébusu, ktorý sa mi dostal do cesty. Naučiť sa čítať výkresy, urobiť všetky prípravy a logistiku, s čím partia pohnúť nevedela, to som akosi zvládol. Avšak bolo potrebné aj pracovať, spolupracovať a robiť tak, aby bolo niečo vidno. Práve takýto typ ľudí, ktorí doma v našich dimenziách často pôsobia ako menej schopní či dokonca stratená existencia utápajúca sa v alkohole, tí sú v skutočnosti najpracovitejší a najefektívnejší. Stačilo ich dostať preč z domácich vplyvov, odstrániť akékoľvek rušivé okolnosti zle fungujúceho kolektívu ako je

navážanie sa na druhých a šikana, s ktorými mali obaja skúsenosti a vycítil som to z domácich rozhovorov s nimi a výsledok bol na svete.

Táto manažérska skúsenosť teda prišla v zaujímavom čase, bola iba potvrdením správnosti mojich pocitov alebo úvah. Túto vec je možné absolútne preukázať a myslím, že je to skvelý obraz dnešného systému z akejkoľvek strany. Jednoznačný výsledok, ktorý vznikol iba náhodne a za normálnych okolností by som sa k takej možnosti pri neotrockom správaní nikdy nedostal. Avšak v konečnom dôsledku absolútne poprekrúcanie faktov, nezaplatenie výplaty a moje odstránenie. Asi nič viac k tomu netreba dodať akurát len to, že toto mojím sebavedomím neotriaslo. Ono to zvýšilo a dostávalo do oveľa vyšších dimenzií s absolútnou istotou v moje schopnosti vidieť veci správnym spôsobom a vedieť ich aj riešiť, pričom v tomto prípade išlo o niečo absolútne nové. Bol som predsa len neskúsený stavbár a veľa veci som sa musel učiť doslova v šprinte a strese. Avšak riadenie a vplyvy na fungovanie kolektívov funguje v každej oblasti úplne rovnako. Servis, stavebníctvo, ale aj šport. Veci je ťažšie dokazovať, ale myslím si, že toto je jednoznačné a nespochybniteľné. Tieto výsledky boli konkrétne a viditeľné asi aj zo spomínaného marsu.

Pri riešení tohto problému zo strany firmy bolo možno napadnuteľné moje správanie doma po príchode, ktoré bolo poznačené hýrivejším spôsobom života a tým, že mi po hádke doma zomrela babka a ja som sa trochu dostával do začarovaného kruhu alkoholu a iných návykových látok. Avšak toto nemá nič spoločné s tým, čo sa tam spravilo, ako sa veci dali do pohybu a čo viem z profesionálneho hľadiska povedať o tejto skúsenosti. V stavbe sme však pokračovať nemohli, dokončila ju vtedajšia partia a nedostali ani možnosť robiť niečo iné. Vtedy som to vzhľadom na fakty od firmy očakával, avšak nestalo sa to. Tak som sa rozhodol pre spomínanú cestu okolo sveta a o niekoľko týždňov zarezával na farme v Austrálii. Táto skúsenosť mi však dlho rezonovala v hlave, veci riešil z druhej strany zemegule, kde som sa dozvedel o približnom ukončení stavby a počte osôb, čo len definitívne potvrdzovalo moje slová a závery.

Vtedy som mal dostatočný dôvod snažiť sa hľadať cestu k vytvoreniu firmy s takýmto zameraním v týchto krajinách. Predsa len som videl veci jasne a zreteľne a bol by som na takomto manažérskom trhu asi veľmi konkurencieschopný. Teda minimálne z pohľadu organizácie. Dostať sa však k takému niečomu z mojej pozície možné nebolo a fakt, že byť preukázateľne schopným manažérom neznamená v dnešnej dobe môcť to uplatniť, ma dosť iritoval. Každopádne ak dnes vravím, že ja som svoje manažérske schopnosti vedel potvrdiť aj v praxi a vedel priniesť konkrétny výsledok, tak táto skúsenosť je práve niečo také. Pri voľbách som niečo také spomínal a dnešné „odborné“ kruhy absolútne nechápu, čo to výsledok vôbec je. Prezentujeme sa nejakými kariérami a skúsenosťami, ktoré sú často výsledkom otrokárskeho správania sa, potom sú z nás v podstate dosť veľkí tupci. Asi týmto smerom sa uberá dnešná spoločnosť. Táto skúsenosť prakticky absolútne potvrdzuje moje manažérske schopnosti, schopnosti veci ťahať správnym smerom, ísť v prípade potreby proti prúdu a stalo sa to predtým, ako som sa dal na riešenie makroekonomických problémov a k výsledku, ktorý ma dostáva do jednoznačnej pozície na to, aby som ako osoba vystupoval v politických kruhoch a dostal sa do diskusií, čo je asi jediné šťastie. Myslím, že už by sa mi niečo také nepodarilo. Jednoducho taký je svet a ak sa chce, jednotlivec nebude môcť preukázať nič. Toto je však našťastie na svete a samotný postoj spoločnosti k niečomu takému dosť dobre odzrkadľuje jej momentálny stav a dôsledky. Asi toľko k tomu, viac nie je potrebné dodávať.

6 Cesta okolo sveta

Dostal som sa však do zaujímavej situácie. Absolútna istota v správnosť môjho uvažovania, istota v moje schopnosti, avšak musím utekať aj z domu, lebo nemám šancu prežiť. Teda prežiť ako slobodný človek, ktorý sa bude držať faktov a toho, čo v živote vidí a cíti. Plánovaná cesta okolo sveta mala byť nejakým zdrojom naberania novej energie, keďže som sa skutočne cítil unavený a stále viac strácal pôdu pod nohami. Teda pokiaľ ide o možnosť uživiť sa a pracovať. Moje vnútorné sebavedomie bolo teda inde. Veril som, že práve to mi pomôže a že naberiem nový impulz, novú energiu. Takáto skúsenosť v Škandinávii mi iba pomohla k skladaniu mozaiky, naberaniu skúseností a vtedy som mal cieľ založiť firmu s týmto zámerom. Časom sa však ukázala možnosť niečo také z mojej pozície urobiť a tá bola prakticky nulová. Nič to však nemení na tom, že ma to niekam posúvalo a stále nevedel kam. Cesta sa nakoniec usporiadala tak, že po trojmesačnom pobyte na farme pri Melbourne strávim mesiac v Thajsku na pláži čítaním kníh a cestovaním a vraciam sa do Európy. Presnejšie na hotel, ktorý bol vtedy už piaty krát počas leta mojim útočiskom. Absolútna dezilúzia z toho, v akom stave sa nachádzame pri skúsenosti s ľuďmi z môjho domova spôsobila aj to, že v spomínané leto som užíval antidepresíva a takto sa snažil byť akceptovaný medzi ľuďmi, ktorí boli zdrojom mojej obživy. To sa medzi nimi rozšírilo. Brali ma možno za blázna, ľutovali, potrebovali to však a spájalo ich to. Mne to bolo jedno, ja som potreboval robotu. Pohľad na mňa bol však asi skutočne čudný a nevyvolával veľmi dobré emócie. Ľudí som skutočne začínal vidieť v inom svetle a západnú spoločnosť za zdroj akéhosi zvláštneho sveta, ktorý nám ponúkli. Samozrejme oni chceli vidieť stále toho poslušného a milo usmievajúceho sa človeka, ktorý ich má rád a obdivuje, avšak už to skutočne nešlo. Antidepresíva, ktoré som teda bral nie kvôli depresii ale kvôli tomu, aby som nevyzeral ako masový vrah, v kombinácii s tým, že ma ľudia ľutovali, boli zdrojom mojej obživy. Avšak tlačilo ma to k inej forme zarábania si a v jeseni to skúsil v mliekarni vo Švajčiarsku.

Obr. č. 19. Sydney, Austrália. Po prílete a pred cestou na farmu pri Melbourne

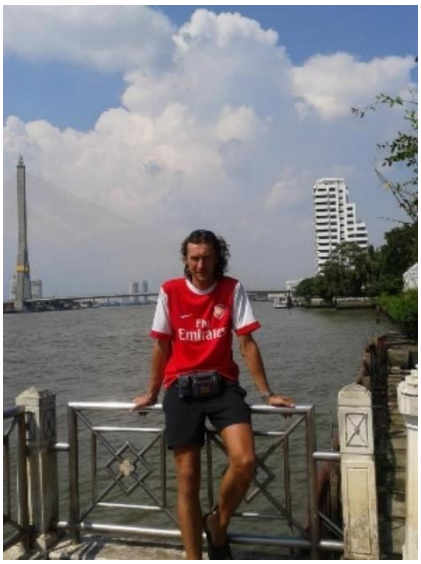

Obr. č. 20. Cestu z Austrálie mi spríjemnil mesačný pobyt a cestovanie v Thajsku. Snímka je z Bangkoku

Od toho som očakával, že nájdem dobre platenú prácu, kde bude jedno ako v danom momente vyzerám a ako sa tvárim a budem mať pokoj. Takto si zarobím na ďalší život, keďže Švajčiarsko je predsa len krajinou, kde za vykonanie nejakej činnosti dostanete viac ako je tomu v iných, dokonca aj tých vyspelých krajinách. Avšak mýlil som sa. Po dvoch mesiacoch mi majiteľ povedal, že sa rozlúčime. Ako dôvod neuviedol nič. Jednoducho tu sa nedalo nájsť nič. Prácu som si vykonával, syrom, mlieku a jogurtom moja utrápená tvár nevadila a nedalo sa nájsť nič. Povedal, že jednoducho on nie je schopný zvládať moju prítomnosť. K žiadnemu konfliktu nedošlo, to vôbec. Vykonal som prácu a niekto ma vyhodil, lebo nevedel zniesť človeka ako som ja. Dnes už tomu rozumiem, avšak vtedy som prvýkrát videl, ako je to v skutočnosti s tým dnešným kocúrkovom. Kým na hoteloch sa dalo niečo vymyslieť v zmysle toho, že sa nedostatočne usmievam, že som v nejakej chvíli nebol tým, čo si ľudia želali a také

niečo použili na moje odstránenie, tu sa to skutočne nedalo a majiteľ ako chlap vlastne uznal, že on nie je osobnosť na takej výške, aby vedel rešpektovať niekoho ako som ja. Vlastne ukázal, že v prirodzených hierarchiách by som mal byť jeho šéfom ja a to preto, lebo mne on nevadí a viem s ním spolupracovať. Avšak ja som vadil jemu, on to nevedel. On mal moc a ja bol odkázaný na jeho osobnostnú vyspelosť, ktorá sa meria práve schopnosťou rešpektu a spolupráce. Práve toto prináša ekonomické výsledky, čo som už dlhodobo sledoval a neskôr ma viedlo k záverom, ku ktorým onedlho prídeme. Avšak tu nebolo treba nejakej výkonnosti, jemu to bolo jedno. On mal nejakú pozíciu na trhu a či mu to tam bude robiť zotročený poskok alebo sebavedomý človek, ktorý možno urobí viac a vydrží dlhšie, to je jemu prakticky jedno. On zo svojej pozície nie je tlačený k učeniu sa rešpektu iných, on má nekonečné zdroje v iných zotročených krajinách, kde sa to len tak hýri takými, ktorí na takú prácu čakajú. Fakt, že som túto prácu vykonával absolútne bezproblémov, keďže išlo o jednoduchú činnosť, nemal nič spoločného s tým, či som ju vykonávať mohol. Nie nemohol.

Obr. č. 21 a 22. Thajsko

Počas rozvoja alternatívy alebo vecí, ktoré k nej viedli, bolo u mňa najväčším problémom obhajovanie mojej práce a toho, že si ju zastávam dobre, čo som už spomínal. Moje výsledky alebo výsledky kolektívov, ku ktorým som sa pridal, boli prakticky stále nadštandardné alebo zlepšujúce sa, čo ja ukazujem v tých jednoduchých prácach, kde je tento mechanizmus vidieť. Ukazovať niečo také v nadnárodnej korporácii, teda z určitého pohľadu z práce, ktorá vyzerá ako odborná pri mojom štúdiu ekonómie, by bolo prakticky nemožné. Tam sa rozhoduje často tým, či vám niekto dá alebo nedá informácie, čo nepreukážete a tam snaha príliš neplatí. Avšak vzťah medzi osobnými sympatiami a možnosťou prežiť, ten platí všade rovnako. V takýchto oblastiach som to vlastne vedel aj ukázať. Poctivá práca a poctivý prístup nie sú cestou k prežívaniu, tou cestou je byť poslušným, ustráchaným a nevedomým otrokom, alebo často pridanie sa k lynčovaniu a odstraňovaniu nepohodlných, ku ktorým som ja zväčša patril a na základe toho, čo ponúkam, už sa tomu asi nikdy nevyhnem. Toto som dokazoval a dokazujem dodnes a k viacerým veciam a spôsobom sa ešte dostaneme. Tu to môžem uzavrieť tým, že ma niekto, kto je mojim nadriadeným, nevedel rešpektovať z ľudskej stránky a to bol jediný dôvod, prečo som zostal bez práce. Ako pozitívum môžem uviesť fakt, že zamestnávateľ sa ani nesnažil hľadať nejaké neexistujúce dôvody, ale bol priamy a férový. Jednoducho to nebol pokrytec, bol to vlastne dosť čestný človek. Ibaže jeho osobnostný vývoj nedosahoval schopnosť rešpektu niekoho ako som ja. Asi to ani nepoznal, nemal kde vidieť. Moja cesta bola cestou slobodného človeka, ktorý prinášal výsledky, obhajoval sa faktami a to je dnes zjavne ojedinelé. To sa dnes novodobým osobnostiam nepáči. Tu som sa obhajovať nemusel, vlastne sa ani kritizovať nedalo. Išlo o jednoduchú

prácu, pričom nevznikol medzi nami ani nejaký spor. Ibaže je rozdiel, keď si niekto problémy navymýšľa a vytvorí a keď ich niekto ani vytvoriť nechce a nezachová sa ako zbabelec. Toto zbabelec z tohto pohľadu teda nebol a pri širšom pohľade na jeho život a vplyvy, asi za to nemohol. Chyba je jednoducho systém, chybou nie sú ľudia. Ten toto produkuje automaticky, ako bežiaci pás.

Táto skúsenosť ma presvedčila v tom, že je pre mňa v podstate nemožné normálne prežívať a bol som zo spoločnosti ako niekto, kto chce dýchať čistý vzduch a byť slobodný, doslova vyštvávaný. Na pocitoch pridali aj vzťahy doma, kde to bolo doslova veselé. Prejavilo sa to v pri pokusoch hrať futbal, ku ktorým sa dostaneme, alebo v spomínaných prácach v Škandinávii, keď všetko fungovalo až dovtedy, kým to nebolo spojené s komunitou, z ktorej pochádzam. Moje skúsenosti z domu ma skutočne často dostávali do absolútneho pomykova a často som sa z toho mesiace dostával. Teraz to už bolo také, že som mal chuť niekam utiecť a po roku sa vrátil na rovnakú farmu do Austrálie. Skutočne som rozmýšľal nad tým, že tam ostanem a budem pracovať dlhodobo ako vyhnanec. V podstate ako mnohí, ktorí túto krajinu využívajú ako svoje útočisko pred biedou a životom doma, hlavne ľudí z Ázie. Určite sa k tomu pridala aj moja nenaplnená láska, avšak ja som sa už dlhšiu dobu pokúšal o dievčatá a z mojej pozície to bolo v podstate nemožné. Nemožné mať dievča tak, aby ma to nejako veľmi nedávalo dole. Myslím, že to bolo dokonca obdobie, keď som nemal ani najmenšiu šancu a pri mojich ťažších životných situáciách sa ľuďom doslova darilo zo mňa robiť úplného vola. Podľa všetkého na mňa útočili a už slúžil ako fackovací panák z rôznych dôvodov a v takom stave a spoločenskom rozpoložení nie je dobré s nimi viesť hýrivý život. Vtedy sa dajú narobiť rôzne „zaujímavosti“ a vy robíte to, čo chce väčšina a čo jej zrejme dodáva „pozitívnu energiu“. Bolo to asi tak, aj keď som si to u dievčat až tak neuvedomoval, avšak potvrdil mi to jeden známy, ktorý mi hovoril, že je mu ma ľúto, v akej pozícii som bol v tejto oblasti. Jednoducho ako tretia osoba, ktorá sa stretávala s viacerými, si tento fakt všimol.

Myslím, že iba dva roky po šťastnom či nešťastnom zaľúbení, ktoré sa mi stalo, neriešil som snahu o opačné pohlavie. Odvtedy som to robil rôznym spôsobom. Avšak, nevedel som nikomu povedať, že niečo veľké cítim a viazať sa, čo sa napríklad u nás veľmi očakáva. To by som bol klamár a iba kvôli možnosti mať dievča by som to nedokázal. Pritom tú potrebu som cítil a dnes som si istý, že iný spôsob ako som to vyriešil neskôr, prakticky pre mňa neexistoval. Ale ono je to tak asi stále, aj manželstvá fungujú na tom istom princípe. Ibaže tam by som stratil možnosť byť vnútorne slobodný a ponechať mysli voľný priebeh, čomu som už z predchádzajúcich vzťahov chápal. Jednoducho ja som svoju životnú lásku už stretol a o tom som nepochyboval. Vyhľadával som teda niečo, čo bude dobré pre obe strany ale nebude to nejaké viazanie vopred. Toto je náročné, hlavne v našich končinách a pri vplyvoch aké tu fungujú. Avšak bola to jediná šanca ísť poctivým spôsobom, nepodľahnúť pokrytectvu len preto, aby ma rešpektovalo okolie. Aj toto mi v konečnom dôsledku prinieslo možnosť dostávať sa do súvislostí, z ktorých odborníci nevedia dodnes vyjsť.

7 Pokus o útek mal skutočne opodstatnenie

Kapitalistický systém je pyramídova hierarchia a peniaze idú určitým pyramídovým smerom. Končia jednoducho vo vyspelejších krajinách, čo spôsobuje nerovnováhy na celkovom trhu práce, ako aj biedu v iných častiach sveta. Logickým vyústením je teda to, že ľudia utekajú za obživou do vyspelejších krajín a často je tento pobyt nelegálny. Je to však akceptované, pretože tento mechanizmus je nevyhnutný. V USA sa napríklad vie, že sú tam milióny Mexičanov načierno, avšak túto pracovnú silu krajina nevyhnutne potrebuje. K tomu je taká pláca nezdanená a mnoho firiem by jednoducho neprežilo. Ide jednoducho o dôsledok systému a nevyhnutnosť pre obe strany. Takto fungujú aj farmy v Austrálii. Bez ľudí, ktorí tam utiekli zo svojich krajín, by asi neprežili. Jednak cena práce je v porovnaní s inými ázijskými krajinami omnoho vyššia a pridať k tomu daň, to by mnohých jednoducho zruinovalo. Presne

s takou komunitou som tam fungoval a strávil mnoho týždňov a mesiacov. Tento spôsob života som teda poznal a videl v tom šancu na nejaké útočisko, pretože to so mnou začínalo vyzerať trochu horšie. Bol som doslova na dne, absolútne znechutený z reality života a toho, ako sa spoločnosť stavia k relatívne poctivému prístupu k práci, k snahe o spoluprácu či snahe o poctivé prežívanie vo všeobecnosti. Týmto spôsobom som prichádzal k zaujímavým poznatkom, ktoré v podstate už bol schopný uplatniť aj v praxi, chápal som, že som niekde ďalej ako bežní odborníci, avšak nemal žiadne uplatnenie a mentálnu silu v tomto čase začať budovať niečo ako kariéru alebo začať pracovať na normálnom spôsobe života, ktorý sa očakáva. Vedel som, že práve tento spôsob naberania skúsenosti ma privádzal k poznaniu, ktoré bolo zjavne nadčasové a ja som mal množstvo nabraných skúseností, videl vecí z mnohých perspektív. Avšak nemohol prežívať, lebo to závisí od osobných sympatií nejakých vyšších hierarchií a im sa takýto život nepozdáva. Mne sa zase nepozdáva ten často pokrytecký a túto daň som v tom momente nebol ochotný zaplatiť. Nakoniec, stráviť niekoľko rokov v Austrálii nemuselo byť na škodu a veci by sa mohli ukľudniť. Bolo však zaujímavé, že na prežitie doma som prakticky strácal nárok. Teda na prežitie v stave, v ktorom sa dá niečo rozvíjať a uvažovať vo všeobecnosti.

Obr. č. 23 a 24. Farma v Austrálii. Pracovný kolektív a moje pracovné nástroje, štvorkolka s prívesom na odvoz a skladovanie kolegami nazbieraných boxov hrozna

Treba však podotknúť, že takýto spôsob života je v podstate životom nevoľníka. Ste doslova v rukách farmárov a ja som z tohto pohľadu mal relatívne šťastie na zaujímavú rodinu. Išlo o Talianov, ktorí sa tam presťahovali ešte v 70-tych rokoch a zakladali tam rodiny. Situácia vtedy bola samozrejme iná, existovala voľná pôda a z nich sa stávali farmári, ktorí si pracovali na svojom. Tento spôsob úteku z kapitalistickej úžery bol využívaný prakticky aj pri osídľovaní Ameriky. Aj ja som mal dokonca pradeda, ktorý ešte počas krízy pred druhou svetovou vojnou, teda ešte pred zavádzaním pokusu o socializmus u nás, utiekol za obživou na druhú stranu zemegule. Myslím, že Austrália a sedemdesiate roky, to bola posledná šanca na relatívne slobodný útek, keďže pracovať na vlastnej farme je predsa len dobré východisko. A táto rodina mala presne takýto príbeh. K tomu moje znalosti taliančiny farmárovi celkom imponovali a rád sa rozprával o svojom domove, ktorý som poznal relatívne viacej ja. Aj keď on pochádzal z južných oblastí, pričom ja som pracoval zväčša na severe.

Takže tento plánovaný útek z toho, ako sa ku mne spoločnosť stavala v rámci mojej krajiny alebo povedzme aj Európy, bol do istej miery odsúdený na neúspech. Vlastnú farmu by som si už nezaložil a ja som mal po krátkom čase veľké problémy s chrbtom, čo bol asi určitým znamením, v ktoré som veril. Strávil menšiu dovolenku v Melbourne, kde som sa rozhodol, že budem robiť niečo, aby sa veci

doma začali meniť. Cítil som nadobudnuté obrovské poznatky a vedel, že problémom pre ľudí ako som ja, je centrálne riadenie a jeho dôsledky. Jednoducho bol som pri nepoklonkovacom spôsobe života v rámci pyramídy odsúdený na bezdomovectvo, alebo vyhodenie z komunity. Tomu som chápal a týmto faktom bol absolútne istý. Za jeden z dôvodov, ktorý toto spôsobuje v rámci dnešného systému, vtedy považoval eurofondy. Tie u nás vlastne absolútne rozvracajú spoločnosť, ničia trh, bohatnú cez nich vyvolení a tí ruinujú spoločnosť. Dalo by sa nájsť príklady na také tvrdenia, ale asi to nevyhnutné nie je. Toto však boli prvotné zámery, ktoré neskôr vyústili do navrhovania systému.

8 Skúsenosť s psychiatrami a hrozba kazajky

Ešte pred riešením makroekonomických súvislostí sa skúsim vrátiť k celkovému obdobiu po pobyte v Dubline a jeho dôsledkoch. Boli to roky, keď som sa začal od ľudí trochu izolovať. Už som chápal , že som bol často jedným z článkov, ktorý slúžil na spomínané nabíjanie a na to, aby rôzne komunity či kolektívy mohli nejako fungovať. Dôležitý faktor mojej izolovanosti bolo aj to, ako sa k takýmto poznatkom a neskôr už predkladaným záverom a výsledkom práce stavali psychológovia. Toto je asi namieste spomenúť a dobre odzrkadľuje komplexnosť začarovaného kruhu, zvaného kapitalistický úžernícky systém.

K psychológom som sa dostal po skúsenosti v Bardejovských kúpeľoch. Mal som diagnózu, ktorá sa volala depresia. Nešlo v podstate o nič vážne, myslím, že som sa dostal do takéhoto stavu preto, lebo ľudia vo všeobecnosti zmenili prístup ku mne ako ku osobe potom, čo som sa rozhodol ísť do zahraničia. Každopádne je to taký stav, keď sa človek cíti akýsi bezradný, bez sebavedomia a bez energie, veľa rozmýšľa a niečo podobné. Pre moju povahu mať vo všetkom jasno a logiku, je toto asi úplne bežná vec. Teda pre mladého človeka, ktorý sa v podstate hľadá a skúša nové veci, pričom sa ťažko oprie o okolie, ktoré sa ukazuje ako komunita s úplne odlišným spôsobom fungovania, čo som si vtedy začínal uvedomovať aj keď iba podvedome. Ja som sa v tej robote skutočne necítil vo svojej koži, príčiny som už spomínal a dnešok môjmu rozhodnutiu asi dáva za pravdu.

Každopádne, táto skúsenosť bola dobrá a neskôr mi priniesla závery o tom, že tento systém je prepojený cez medicínu a celé spektrum rôznych odborov, čo by mal byť záver celej knihy a jedným z jej poslaní. Vtedy som to vyriešil krátkodobo nejakými tabletkami, ktoré som bral tri mesiace, avšak pobyt pri mori a leto boli najlepším liekom a antidepresívom. Opäť som chytil sebadôveru, videl veci svetlejšie. Už len fakt, že moje zamýšľanie sa nad zmyslom života a určitým zamýšľaním sa nad tým, prečo to tu má celé význam bolo označované za jednoznačný nábeh na samovraždu, bol znakom, že to lekári trochu preháňajú a niečo také diagnóza pre uvažujúceho človeka byť nemôže. V princípe bol depresívny stav nevyhnutným článkom v mojom živote a vtedy som ho myslím aj skutočne mal. Horšie to bolo neskôr, keď som ho zjavne nemal. Antidepresíva som krátkodobo využíval ešte niekoľkokrát. Napríklad po mojom odchode z Lago di Garda a rok na to po skúsenosti v Škandinávii a po tom, čo som potreboval robiť s ľuďmi, avšak v očiach mi bolo vidieť, že mám chuť niekomu streliť po papuli. Vtedy som to však nebral ako niečo, čo ma má dať von z depresívneho stavu, ale bral som to ako niečo, čo mi má pomôcť byť akceptovateľnejším v práci, od ktorej bol závislý. Jednoducho som mával problémy s hosťami a s tým, žeby ma vôbec zniesli vo svojej blízkosti a toto bol taký zaujímavý pokus, ktorý mi pomohol byť tam, kde mi zaplatili a mohol ďalej rozvíjať veci ku ktorým to celé smerovalo. Išlo teda o absolútne inú situáciu.

Moje sebavedomie po kritickej sezóne na jazere Garda, kde som sa zaľúbil a následnom pobyte v Dubline bolo skôr tak vysoké, že to okolie nedokázalo zvládať. Vedel som, že som spoznal človeka. ktorý ma minimálne niekde posunul. Vtedy som si bol istý že budeme spolu a akosi na to neustále myslel. Avšak to, čomu som sa začal venovať v práci, to bolo niečo absolútne nadštandardné,

skúsenosti a fakty neustále potvrdzovali moje schopnosti a moje zvyšujúce sa sebavedomie bolo absolútne namieste. Avšak nebolo sprevádzané nejakým spoločenským postavením a to sa tým lekárom, ku ktorým ma pritlačila mama, akosi nezdalo. Celkovo ľuďom vŕtalo v hlave, prečo som taký naplnený a nemám byť asi prečo. Šak som bol žobrák bez poriadnej roboty a to je nejaké čudné. Asi aj preto sa ma pokúšali zastavovať spôsobmi, ktoré spomeniem neskôr. Ťažko je však niečo vyčítať ľuďom, keď tí najkompetentnejší sa postavili k môjmu stavu a tomu čo som videl a potom krok za krokom dokazoval, absolútne odmietavo. Závery boli také, že som paranoidný, dokonca neskôr jedna odborníčka navrhla aby ma zavreli do kazajky, čo mi bolo povedané iba sprostredkovane. No super čo? Ja som riešil alternatívu k debilnému a úžerníckemu systému, využíval absolútne fakty, ktoré potvrdzoval aj cez moje skúsenosti a títo ma chce zastaviť. Takže asi tak je to s našou medicínou sa odborníkmi, ktorí toho teda v živote veľa nevideli a nezažili a niekto im dal možnosť súdiť a odstavovať iných.

Oficiálny postoj kapitalistickej spoločnosti k tomu čo som rozvíjal a o čom teraz píšem bol teda taký, že nepatrím medzi normálnych ľudí. Pritom moja paranoja, ktorá bola na základe toho, že som v kolektíve videl spájanie sa za účelom odstraňovania niekoho a je to niečo, na čom je dnešná spoločnosť podľa mňa založená. To sa dá porovnať s tým, ako sa ku mne stavali ľudia. Vyššia trieda v rámci kapitalistickej spoločnosti ma ako človeka uvažujúceho a iba robiaceho si svoju prácu, viackrát odstránila či pokúsila bezdôvodne odstrániť z práce na základe nulového objektívneho dôvodu. Dôvod osobnej nesympatie, ktorý vo vyššej spoločnosti vyplýva z prirodzeného správania sa a nepoklonkovania, je pre mňa teda nulový objektívny, či sa na mňa bude dnešná smotánka pozerať pekne alebo zle. Avšak to je to, čo tí hore riešia. Potrebujú vidieť v ľuďoch strach, podlizovanie a vlastne potom je z toho to, že niekto navrhne ekonomickú alternatívu a nemá sa absolútne o čo oprieť, pretože tí, ktorí by to mali urobiť, takého človeka nevedia prijať ani ako čašníka čo im nosí jesť a piť. Keď si chcete nájsť nejakú odozvu a záchytný bod, nemáte šancu. Ako neskôr ukážem, dnešní ekonómovia a odborníci to vedia dokonca tak zhodiť, že toto sa nevie ani vymyslieť, nie urobiť. Asi takto funguje ten slávny kapitalizmus a jeho začarovaný kruh, o ktorom budem ešte veľa rozprávať.

Fakt, že ľudia sa opierajú o nenávisť a šikanu niekoho, je pre mnohých jednoduchých ľudí často prirodzená vec a poznajú ju. Ide v jednoduchosti o spomínanú energiu nenávisti. Fungujem medzi nimi a pri rozhovoroch k tomu prídeme. Toto je však zakázané si myslieť, za toto vás zavrú na psychiatriu. No a ja som to videl a na rozdiel od mnohých som to skúmal a pravde sa nebránil, napriek spoločenskému odsudzovaniu. Toto bol dôležitý aspekt toho, že som došiel k záverom, aké asi nemajú obdobu. Avšak za normálnych okolností, človeka s mojim vnímaním reality systém automaticky zastaví a nemôže ísť ďalej. Nižšia spoločenská vrstva teda o tomto fakte akosi tuší, ale berie to ako súčasť života, tá vyššia asi ani netuší, väčšinou sú to ľudia bez reálnych životných skúseností, ktorí nemuseli produkovať nič a hrá sa na to, že je napríklad slušná. To sa dá vidieť v našej krajine pri novodobých snahách o upútanie pozornosti rôznych ľudí, ktorí majú najskôr politické ciele. Chcú sa niečím odlíšiť. Pokrytectvo, ktoré sa takto pomaly ale isto dostáva do riadiacich funkcií cez politiku, je na obrovskej úrovni.

Pokiaľ sa na to pozriem z nadhľadu, preukázal som paranoju dnešných vyšších spoločenských štruktúr, keď sa ľudí ako som ja, zbavuje často zjavne bez udania dôvodu a iba na základe osobných nesympatií vyplývajúcich z môjho prirodzeného správania sa ako rovný s rovným. A mne chceli paranoju našiť, lebo som videl šikanu a odstraňovanie nepohodlných, čo je základná súčasť mocenských bojov mnohých novodobých osobností. Potom som to dokazoval, ukazoval výsledky a štatistiky, a keď už nevedeli ako ma zastaviť, bola navrhnutá kazajka. Absolútny nonsens, avšak aj to som tomuto systému svojou prácou a príbehom v podstate dokázal.

Skúsenosť s psychiatrami bola teda dobrou školou pri vytváraní si obrazu o celkovom kapitalistickom nešťastí, ktoré sa na nás valí. Kým pri prvej som mal diagnózu preto, lebo som sa zamýšľal nad zmyslom života a dostal do akéhosi depresívneho stavu, čo bolo pravdou a asi prirodzeným javom pre uvažujúceho mladého človeka. Tie ďalšie skôr súviseli s mojimi problémami byť akceptovaný taký aký som bez čoho by som nedostal jesť, alebo som bol pritlačený mamou, ktorá je ako pragmatická žena trochu nešťastná z toho, že som navonok nikto, stále niečo riešim a akosi som čudne spokojný. Verila, že rozhovor s psychiatrom mi pomôže. Mne to tak akurát strpčovalo život a baviť sa s niekým, kto vyslovene hľadá dôvody na moje odsúdenie a nesnaží sa počúvať argumenty, bolo pre mňa doslova peklom. Bolo to však dobré na to, aby som teraz napísal takýto posudok z určitého nadhľadu.

9 Konečne k riešeniu makroekonomických súvislostí

Poďme však späť k tomu najdôležitejšiemu a síce konečne k priamemu riešeniu makroekonomických súvislostí. Štartovacia čiara pri vôbec zamýšľaní sa nad tým, aby som niečo robil bola teda veľmi zaujímavá. Bol som si absolútne istý vo svoje schopnosti a viackrát som ich preukázal. Bol som si istý, že tie som nadobudol iba preto, lebo som si striktne udržal slobodný svet a správal sa podľa toho čo som videl a zažil. Bol som si istý, že práve tento spôsob života, ktorým som niečo také nadobúdal, nie je v spoločnosti akceptovaný a ľudia ma vyštvávajú z rôznych aktivít. Doma som pre nich začal byť asi diablom, ktorý sa správal absolútne ináč, ako si to predstavovali. Bol som nikto, avšak s vysokým sebavedomím. Šiel som proti prúdu, lebo ináč to nešlo. Absolútne preukázal svoje schopnosti, ale bol doslova vysmiaty a odstrčený. Nemohol som tam v podstate robiť nič, čo budem rozoberať neskôr a dnes už viem, že ma spoločnosť používala iba ako nástroj na to, aby mohla fungovať. Jednoducho život v nespravodlivom systéme v kombinácii s pokrytectvom potrebuje obete, je taký a moja oblasť je týmto spôsobom fungovania doslova presiaknutá. Tam sa dokáže dokazovať hocičo a prejsť cez takto nastavenú komunitu v akejkoľvek činnosti v prípade, že nezdieľate ich pravdy o svete, je doslova úlohou pre Davida Coperfielda. Najprv sa ublíži a potom sa hráme na to, ako je všetko ok, pričom cieľ je niekoho odstrániť a dokazovať, že nič sa nestalo. Tak to nejako funguje princíp zla a nenávisti vo všeobecnosti, aj keď to často navonok vyzerá ako dobré a je to príťažlivé. Nie som si teda istý, či by to ten Coperfield zvládol. Ja som im teda pomáhal, mali komu hádzať polená pod nohy a zvyšovať si svoje sebavedomie a ego. V tomto smere som bol skúsený a vedel som o tomto fakte, akurát že som šiel ďalej svojou cestou a nemohol sa nad týmto ľudským nešťastím pozastavovať. Bol som niekto, kto považoval nemožnosť prežívať za chybu spoločnosti a vzhľadom na doteraz uvedené fakty tomu tak asi zjavne aj bolo. Nemal šancu sa v podstate ani pohnúť a považoval tento systém za dôvod nemožnosti žiť normálny život ako aj dôvod mojej nenaplnenej lásky. Tam to bez možnosti prežívať nešlo, tak nejako to funguje u všetkých dievčat. Bol som niekto, kto sa už pokúsil aj o útek, čo využívalo mnoho vytlačených ľudí v minulosti a využíva to za cenu života nevoľníka aj dnes. Bol som niekto, kto toho veľa vedel, mal výborné makroekonomické základy cez vyštudovanú makroekonómiu a mne tento úžernícky systém teda ublížil. Bol som niekto, kto nepochyboval o jeho dôsledkoch a aj preto to šlo neskôr ako po masle. Myslím, že toto bol skutočne dobrý základ na to, aby som riešil niečo, čoho sa odborníci zväčša boja, lebo by možno stratili prácu, čomu odborníci nerozumejú, lebo v podstate nemajú o práci, kolektívnom fungovaní a ich ekonomických dôsledkov ani poňatia. V podstate ani nie sú motivovaní k zamýšľaniu sa nad takýmito problémami a dôsledkami.

Po niekoľkodňovom pobyte v Melbourne som si počas zvyšného pobytu v Austrálii neustále robil poznámky a veci akosi utrieďoval. Bol z toho plný zošit. Neúspešný pokus o útek ma nasledujúce leto priviedol k poslednej sezóne na hotel v talianskom prímorskom mestečku Duna Verde, ktorý bol skutočne mojim útočiskom a základným pilierom dovtedajších skúseností. Tri sezóny počas štúdia a tesne po ňom ma dostali do práce, kde som mohol spoznať okolnosti ohľadom vzťahu spôsobu

manažovania, ekonomických výsledkov ale aj všeobecnej stability a spoločenských vzťahov, čo súviselo aj s mojím duchovným svetom a naplnilo mi to život z odbornej stránky. Teraz to boli tri sezóny v čase, keď som bol prakticky vyháňaný z akejkoľvek komunity, začínal vidieť reálne dopady systému na život jednotlivca, spoločnosť začínal vidieť iným spôsobom ako to bolo dovtedy a toto som si musel nejako ukladať a zmierovať sa s tým. Pohľad na mňa nebol stále najlepší, čo som riešil buď antidepresívami, ale aj mäkšími drogami v určitom malom množstve, ku ktorým som sa po dlhom čase dostal. Umožňovalo mi to byť relatívne príjemnejší, aj keď po skúsenosti v Škandinávii mäkké drogy absolútne nefungovali. Bol som doslova rozzúrený a naladený tak, že som mal chuť niečo roztrhnúť v zuboch. Tento stav a zmierovanie sa s tým, ako to funguje v mojom domove, kde som mal negatívne skúsenosti vo viacerých oblastiach a kde to doslova vrelo, mi jednoducho neumožňoval užívanie tohto prostriedku a fungovalo to presne naopak. Vtedy zabrali antidepresíva a informácia, že nie som normálny. To ľudí akosi spájalo, ľutovali ma a mne to spôsobovalo to, že som dostal nejakú výplatu, mal relatívne kľudnú robotu a mohol prežiť.

Moja posledná sezóna však bola poznačená tým, že som odišiel od akýchkoľvek návykových látok, čo bolo už vtedy pre mňa bežný stav a fungovanie s nimi prakticky od skúsenosti v Starbuckse v Dubline, bolo skôr sporadické. Takýto stav čistoty bol vlastne jediný, pri ktorom som mohol prijímať a postupne dávať dokopy informácie, ktoré ma v odbornom svete privádzali k nejakej alternatíve, čo som časom chápal. Išlo o nový stav a opäť mi to spôsobovalo problémy v obsluhe. Boli to štamgasti a myslím, že teraz sa im nepáčil môj sebavedomý prístup, keďže po poslednej letnej sezóne, keď mi z ich pohľadu pomáhali a ľutovali ma, asi očakávali viac pozornosti. Jednoducho ma tí ľudia pri sebe omnoho ťažšie zniesli v stave akejsi čistoty a popri štúdiu a písaniu návrhu, čo som ja teda považoval za veľmi dôležité a nemienil sa nimi rozladťovať. Doslova som im vadil. Zaujímavé v kontexte toho, že presne pre tých istých v stave, keď niekoľko rokov predtým bolo moje sebavedomie prakticky nulové, pil a určitý čas aj húlil, tým najpríjemnejším človekom a super kamarátom. V stave čistoty a potrebe nechať si nezotročenú myseľ, som bol už zlým. Toto je zaujímavosť, ktorá vlastne odzrkadľuje začarovanosť kruhu zvaného kapitalizmus. Ja som ako ich otrok dokázal nakoniec prejsť cez celú odbornú verejnosť a ani si neviem predstaviť, aký odborník by ma z mojich záverov dostal. V tomto stave som mal problémy fungovať s ľuďmi, ktorí majú nado mnou moc. Moc, proti ktorej ja prakticky bojujem a snažím sa o demokraciu. V tomto prípade asi moc, ktorú má jeden národ nad iným a to je tiež niečo, čo jednoducho prináša napätie a vedie spoločnosť do záhuby. Pritom v tomto prípade išlo skutočne o tých jednoduchších ľudí, nebol to nejako drahý hotel a bolo množstvo ľudí, ktorí ma rešpektovali a boli aj v tomto stave oporou. Ale tak nejako je to asi všade. Ten hotel mi dal asi všetko čo mohol a rozlúčili sme sa.

Nič to však nemení na tom, že som bol počas sezóny schopný urobiť si záver o nevyhnutnosti štátnej meny a snažil to dostať do nejakej demokratickej kombinácie. Snažil sa prísť k nejakým makroekonomickým záverom, ktoré by viedli k ekonomickej demokracii, ktorú som považoval za jedinú možnosť pri riešení nielen ekonomických, ale aj spoločenských problémov. Pochopil som trhový mechanizmus cez súťaživosť medzi kolektívmi a vedel, že to prinesie ich vnútornú stabilitu. My sa dnes nachádzame v dobe, keď je práca vysoko organizovaná. Keď trhový mechanizmus riešil napríklad Adam Smith, ktorý to v 18. storočí začal nejako definovať, práca bola organizovaná v malých fabrikách. Ja som sa to snažil vidieť a videl cez vysoko organizovanú prácu. Teda cez dnešnú situáciu. Cez kolektívne fungovanie, ktoré som mal možnosť vidieť z mnohých perspektív.

Asi toľko k mojim cieľom, ktoré boli asi logické vzhľadom na to, čo som dovtedy vedel o fungovaní kolektívov a ich organizácii. Chápal to k tomu aj cez ich nefungovanie pri dôsledkoch na mňa ako osobu, keď som bol často terčom vyhnania a manažérsku neschopnosť si často zlízaval. Riešenie k tomu bolo iba trhový mechanizmus, ktorý bude tlačiť k efektivite a to som ja ako osoba v kolektívoch spôsoboval

a videl som základný kľúč k tomuto cieľu. Čiže šiel som riešiť aj môj problém. Bol som teda skutočne motivovaný a mal istotu toho, čo chcem docieliť. Nájsť tú správnu alternatívu a kombináciu bolo teda pre mňa jednoduchšie a práve také poznatky mi to umožnili. Neskôr sa vrátim k tomu, ako sa stavajú rôzni ľudia k faktu, že som niečo také urobil. Dnes, po navrhnutí a zdôvodnení, mnohí hľadajú cesty ako zosmiešniť takúto prácu. A to, že som to vôbec urobil a vedel z množstva rôznych informácii vybrať to správne, má pôvod v tom, čo som dovtedy poznal a zažil. Jednoducho ja som niečo rozvíjal a rozvíjam a sú ľudia, ktorí majú vo zvyku niečo negovať a podkladať nohy. Asi takto funguje realita všade a to je dôvod, že som došiel inde.

10 Od slovanizmu ku kooperativizmu, alebo od montérok priamo ku knihe

Návrh slovanizmus bol teda takým prvý výkrikom do tmy, kde som sa dostal do internetových rozhovorov a videl v ňom diery. Tie boli hlavne v spôsobe organizácie firiem. Vtedy som nevedel, že nejaké kooperatívy v rámci kapitalizmu už dlhodobo fungujú. Hľadal som nejaký spôsob, ktorý by zabezpečil, aby zdroje skutočne išli medzi ľudí a bolo vytvárané trhové prostredie, ktoré by prinášalo potrebné dôsledky či už v ekonomike alebo spoločnosti a jej fungovaní vo všeobecnosti.

Tento návrh, ktorého názov súvisel aj s mojim zvyšujúcim sa odporom k západnej civilizácii a jej fungovania, čo som teda videl už z mnohých perspektív a rôznych oblastí, bol cestou k definitívnemu návrhu pod názvom kooperativizmus. Prostredníctvom webu, kde som publikoval články o slovanizme a vyvolával diskusie, došiel k článku od dnešného poslanca NR, Ľuboša Blahu. V podstate jeden článoček bol pre mňa postačujúci na to, aby som videl, že toto je to správne, čo zaplní dieru v Slovanizme. Kooperatívy sú firmy, ktoré sú založené na demokracii, už preukázateľne fungujú a mne ako skúsenému človeku vidiacemu dôsledky na efektivitu, ktoré prinášalo neodborné a často až otrokárske riadenia, som o ich prínose nepochyboval. Fakt, že toto funguje už desaťročia je len niečo, čím môžem preukázať správnosť pre iných. A najlepšie na tom bolo, že toto funguje v každej oblasti. Cez finančníctvo, výrobu či iné služby. Paráda, disponoval som niečim, čo bolo absolútne perfektne obhájiteľné a preukázateľné a ja som ako skúsený otrok vyštvávaný zo spoločnosti kvôli manažérskej neschopnosti, pričom prinášajúci nadštandardné výsledky alebo posúvajúci kolektívy, o správnosti vlastne ani trochu nepochyboval.

Veci a súvislosti sa mi však neustále uskladňovali a ja prinášal stále viac a viac rozvíjania. Už nešlo o hľadanie alternatívy a základných bodov, už išlo o hľadanie jej rozvoja. O týchto bodoch som ako o správnych nepochyboval, prakticky od nich sa odvíja všetko. Avšak hľadať presný postup ich napĺňania a zdôvodňovať to, to je už iná práca a to odvtedy nasledovalo.

Teda na začiatku som vlastne ani nevedel, ako sa k tomuto cieľu dostať. Prvú časť knihy a návrhu kooperativizmus som napísal v jari, keď som sa vrátil z práce v Rakúsku. Išlo o stavbu a ja tam dopadol opäť zaujímavo. Nezaplatená výplata a napäté vzťahy. Išlo o partiu talianskych chlapcov a tí nás brali jednoducho ako otrokov, s ktorými môžu čokoľvek. Tí nechápali, že niekto môže byť tak sebavedomý alebo nemať z nich jednoducho strach, čo som ja už asi dosť bol. Toto bol vlastne základný dôvod toho, že som strácal prácu a nemienil svoje správanie meniť ani tu. Akurát stačí dodať, že urobili nejaké chyby, vietor im zhodil múr, boli z toho veľké škody a našli si dôvod na nezaplatenie niekoho, kto im teda riadne nevoňal a nevedeli sa na také niečo, ako som ja, vynadívať. Dôvodom bolo opäť nič, aj keď myslím, že niečo tam vymysleli. Na to si už nepamätám. Ale pri tejto práci sa dajú nájsť rôzne zaujímavosti, tu sa fantázia dá použiť. Bola použitá moc, ktorú oni získali na základe toho, že sú z vyspelejšej časti sveta, kde idú zdroje z tých z ktorej pochádzam ja a mysleli si, že toto je dôvodom toho, že s ľuďmi môžu zaobchádzať ako sa im zachce. Aj keď vzhľadom na ich vek za to asi najskôr ani

nemohli. Tak nejako to tam asi vyzeralo. Absolútna moc národa nad iným národom je cestou k takýmto zaujímavostiam.

Každopádne dôležité bolo niečo iné. Pomaly ale isto sa mi veci uskladňovali v hlave a ja som bol po príchode domov pripravený napísať prvé dve časti knihy, ktoré obsahovali jednoduché zdôvodnenie minulosti na základe dosť laického postupu bez nejakého štúdia, kde podstatou bolo vysvetliť vytváranie absolútnej moci a to, ako vyzerala počas socializmu alebo kapitalizmu. Takto som chcel prísť ku kooperativizmu, ktorý je prakticky cestou von z takéhoto spôsobu fungovania a jeho podstatou. Teda z diktatúry k demokracii. Musím priznať, že to bolo laickejšie zdôvodnenie, ktoré som asi vynahradil niekoľko rokov neskôr prostredníctvom štúdia a vytvorenia zdôvodnenia cez dokumentárny film. Bolo to však postačujúce a napísal teda dôvody a podstatu smerovania v rámci kooperativizmu. Časť, v ktorej píšem a zdôvodňujem presný spôsob prechodu som napísal asi až v jeseni. Predchádzalo tomu leto a práca na hotely, ktorý mal môj švagor v Taliansku. Išlo o prácu nočného strážnika a bolo to dosť nudné. Avšak mal som čas na relax a niečo si zarobil. Myslím, že som to aj potreboval na ďalšie prechádzanie do akejsi jednoduchšej fázy, keď som videl vecí a ľudí v relatívne lepšom svetle.

Ak by som sa však vrátil k práci na stavbe v Rakúsku, nezaplatenie výplaty bolo dobrým motivátorom k napísaniu vtedajších riadkov a vytvoreniu prvých dvoch častí neskoršej knihy. Bol som skutočne rozladený, doslova si vyzliekol montérky a tie časti napísal.

Táto práca a uvedomovanie si, čo vlastne dokážem robiť a rozvíjať, boli jednoznačným impulzom pre moju zlepšenú náladu. Začínal som vidieť dôvod celého toho predchádzajúceho trápenia a predierania sa doslova ako žobrák. Ja som už vtedy nepochyboval o čo ide, dlhodobo si uvedomoval, že riešim a sledujem niečo nadčasové, čo nie je v súlade s dnešnou dobou a jej pravidlami v mnohých oblastiach. Že som tak vlastne rozmýšľať nemohol, avšak ukazoval dnešnú zvrátenú dobu prakticky v každej oblasti. Vedel som, že ekonomická demokracia je riešením ku všetkému a vedel som, že táto kombinácia je tou najlepšou cestou na jej zavádzanie.

Kniha bola dokončená v jeseni a predchádzalo jej ďalšie štúdium a hľadanie informácii. Časom som si uvedomil, že navrhovaný spôsob reformy, kde som dovtedy prostredníctvom výborne pripraveného webu pochopil nevyhnutnosť štátnej meny a jej zavádzania, bol perfektne pripravený na celý prechod. Tak bola na svete okrem teoretického zdôvodnenia aj cesta, ktorá je absolútne nekonfliktná a trhová a prináša prechod na ekonomiku, kde sa nebude hádzať ľudí pod mosty len preto, že chcú mať zdravý rozum, kde sa bude rozdeľovať na základe toho, kto čo robí, kde sa dá stopka špekulantom a rôznym podvodníkom, kde sa nebude kradnúť a podvádzať a kde bude spravodlivosť prostredníctvom systému pôsobiť na harmóniu života okolo nás. Toto bolo vlastne pripravené a nebolo pochýb, že som sa dostal veľmi ďaleko a urobil niečo veľmi nadčasové. Toto bol záver, ktorý bol nespochybniteľný a to mi dodávalo lepšiu náladu. Nemenilo to však môj prístup k životu, skôr utvrdzovalo v tom, že je skutočne správny a moje správanie ďalej provokovalo tých, ktorí rozhodujú o mojom bytí či nebytí. Nikdy sa zo mňa nestal poddajný otrok a vlastne iba to je dôvodom, že som šiel stále ďalej a ďalej. Vnútorná nálada bola však lepšia, napriek neustále obrovským problémom prežívať, ktoré mám asi dodnes.

Moja práca sa argumentmi a zdravým rozumom negovať už nedá a tak mnohým „odborníkom“ neostáva nič iné, ako na fakt, že som niečo preberal a hľadajú cesty ako negovať a diskreditovať mňa ako osobu. Je to niečo, čo vyhovuje asi veľkému počtu ľudí či vplyvným kruhom už len vzhľadom na to, že toto poriadne preoseje mocenské štruktúry. K tomu teraz len toľko, že som niečo preberal, čo je dobre pripravené alebo čo funguje. Práve toto je cesta k niečomu, čo som v praxi pochopil. To, že som nevymýšľal niečo, čo bolo pripravené len aby som upútal pozornosť, je obrazom zdravého rozumu. Základom mojej práce a úsilia nebolo vymýšľať, ale bolo to vybrať to správne, ísť k riešeniu a zdôvodňovať to v rôznych súvislostiach. Doslova som sa dlhodobo zamýšľal nad trhovým

mechanizmom v dnešnom vysokoorganizovanom systéme. Teda to, čo riešil Adam Smith niekedy pred viac ako dvomi storočiami, iba v novej dobe. Vtedy bola výroba organizovaná v malých výrobných spolkoch a netušil, aké dopady môže mať menová politika na celý systém a jeho centralizáciu, ktoré trhový mechanizmus prakticky vytláčajú. Čiže filozoficky som v hlave riešil práve toto, ale pri dnešných poznatkoch a ako sa neskôr ukázalo aj ekonomických štatistikách, ja toto dokážem navrhnúť na makroekonomickej úrovni a absolútne to zdôvodniť. A to som poznal a videl práve prostredníctvom skúseností a sledovania fungovania rôznych kolektívov a princípov ich spájania sa, vplyvy na efektivitu a podobne. To, o čom píšem a neustále točím v tejto knihe. Toto som hľadal a potom našiel tie správne body, ktoré ma posunuli k tomuto cieľu. Verím, že toto dobre ohodnocuje skutočnú prácu, ktorú mám za sebou a to, kto sú vlastne dnešní kritici. Túto zaujímavú vec však ešte spomeniem neskôr.

11 Situácia v mojom domove ešte pred stavbou kooperativizmu

Roky, keď som si začal uvedomovať dôsledky systému na mňa a moje šance na prežitie napriek tomu, že som nepochyboval o nejakých svojich schopnostiach alebo prísune pres spoločnosť, boli dosť náročné. Začal som strácať prácu, bol vnútorne vyčerpaný. K tomu sa mi začala otvárať pandorina skrinka v mojom domove, ktorá teda ukazovala zvláštnu realitu. Prešiel som doslova do zakázanej zóny, kde ma pustiť psychológovia nechceli a prakticky tam našiel odpovede na všetko. Pochopil som súvislosť medzi možnosťami spájania ľudí na energii nenávisti a energii lásky, pochopil som ako je to možné kvantifikovať cez ekonomické výsledky a už vtedy to sledoval ako jediné riešenie spoločenských problémov. Chápal som faktu, že toto závisí od spôsobu riadenia a že dnešný systém vlastne podnecuje k nenávisti a zotročovaniu. Tá potrebuje obete, je to jednoducho nevyhnutný jav a začal som si uvedomovať, že v mojej oblasti bola takou obeťou aj moja rodina. Otec bol odstránený nastavenými štruktúrami a v podstate začal vadiť aj dedinskej komunite, keď ho odsúvali a snažili nebrať medzi seba. Toto mi v tej dobe potvrdzovalo aj viacero ľudí a dostávalo sa mi to do uší. Moje skúsenosti v Škandinávii, kde všetko vlastne fungovalo super až pokým neprišiel kontakt s domácou komunitou, to len potvrdzovali. Začínal som si všímať, že tí istí ľudia sa v mojich končinách vedeli správať ináč ako to bolo niekde mimo a jednoducho tu sa spájali na tom, že sa pridáme k tlupe, ktorá niekoho odsúva preč. Toto vlastne platí v menších aj väčších kolektívoch v každej oblasti, toto je princíp fungovania nenávisti ako takej.

Ku všetkému prispeli aj skúsenosti s mojimi snahami o napájanie sa do aktivity, ktorú som teda zjavne zvládal a mal komunite čo dať. Teda futbal. Išlo o dedinskú súťaž a pokračoval som v tom takouto rekreačnou formou čas od času v domácej lige. Časom sa však začali objavovať problémy a ja do tejto aktivity nebol púšťaný a bolo zjavné, že išlo o umelo vytvárané konflikty. Najprv sa povedalo, že hrať môžu iba takí, ktorí sú dlhšie doma. Ono to však tiež platilo záhadne hlavne u mňa, pravidlo sa rušilo s výškou miestnych kamarátskych a krčmových „vzťahov“. Avšak ešte sa to dalo nejako akceptovať. Neskôr, keď som už doma bol a mohol pomôcť, čo je bežná súčasť miestnej ligy vzhľadom na fakt, že mnohí odchádzajú a prichádzajú za prácou, pritom som bol v stave hrania a sily, čo priblížim neskôr, ma na ihrisko doslova nepustili. Pamätám si na zápas, keď som tam už mal dostať a nebolo hráčov, pričom som pravidelne trénoval a niekoľko týždňov bol súčasťou tímu bol súčasťou tímu, narýchlo pritiahli hráča z inej dediny, oddialili odchod jedného mladíka na hosťovanie o jeden týždeň, jeden spoluhráč pribehol z Bratislavy, kde prerušil výstavu spojenú s jeho obživou a myslím, že sa stalo ešte viac zaujímavostí(*fakty potvrdzuje príloha 2*). Hrali pritom s beznádejne posledným a najslabším tímom súťaže, pričom my na tom boli celkom dobre. Čiže ideálny zápas, aby sa rozohrávali aj iní. Jednoducho sa postaralo o to, aby som nemal miesto a tak som to videl. Varilo sa to celý týždeň v miestnej krčme, pripravovalo a prepočítavalo. Toto bol asi môj koniec v pokusoch o túto činnosť v tej dobe. Bolo zrejmé, že som tam komunite vadil, vymýšľali sa rôzne dôvody na to aby som bol označený za škodcu,

pričom to nebolo problémom vzhľadom na môj vtedajší hýrivejší život a to, že vtedy sa to jednoducho dokáže. Bol som teda niekto zlý, kto nemá právo robiť v tejto komunite nič, ľudia sa mi vysmievali do očí a dávali najavo, že ja nemám šancu a sú silnejší. Takto to nejak vyzeralo pred mojím rozhodnutím a snahami o útek, keď som videl, že to v tom domove, alebo celkovo v Európe nešlo. Takto nejak vyzerala moja spoločenská situácia pred začatím snáh o robenie nejakých makroekonomických analýz a návrhov.

Treba podotknúť, že toto všetko umocňoval aj fakt, že moja situácia v zahraničí sa stávala neustále ťažšou a nebolo jednoduché pre mňa udržať si prácu. Čiže toto nie je pre mňa ojedinelý problém. Ono to slobodné fungovanie, ktoré mi prinášalo dnešné fakty a vlastne dôkazy o dnešnej realite, to má také dôsledky na jednotlivca. Nemožnosť prežiť, ste iba nástrojom energie nenávisti a takéhoto spôsobu spájania komunity. Teda slúžite ako mech na kopanie, aby celé toto svinstvo mohlo fungovať. Tomu som našťastie chápal a aj preto bral tieto veci jednoduchšie a dokonca som to bral ako dobrý skutok pre celú komunitu, ktorá to vlastne potrebovala. Istota v správnosť môjho uvažovania, v to, že som riešil fakty a šiel za tým správnym, dokonca asi aj nejaký vzdialený bod v podobe dievčaťa, ktoré som mal rád a v čo stále veril, to ma akosi ukľudnilo a dodalo síl to vydržať. Jednoducho pravda bola na mojej strane, môžete o ľuďoch narozprávať sprostosti, hľadať chyby, avšak ak sa niekto prezentuje konkrétnymi vecami, vtedy toto končí a ja som sa tohto sveta nevzdal. Aj zo Škandinávie som vyšiel ako najväčší tupec, z ktorého sa vysmievali. Ale ak sa pozrieme cez fakty, je smutné že také niečo môže v spoločnosti vôbec prejsť. A tu to prešlo. Ja som bol na tej správnej strane barikády a tá jatka, ktorá sa na mne konala od mojich rodákov, bola smutným sprievodným javom môjho naberania skúseností. Toto mi však pomohlo dostať sa do veľmi motivačného stavu neskôr a jedným z cieľov bolo ponúknuť im možnosť žiť na iných princípoch, čo sa mi teda definitívne podarilo. Oni to síce nechcú, ale človek nikdy nevie.

Bez tohto príspevku by to však nešlo a je potrebné opísať tieto okolnosti a stav v ktorom som sa nachádzal ešte pred začatím výstavby kooperativizmu, o ktorom som vtedy ešte ani netušil a nevedel kde to všetko smeruje. A samotný futbal je tiež niečo, čím budem chcieť niečo povedať a aj ten musím spomínať. Ono to však všetko so všetkým súvisí a asi takto sa píše príbeh. Takto si to ja pamätám a toto boli dôvody môjho konania a uvažovania, čo je asi najdôležitejšie pri interpretácii javov v príbehu. Toto písanie je pre mňa niečím novým, keďže doteraz som striktne riešil snahy o rozvíjanie niečoho, hľadanie a spájanie tých najzložitejších súvislostí, prinášanie konkrétnych výsledkov v rôznych oblastiach a to už pred začatím priameho a vedomého rozvíjania kooperativizmu. Vlastne táto profesionalita v živote a držanie sa objektívnych faktov ma k tomu celému priviedli. Toto je niečo nové, toto je život a takto k tomu musím pristupovať. Dôležité veci musím jednoducho zahrnúť. Dôležité je pripomenúť, že toto je moje videnie sveta v ktorom som rozvíjal niečo, čo dnes prevalcuje ekonomických odborníkov a zmení veci od podlahy a ja o tom nepochybujem. Negatívne skúsenosti s konkrétnymi ľuďmi neznamenajú, že sú tí zlí. Oni môžu znamenať aj to, že bez určitých polien pod nohy niekomu ako som ja, nemali by kontakt s komunitou, ktorá také veci nevyhnutne potrebuje a potrebuje odstraňovať ľudí môjho typu. Prečo tomu tak je, na to dám odpoveď prostredníctvom celého príbehu. Jednoducho je to systém, ktorí tlačí ľudí do nejakého správania a celé toto má obete. Systém je chybou a ľudia chcú prežiť. Preto je negatívne hodnotenie často otázne a diskutabilné, avšak bez hodnotenia faktov okolo seba mojimi očami toto skutočne nedokážem poukladať. Poďme však o týchto zaujímavých skutočností, ktoré boli pre mňa motivačné faktory a ukazovali mi obraz komunity, z ktorej pochádzam, späť tam, kde sme skončili. Teda o niekoľko rokov neskôr.

12 Práca, výroba, organizácia a rozdeľovanie je to, čo ja vidím pod ekonomikou

Do dvoch rokov od rozhodnutia robiť niečo aby sa veci zlepšili, keď som po dlhých rokoch začal niečo študovať a hľadať súvislosti, bola vydaná kniha obsahujúca jednoduché zdôvodnenie, čo ten kooperativizmus je, k čomu sa smeruje z pohľadu demokracie a eliminácie absolútnej moci, ako to má vyzerať a ako sa k tomu dá v dnešnej dobe jednoducho a mierumilovne prísť. Stačilo mi na to 100 strán a všetko bolo pripravené. Prakticky dodnes túto vec nejako zdôvodňujem a snažím dostať do obehu. Toto asi v skratke a v najdôležitejších bodoch a už o priamom a vedomom rozvoji tejto alternatívy, čo nasledovalo po asi dosť vypätom období. Všetky tieto snahy boli samozrejme sprevádzané mnohými článkami a zdôvodňovaním rôznych vecí, avšak potom, ako som prišiel k bodu kooperatív, akosi som prestal diskutovať, keďže už som chápal, že som absolútne niekde inde v zmýšľaní ako dnešná odborná alebo aj laickejšia verejnosť. Teda v smere chápania tých podstatných ekonomických súvislostí, ktoré som sledoval a pomocou ktorých neskôr všetko vyargumentoval.

Išlo o vizionársku vec a to sa musí uskladňovať a pracovať v hlave, teda postup je tam iný ako u nejakej práci, keď sa snažíte ohodnotiť závery iných a podobne. Tu bol vyslovený cieľ demokracia a hľadanie spôsobu ako ku nej dôjsť. Neustále som prichádzal k novým poznatkom a všetko išlo vlastne úplne prirodzene v kombinácii s mojou veľkou motiváciou, ktorú asi už netreba pripomínať. Po dokončení knihy som sa snažil zamestnať v mojom rodnom meste a skúsil to vo veľmi podobnej práci ako to bolo v telekomunikačnej firme. Na počudovanie, do dvoch týždňov som dostal posudok neschopný a boli navymýšľané akési nesplnené úkoly, aj keď som mal veci absolútne pod kontrolou, vyriešil prakticky všetko čo mi dali za úlohu, pričom niektoré veci dostal na správnu koľaj iba mojou aktivitou, keďže inštrukcie boli zlé a nakoniec pri jednej veci som prišiel na to, že to bola nesplniteľná hovadina. Keď som to povedal, oči len tak odo mňa utekali a kukal som jak vyoraná myš. Boli tam podľa všetkého aj nejaké iné, subjektívne dôvody, avšak pokiaľ beriem prácu z profesionálneho hľadiska asi takto by som ohodnotil to, čo sa tam dialo. Tak si to ja pamätám a asi by sa k tomu pri väčšej snahe dalo dôjsť. K tomu sa ešte vrátim.

Jedinou možnosťou pre mňa doma vyzerala práca stavebného robotníka na hrade Zborov, čo som robil nasledujúce leto a nebolo to na škodu. Pracoval som s mnohými rómami a spoznať ich je veľmi zaujímavé. Samozrejme vzhľadom na pochopenie, na akom princípe funguje dnešný systém, ako človek, ktorý pozná šikanu z praxe, chápem ich rozpoloženie a viem, že to nemajú ľahké. Hodnotiť ich ako komunitu tu nebudem, avšak jediným riešením tohto, už spoločenského problému, je zavedenie demokracie. Sú to ľudia, ktorí nemajú radi psychický útlak, teda to, na čom je náš svet založený a zotročiť ich nie je ľahké. Majú slobodné myslenie a nás za normálnych veľmi nepovažujú. Odstránenie absolútnej moci a tyranie, ktorá už z toho vyplýva a v rámci kapitalizmu je na omnoho vyššom leveli ako to bolo v minulom režime, je cestou k lepšiemu začleneniu ľudí medzi nás a k tomu, aby sme sa učili spolunažívať. Nič iné na to nepomôže a všetko ostatné je len pokrytecké mlátenie prázdnej slamy. Bez toho, aby človek poznal týchto ľudí bližšie, je ich pochopenie nemožné. Vybíjanie si zlosti nad realitou nepomôže a toto je skvelý príklad problémov, ktoré sú už iným spôsobom ako zavádzaním demokracie v ekonomike, čo vlastne kooperativizmus prináša, neriešiteľné a explodujú. Podobne ako napríklad enviromentálne, avšak prakticky všetky spoločenské problémy, ktoré mnohí vidia vo veľmi úzkych mantineloch a zneužívajú na ceste k moci. Všetko narazí na ľudskú ješitnosť, snahu o moc a peniaze, tam sa veci poprekrúcajú, zotročia mnohí, ktorí potom pôsobia deštrukčne a celý tento kolos je vlastne zdrojom takýchto problémov. Demokracia je jediným skutočným riešením aj tejto problematiky, tak ako všetkých dnešných závažných problémov, čo chcem týmto príbehom povedať.

Na základe mojich dovtedajších skúseností som si bol absolútne istý, že som dal dokopy niečo, čo je riešením. Riešením, ktoré prinesie zvrátenie situácie, ktorú som teda spoznával ja osobne zdola, z mnohých oblastí. Či už profesie, alebo priestorovo a vedel som, že toto je riešenie spoločenských

problémov. Samozrejme je iné o tom presvedčiť iných a nejako to dostať do éteru. K tomu tá moja pozícia bola teda dosť zvláštna na to, že som sa pasoval na niekoho, kto to skutočne vie. Ponúkal som to prakticky všetkým politickým stranám a odborníkom, nenašiel však skoro žiadnu odozvu. Myslím, že to vtedy bolo málo odborne zdôvodnené a k tomu vlastne ide o antisystémovú vec, revolúciu z určitého pohľadu alebo z pohľadu politikov niečo, čo ich môže trochu nabúrať a keď sa to dostane do diskusii, v čo verím, asi aj poriadne prevetrať celý politický priestor. To je samozrejme potrebné pripomenúť, je to prirodzený jav v spoločnosti. Myslím, že som aj uvažoval o politickej strane, bolo to však skutočne nemožné a hľadanie opory u politikov zasielaním kníh a prosbami bolo všetko k čomu som sa dostal a čo dokázal v tomto čase urobiť. Pre mňa bolo jednoduché pochopiť, prečo je to riešenie. Stačil na to praktický zdravá sedliacky rozum a trocha matematiky. V princípe nie je ťažké z môjho návrhu vyčítať, že zabezpečíme aby sa nekradlo, všetky zdroje pôjdu medzi ľudí, špekulanti budú odstavení a zavedieme spravodlivú, trhovú a demokratickú ekonomiku, kde budú rozhodovať ľudia a tí, ktorých si oni delegujú. Ono to síce aj dnes tak vyzerá, avšak v princípe na ekonomické procesy to má skoro nulový vplyvy. A tam je pes zakopaný, tam je potrebné začať veci riešiť. To je svet, ktorý som ja videl a ktorému som rozumel. Teda práca, výroba, kolektívne fungovanie, organizácia a rozdeľovanie spoločného produktu. Toto som ja považoval a považujem za ekonomiku a v tom sa od dnešných odborníkov líšim. Špekulantstvo bokom, ideme žiť spravodlivo. Koniec. Nič viac a nič menej a na to stačí 100 strán knihy a trochu zdravého rozumu. Nepochodil som však a tak musel hľadať ďalšie záchytné body.

V zásade som sa snažil hľadať nejaké uplatnenie, kde by sa dalo rozvíjať veci touto cestou, pričom sa aj uživil. Okrem politických strán skúšal kontaktovať vtedajšieho prezidenta, poslal mu knihu a ten mi prostredníctvom svojej kancelárie nepriamo odpovedal tak, aby som sa venoval tomu, čomu rozumiem. No bolo to zaujímavé aj v kontexte toho, že bol to práve on, kto sľuboval riešenie problémov a vzhľadom na svoju podnikateľskú kariéru proklamoval svoje schopnosti. K tomu pripomínam, že sľuboval dostať do politiky schopných ľudí. Ktohovie na aké „schopnosti“ v skutočnosti myslel. V úrade sa okrem povrchných fráz boja za akési svoje dobro a spravodlivosť, prakticky na nič iné nezmohol. Aby som samozrejme nezabudol na neustále opakovanie toho, kam patríme, komu slúžime a podobné frázičky. Keď sa ho opýtali v televíznej relácii ako by riešil problémy v takom zvláštnom období, keď nemali na koho nadávať a koho odsudzovať, tak len tak zavzdychčal a povedal, že on predsa jazdí po celom Slovensku a pýta sa primátorov a starostov čo majú v tej Bratislave robiť. Čiže vlastne odpovedal, že v kampani klamal a on nevie, čo majú robiť. On sa pýta podriadených. Asi takýto je logický záver hlbšieho pohľadu na takéhoto odborníka, neviem si ináč pomôcť. No podnikateľská kariéra v požičiavaní peňazí je asi niečo iné ako skúsenosti z roboty a robenie analýz tam. To som neskôr zachytil v mojom filme, ktorý som pripravoval pri mojich politických snahách. Zaujímavý obraz dnešnej politickej scény, ale takto by sme to mohli menovať rad za radom a urobil som to v mojich filmoch.

Na Slovensku teda absolútne žiadna šanca fungovať a rozvíjať myšlienky týmto smerom. Spomeniem ešte snahy na našom mestskom úrade, kde som tiež žiadal o nejakú robotu a možnosť na normálne prežívanie. Neprejde tu prakticky nič a nikde. Takže bol som nútený odísť a hľadať si zárobok vonku, pričom tušil problémy, aké tam môžu nastať. Tento svet poznám, viem ako sa ľudia, ktorých som šiel obsluhovať správajú a tiež to tam nie je ružové. Avšak dostanem za to dobré peniaze a v horách má človek veľa času na rozvoj vecí popri práci.

13 Na reči pozor, štatistiky môžu hovoriť niečo iné

Na hrade Zborov ma popri práci stavebného robotníka oslovil jeden murár a vravel o možnostiach v Rakúsku, kde som odišiel. Opäť v obsluhe, avšak ako čašník, čo som dovtedy na menšie skúsenosti až tak nepoznal. Viac času som trávil v bare a obsluha cez nosenie tanierov a takýto servis bola pre mňa predsa len niečím novým, aj keď vzhľadom na dlhodobé skúsenosti v tomto obore adaptácia ťažká nebola. Prvá sezóna bola v znamení pomocného čašníka, nasledujúce leto to však išlo cez tzv. zahl kellner, čo v našej reči znamená čašník s inkasom. Bolo to pre mňa do istej miery niečo nové, teda aj zaujímavé a hlavne ma to priviedlo do možnosti pokračovania projektu ako takého. Popri tejto práci som neskôr mohol študovať a priniesť závery, ktoré budú zhrnuté na konci tejto knihy.

Poznám tento svet v zahraničí a je potrebné pripomenúť, že pri mojej nepoklonkovacej, slobodomyseľnej alebo v jednoduchosti aj existencie v stave, kde sa dali rozvíjať veci, ktoré som už mnohé roky rozvíjal, to s tými ľuďmi jednoduché nie je. Taký stav ich privádza do nervozity a často hľadajú spôsoby, ako niečo také odmietnuť a odstrániť. Ak by som sa na to pozrel očami už skúsenejšieho človeka, spôsoby často rastú od výšky spoločenského postavenia. Čím sú ľudia niečím viac, tým viac nenávidia slobodných a nezotročených členov našej spoločnosti. A ja som ním bol a bez toho by to jednoducho nešlo. Takže na jednej strane som tú prácu nevyhnutne potreboval na prežitie, na tej druhej som sa tam stretával so snahami o moje odstránenie zo spoločnosti. Čiže rozvíjaním systému som pracoval na niečom, čo by mala tá vyššia trieda a mala by prinášať nejaký pokrok, tá však namiesto toho pôsobí tak, že mne nechce dať jesť, pričom práve vtedy, keď to robím za ňu. Asi v takomto začarovanom kruhu som sa nachádzal a nachádzam.

Treba však dodať, že problémy boli často aj so zamestnávateľmi a pyramída absolútnej moci tam zasiahla už všetky zložky spoločnosti. Pevne verím, že všetky závery tejto knihy potvrdia, ako tento systém ruinuje spoločnosť, doslova zabíja a vraždí poctivo zmýšľajúcich ľudí a brzdí jej rozvoj. Môj príbeh je skutočne perfektným prostriedkom na ukázanie tejto reality a keďže si to uvedomujem, aj preto je moja motivácia podať ho čo najpodrobnejšie a najpresvedčivejšie, obrovská.

Prvý pokus po návrate do tejto pracovnej náplne bol sprevádzaný nevyhnutnosťou prejsť na slabšie návykové látky, ako podporný mechanizmus mojej akceptácie hlavne u šéfa. Sezóna sa napriek tomu skončila tak, že ma vyrazil po menšej slovnej prestrelke. Dlhodobo sa mu nezdalo, že moja všímavosť voči nemu je podobná ako voči každému inému členovi na tejto planéte a opýtal sa ma, prečo som vlastne do Rakúska prišiel, že si to tam až tak nevážim. Ja si to nemyslím, že si ich nevážim a vážim si možnosť vôbec niečo robiť, keďže doma by som nemal absolútne šancu, ibaže ani toto nie je dôvod odchodu od môjho stavu beztiaže a ako niekto, kto do systému už videl a podal dokonca alternatívu som mu na to odpovedal, že ja som tam preto, lebo jeho krajina zotročila a rozvrátila tú moju. Samozrejme on ako jednotlivec za to nemohol a nemôže a veci sa nedajú tak zjednodušiť, akurát že ma to vtedy napadlo. Do hodiny ma vyrazil, našťastie to bolo už pred koncom sezóny s dvojtýždňovou výpovednou lehotou, takže sa ma to až tak nedotklo.

V lete som sa pokúšal vrátiť na hrad Zborov a niečo doma zase skúšať, to však už vzhľadom na zmenenú legislatívu tesne pred začiatkom leta nešlo a našiel si prácu v rakúskom Zillertali. Treba podotknúť, že som vzhľadom na nevyhnutnosť ďalšieho štúdia musel prejsť na mód čistoty, teda absolútne odrezaný od akýchkoľvek návykových látok a o to to bolo zložitejšie. Prácu som si však našiel, aj keď až na tretí pokus a bol v nej spokojný. Hlavne mohol pokračovať v projekte a štúdiu.

Fungovanie v stave beztiaže má pozitívne vplyvy na to, že mi mozog v hlave naďalej funguje a nezastavil sa jeho vývoj. Má dokonca pozitívne vplyvy aj na to, koľko práce vykonám a že som bol v podstate stále zlepšujúcim článkom kolektívov a niekým, kto aj v tomto prípade veci zjavne zrýchľoval a skvalitňoval. Zaujímavé však je, ako sa tento fakt mnohým, ktorí sa chcú v práci predbiehať, nepáčil.

Hotel, kde som pracoval ako čašník nasledujúce tri sezóny po tejto zime, takým miestom bol. Mojou základnou devízou už bolo dlhodobo to, že som sa venoval práci, nehľadal nejaké umelé kamarátske vzťahy, ktoré vznikajú najčastejšie za účelom vyháňania tých najschopnejších a v takej jednoduchej práci to je vidieť prakticky jednoznačne. Už som spomínal, že toto vidieť v nadnárodnej korporácii pri práci ako projektový manažér, nie je. Mojich rodákov, ktorí si pri tej istej práci našli akési výhovorky na moje zosmiešnenie a ukázanie, že som neschopný, sa hodnotiť neodvážim. Mojou snahou bude retrospektívne ukázať, ako klamstvo, kamuflovanie a podvody vyháňajú tých najschopnejších a to iba preto, lebo k moci sa dostávajú tí neschopnejší a tí vytvárajú akýsi strop, cez ktorý keď prejdeš, musia ťa vyhnať.

Pri práci čašníka je však pracovitosť absolútne zrejmá a môj prístup prinášal výsledky prakticky vo všetkých prácach kde som bol, s rozdielnou obtiažnosťou to dokazovať, k čomu sa ešte vrátim. No a na tomto hotely bolo zaujímavé to, že ma kolegovia považovali za pomalého a neschopnejšieho, čo bolo doteraz bežné na mnohých miestach. Realita však bola taká, že po mojom príchode sa napríklad zrýchlil čas robenia raňajok a prípravy na večeru asi o hodinu. Túto vec neviem dokázať, svedčali o tom iba slová, avšak asi taký bol dôsledok môjho prístupu o ktorého pozitívach som už dlhodobo vedel a aj si to všímal. Jednoducho zrýchlil som aj ostatných a tí ak chceli ukazovať, že som slabší, museli zapínať vrtuľu a takto tím bol omnoho schopnejší. Pri tejto práci počas roka a pol som našiel spôsob, ako mať aj kontakt s opačným pohlavím, čo bol teda môj dlhodobý problém a človek v mojej pozícií a so snahou o udržanie si mozgových závitov na tej správnej hladine, takýchto možností veľa nemá. No a vtedy som trhal rekordy. Dokonca si pamätám, že pri 5 chodovom menu som zvládol asi 45 ľudí a to celkom sám. To je absolútne perfektný výkon, aj keď samozrejme je potrebné brať do úvahy rôzne iné okolnosti. Dovoľoval mi to počet stolov, ktorý nebol veľký a skupiny boli početnejšie. A v neposlednom rade do určitej miery pomalšia kuchyňa, keďže išlo o vypätejšiu atmosféru. Avšak taký výkon, keď idete niekoľko hodím ako vrtuľa a musíte v hlave riešiť toľko chodov aby vám to všetko sedelo, to je niečo, čo zvládnu asi len tí najlepší.

Dostal som sa na úroveň absolútne platného a dobrého člena tímu a za určitých okolností azda lámal aj svetové rekordy. Aj keď je to možno trochu prehnané tvrdenie, bol som a som dobrým a rýchlym čašníkom, ktorý tím absolútne poháňa. A samozrejme problémy boli aj s hosťami, ktorí tento stav beztiaže tiež náročnejšie zvládajú, ale to je už otrepaná pesnička. Snažím sa ukázať môj prínos v práci v rôznych oblastiach a toto je niečo, čo nie je skutočným zrkadlom tých dôležitých vecí. Akurát tak zrkadlom spoločnosti a systému. Napriek takýmto zásadným faktom ktoré spomínam, boli vytvárané spomínané reči o mojich menších schopnostiach, ktoré šírili tí, čo sa chcú predbiehať a byť prvými. Ja som to dokazoval iba tým, že chodím do práce bez nervov a v snahe spolupracovať, snažím sa robiť bez nejakých manipulačných potrieb iných či mocenských záujmov. Predbiehanie v rámci vlastných koletívov asi nebolo mojím cieľom a tu tento mechanizmus bolo vidieť veľmi dobre. Aj v Škandinávii ma partia považovala za neschopného a vysmievala sa. V Helsinkách, keď sa to začalo pred naším odchodom, zobral som kelňu a vymuroval niečo sám za niekoľko dní, pričom nevedeli nájsť chybu. A hľadali a dumali teda dlho, pričom ani zďaleka to nebol rovný múr, ale mal rôzne iné zákruty a zložitosti. Spravil som to k tomu v takom časovom intervale, ako tí skúsenejší a to len na základe toho, že som ich sledoval z pozície prekladateľa a pomocníka, ktorý im rezal tehly. Skoro skolabovali. To sa stalo v Helsinkách. Podobné to bolo aj v Štokholme. Tiež mali také reči, kým som to nedal celé do poriadku a napravil absolútne a fatálne organizačné zlyhanie, ktoré sa dá vidieť cez všetky fakty o tejto stavbe. Ale je to prirodzený boj na trhu práce a ľudia sa snažia o predbiehanie iných. O mne teda vo všetkých činnostiach vraveli ako o neschopnom, avšak keď sa pozrieme na čísla a štatistiky po mojom príchode a pôsobení, tie vravia pravý opak. Reči sa hovoria, ale chlieb sa je. Aj preto je mojou doménou striktné držanie sa faktov a reči vlastne ani nepočúvam. Viem z vlastných skúseností čo spôsobujú a ako sa cez ne ničia osudy poctivých ľudí, za čo sa teda ja považujem a asi to viem aj potvrdiť. Toto vlastne

fungovalo u mňa aj v športe a k tomu sa ešte vrátim inde. Avšak kým som ten zlý a neadaptabilný, dokážem kolektívy zrýchľovať a zlepšovať a vlastne iba v tomto stave neotrockého správania sa a prirodzeného fungovania dokážem hľadať alternatívu k zločineckému systému a dostať sa tam, kde to ozrejmím neskôr. Na reči teda pozor, tie môžu uškodiť. Štatistiky a hľadanie faktov môžu hovoriť niečo iné.

14 Moja športová kariéra v skratke

Šport bol neoddeliteľnou súčasťou môjho dospievania a venoval som sa mu na vysokej úrovni. Bola to moja vášeň a miloval to. Dnes s odstupom času chápem, že to bola skvelá psychohygiena a prinieslo mi to množstvo poznatkov o kolektívoch, bez čoho by to s projektom celkovo asi nefungovalo. Futbal je činnosť, kde je na každej strane jedenásť ľudí a ich úlohou je dostať guľaté čudo do určitého priestoru. Komu sa to podarí viackrát, ten je víťaz. Asi takto by sa to dalo zhrnúť a z pohľadu môjho vnímania a hľadania foriem fungovania kolektívov ide o vysoký stupeň nevyhnutnosti potreby spolupráce. Ich princípy a dôsledky rôznych javov, ktoré sa pri takýchto väčších kolektívoch nachádzajú, som pochopil v Starbuckse a moje skúsenosti už opisoval. Vtedy som pochopil, že je možné spájať ľudí za účelom odstraňovania niekoho, že je to súčasť akéhosi konkurenčného boja určitého typu ľudí a tento jav je jednoducho súčasť života. Dovtedy som o tomto netušil a nikdy si to nevšímol, ale vedel si spojiť tieto veci aj retrospektívne so športom a uvedomoval si, že takéto veci sa u mňa diali už aj v minulosti a v tejto spoločenskej oblasti, len som ich skutočne nevidel. Jednoducho moje fungovanie bolo skutočne založené na snahe o spoluprácu s každým a nikdy som také úmysly nemal. Mne jednoducho nikdy nikto nevadil, čo bola moja najväčšia devíza od útlej mladosti a toto bol základný dôvod, že som pôsobil na kolektívy progresívne. Otázkou už boli moje individuálne výkony a to, či som vedel tím ťahať alebo pôsobiť iba ako taký stabilizátor v prípade potreby zdola. Avšak fakt, že také niečo existuje a je súčasť spájania a fungovania ľudí, ten som si uvedomil až v Dubline a je to niečo, o čom sa vravieť nesmie. Vtedy vás označia za paranoidného a odsúdia.

V tejto činnosti som dosahoval určitú úroveň a dá sa konštatovať, že za určitých priaznivých okolností som bol schopný súťažiť a konkurovať tým najlepším. Počas dorasteneckých čias prišlo k sezóne, kde som sa akosi stal lídrom družstva a mal som asi životnú formu. Hrali sme skutočne parádny futbal, prihrávali si to a súperom málo požičiavali loptu. Jednoducho nás to bavilo a boli sme skvelý tím. Myslím, že už táto skúsenosť navráva, že som ľudí skutočne viedol k spolupráci, že práve toto je to, čo som prinášal. Hrali sme síce druhú ligu, avšak v zime počas prípravného zápasu v neďalekom Prešove po vysokom víťazstve ma oslovoval nejaký chlap a pýtal sa na meno a podobné veci. Bol som vtedy dosť výrazný líder a ťahal kolektív. Avšak bolo to skutočne založené na dobrej a prajnej atmosfére a fantastickej hravosti. V tomto svete som sa cítil ako ryba vo vode. Neskôr sa za mnou tréner zastavil s tým, že volali reprezentační tréneri a že som v hľadáčiku pre majstrovstvá sveta. Nedostal som sa síce na zraz, avšak vtedajšia forma a asi aj moje kvality vraveli, že to môžem dotiahnúť ďaleko. Vravelo mi to aj veľa ľudí, aj keď som to bral s rezervou a mňa to jednoducho bavilo. Toto obdobie sa však rýchlo skončilo, po zimnej príprave som šiel hrávať k starším dorastencom a pomohol im s postupom. Bol som skutočne v laufe, dobre rozohraný a taká pomoc je vítaná. V staršom doraste som sa aj vinou zranení nedostal do takej formy a bol som síce neustále platným hráčom, futbal mi už tak nechutil. K tomu samotné individuálne snahy začali kolektív nabúravať a to už nebola moja šálka kávy. Pri skončení dorasteneckého veku som už bol v Bratislave a hrával za dorastencov Interu. Toto obdobie však bolo poznačené zmenou, absolútne zlými podmienkami pre takýto vrcholovejší šport, nebol v psychickej pohode aj vzhľadom na situáciu doma, keď mi otec ledva naškriabal na to, aby som na tej vysokej mohol vôbec byť a v zime som na niekoľko mesiacov dokonca prestal. Keď si na to spomínam, bolo absurdné, ako som musel obracať každú korunu. Aj keď som sa snažil byť s ľuďmi, ísť na pivo

a podobne, aby mi to všetko vyšlo, večeral som šalát a uzavrel to chlebom s masťou, aby som po tréningu nasýtil hlad. Takto mi to nejako vyšlo. V takých podmienkach bolo náročné byť v pohode a akosi som pociťoval ťažkú situáciu rodičov, začínal si uvedomovať ich postupné postavenie v našich končinách. Zaujímavé je, že na otca boli vyvíjané tlaky, bolo to hektické obdobie po revolúcii a džungľa zvaná úžernícke vzťahy bola v plnom prúde. Myslím, že nemal tendenciu byť pažravcom a tak sa stal korisťou pažravcov. Do uší sa mi dokonca dostalo, že na neho šili spreneveru milión korún. Keď si spomeniem, ako som živoril počas prvého ročníka, je mi z toho úplne zle. Také boli podmienky v našom meste a mojej rodine v tom čase. Toto bol bezpochyby dôležitý aspekt toho, že som sa necítil absolútne v pohode a nedokázal byť viac tým, čím som dva roky dozadu, aj keď v iných podmienkach. Napriek tomu však bol platným členom tímu a túto úroveň bez problémov zvládal. Bol som dokonca na skúške v Devíne v zápase s Trnavou. Ten hrával druhú ligu, avšak po slabej zimnej príprave, ktorú som úplne vynechal, som pri hraní na Karhana, ktorý vtedy šiel do španielskej ligy, nemal veľkú šancu. Jednoducho ma počas jedného polčasu, keď som bol na ihrisku vygumoval a veľa toho neukázal. Ale toto asi nebol čas a priestor, kde by som sa ja cítil najlepšie a do formy a pohody som sa dostal neskôr.

Pokračoval som v jednom dedinskom klube, kde sme hrávali tretiu ligu. Dedinka sa volá Kalinkovo. Zavolal tam aj dvoch kamarátov z mojej dediny, s ktorými sme to ťahali prakticky od detstva a prišli za mnou na vysokú školu. Vybavili sme si na vtedajšiu dobu zaujímavú odmenu, ktorá teda mne pomohla byť omnoho kľudnejší. Takýto futbal mi vyhovoval a umožnil ísť v lete na brigádu do Anglicka. Tam si našiel dievča a dobre si zarobil. Ďalšie obdobie bolo pre mňa jednoducho skutočne veselšie, po návrate domov som prakticky čakal na ďalšie leto a plánoval s frajerkou, ktorá bola z Litvy, ísť do USA. Avšak toto svetlejšie obdobie, ktorých teda u mňa na Slovensku v tom čase veľa nebolo, spôsobilo absolútne zlepšenie formy a moja pohoda sa vracala. Už som to však s futbalom nemyslel vážne a mal prakticky nulové ambície. Zaujímavé však je, že som dostal ponuku pridať sa na prípravu do družstva, ktoré prakticky naisto postupovalo do druhej ligy. Jeden známy slovenský tréner ma v tom čase dokonca odporučil do Rakúska, do družstva ašpirujúceho na postup do druhej rakúskej ligy, čo bol z nášho pohľadu skutočne vrcholový futbal. Na skúške som bol so spoluhráčom, ktorý je dnes asistentom pri reprezentácii Slovenska, hrali sme v hale a aj keď mi to nevyšlo, zaujímavé bolo že si vybral práve nás a v tomto čase. Teda v čase, keď som sa aspoň na chvíľu dostal do relatívnej psychickej pohody. Vtedy sme myslím dokonca vyhrali jarnú časť ligy a boli sme skutočne tím, ktorý mal na postup vyššie.

Zaujímavé však bolo, ako vonkajšie okolnosti vplývali na moju výkonnosť či už v doraste alebo pri seniooroch. Nebolo to však tým, čo som mal robiť a vlastne s odstupom času to neľutujem. Zaujímavosti je však namieste spomenúť, lebo myslím si, že okolnosti ohľadom dôsledkov systému skutočne vplývali na to, ako som pôsobil na ihrisku. Samozrejme vtedy som neriešil súvislosti, ktoré som začal riešiť v Starbuckse a fungujú rovnako aj v športe, Vtedy som tú hru hrával preto, lebo to bola moja vášeň, bavilo ma to a vedel si pri tom aj niečo zarobiť. Túto činnosť som mal teda natrénovanú a nacvičenú na relatívne vysokej úrovni a to je už niečo, čo viete a nezabudnete po celý život. Potom sa už len menia okolnosti na základe ktorých vy podávate rôzne výkony.

Neskôr budem hovoriť o tom, akým spôsobom sa podarilo mojej komunite dokazovať, že na ihrisko nepatrím a že prakticky ani toto nie je činnosť, ktorú v rámci nej robiť môžem. Toto už je iná šálka kávy a toto je niečo, k čomu asi malo prísť a mohol to spomenúť v súvislosti s mojim domovom. Futbal som serióznejšie odvtedy hrával ešte chvíľu v mojom rodnom meste, kde som po príchode z Austrálie začal s prípravou, avšak veľmi rýchlo som to ukončil, keďže som sa definitívne rozhodol ísť do Talianska a začal absolútne novú etapu v mojom živote. Avšak mal som možnosť zahrať si semifinále slovenského pohára a bol to skvelý zážitok, aj keď som iba nastupoval z lavičky. Tento kolektív bol v tretej lige, ja som sa pridal po dlhšom čase a iba sa do toho trochu dostával. Pri návrate do Bratislavy v úplne inom období som chvíľu trénoval v starom družstve v dedine, za ktorú sme to ťahali počas štúdia, avšak to

som nechal skoro a nejako ma to vtedy ani neťahalo, nebol som na tom najlepšie a pri sile, čo spomeniem a vysvetlím ešte v iných súvislostiach. Vrátim sa k tomu pri pohľade na pokusy robiť túto činnosť v rodnej dedine, tam je totižto zaujímavostí neúrekom.

15 Z kaluže a do blata, za nos vedú nás, dievčatá

Po napísaní knihy a neúspešných pokusoch o uplatnenie na Slovensku s možnosťou rozvoja projektu, som sa opäť dostal do zahraničia a našiel nejakú obživu v relatívne slobodnom svete. Predsa len, čašníctvo v horách a za dobrú odmenu toto do istej miery prináša aj keď sa musíte brániť rôznym hovadinám, ktoré ľudia napáchajú. V tomto obore sa to však relatívne dá a stále máte vyššiu možnosť, že sa medzi skupinkou viacerých hostí nájdu aj takí, ktorí vás podržia a nenechajú prejsť dnešné procesy, typické pre kapitalistický systém v každej oblasti. Je to k tomu relatívne kvantifikovateľná disciplína a tam v mojom prípade nie je o čom. Vtedy umlčíte aj svorku vlkov túžiacu po krvilačnom odstraňovaní im nevyhovujúcich členov a môžete ísť s čistou hlavou ďalej. K tomu ma práca nevyšťavovala tak, aby som nemal síl na štúdium. Došiel k možnosti rozvíjania toho, čo ja považujem za jediné riešenie dnešných problémov a preukazujem to faktami a analýzami. Bez tejto práce by som to teda nedokázal. Okrem faktu, že išlo o základný zdroj informácií a uvedomenia si súvislostí, ktoré som doslova riešil a rozvinul až do podoby alternatívy, bol to aj základný zdroj možnosti prežitia pri jej rozvoji. Bolo to niečo, bez čoho by som neurobil prakticky nič, čo aj dobre preukazuje dôvody, prečo som inde ako dnešní odborníci. Samozrejme spájam to s inými aktivitami, ktoré som medzičasom vykonával a ktoré potvrdzovali presne to isté ako aj táto.

Moja cesta bola skutočne veľmi zvláštnou a súkromný život veľmi ovplyvnený zaľúbením a vecami, ktoré som vtedy spoznával pri práci a doviedli ma do určitej zakázanej zóny, kde je to teda ťažké sa otvárať. Izolovanosť bola jedinou šancou na možnosť prežívania. Moje zaľúbenie spôsobilo, že som mal nejaký životný cieľ, plán a vedel som, že je to to správne, čo potvrdzovali sprievodné javy počas toho, ako som to vstrebával, uvedomoval si a jednoducho bez toho by som vlastne neriešil nič. Bez toho by som nešiel do Írska, bez toho by som vlastne neostal už ani na Lago di Garda v Taliansku, kde som prvýkrát spozoroval, že ľudia sa pred šéfmi správajú úplne ináč ako mimo ich prítomnosti a kvôli mocenským cieľom dokážu robiť poriadne huncútstva. Všetko mi dávalo nejaký zmysel a okolnosti ohľadom práce, to boli skutočne iba spomínané sprievodné javy. Takto som vlastne čakal a veril dva roky, dokedy sme sa nestretli na spomínanom jazere opäť a čo nás asi oboch posunulo do inej dimenzie. Ja som sa začal obzerať po dievčatách a ona si našla nového priateľa, teda asi definitívne usúdila, že pre ňu niesom ten pravý. To však už nič nemenilo na tom, že som mal základné poznatky o vzťahu medzi spôsobom riadenia a ekonomickými výsledkami kolektívov, absolútne jasno. Jasno som mal aj vo svojom duchovnom svete a vlastne mňa iba tieto okolnosti dostali do zakázanej zóny, o ktorej som sa dozvedel neskôr, keď ma chceli odpratať zo spoločnosti. Chceli ma odpratať, lebo som si myslel, že sa ľudia v skutočnosti správajú ako stádo sprostých a pokryteckých somárov a prispôsobujú to snahe o prežitie a udržanie sa v tlupe, ktorá je najčastejšie založená na odsúvaní nepohodlných členov, ktorí vadia dnešným šéfom, logicky často kvôli schopnostiam. Tomu som ja chápal, avšak toto mal zakázané si myslieť. A iba na základe toho som našiel cestu k niečomu, čo je už asi ďalej ako si mnohí chcú pripustiť. S dievčaťom to dobre nedopadlo, nedalo sa to vlastne z mojej pozície riešiť a svet nás k sebe nepripustil, avšak to neznamená, že to nebolo dôležité a podstatné. Po týchto dvoch rokoch čakania som sa však snažil dostávať medzi ľudí, snažil sa o dievčatá a bolo to otváranie ďalšej zaujímavej pandorinej skrinky, ktorú teraz priblížim.

Je to neuveriteľné, ale až toto bolo obdobie, keď som pochopil potrebu opačného pohlavia. Pre niekoho neskoro, pre niekoho skoro, avšak ja som skutočne dovtedy nechápal a neuvedomoval si, čo

mi môže žena dať. Chápal som, že keď mi vzťah nefungoval a bol som z neho unavený, už ma to ťažilo a nepúšťalo ďalej. Asi aj preto som bol veľmi opatrný a okrem menšieho nešťastného flirtu doma som snahy o vzťahy veľmi neriešil. Jednoducho mal som trochu strach alebo bál sa, aby mi to neškodilo.

V tomto období som však postupne pochopil ich význam, že to bez nich nejde. Od akéhosi intelektuála, ktorý ženami asi aj trochu opovrhoval, postupne ale isto stával niekto, kto to vyhľadával. Treba však povedať, že to nebolo ľahké. Vlastne som sa ocitol niekde vonku, nešťastne sklamaný a zlomený, strácajúci prácu s problémami prežiť a to nebolo najideálnejšie pre hľadanie týchto vecí. A keď som k niečomu došiel ako v Rakúsku, mocenské okolnosti a žiarlivosť mi to absolútne nedovoľovali.

V takej životnej situácii som sa odrazu ocitol medzi svojimi, ktorí teda majú svoje zvyky, považovali ma za stratenú existenciu, ktorá už mala iba jedinú funkciu na nabíjanie si miestnej energie a toto celé na hľadanie možnosti rozvíjania vzťahov s opačným pohlavím dobré nebolo. Myslím však, že toto ocitnutie medzi svojimi v takomto rozpoložení a životnej situácii bolo niečím, čo asi zariadili vyššie sily a teraz to využívam na podrobnú analýzu dnešného spoločenského stavu a toho, čo rôzne spoločenské vplyvy spôsobujú a aké sú ich skutočné dôsledky. Byť medzi svojimi je dobré, ja som tu však spadol vtedy, keď som bol navonok na dne, avšak už o živote veľa vedel a to mi pomáhalo a pomáha ukazovať realitu.

Ďalším dôležitým faktom na tomto trhu pri styku s opačným pohlavím bezpochyby bolo to, že som nikdy nebol ochotný niekomu sľubovať niečo, čo som necítil. Myslím, že ak by som sa zaviazal, aj domáci by ma akosi zobrali. Avšak to som ja nevedel, lebo by som klamal. To by ma dostalo do pokryteckého sveta a prakticky zastavilo ďalšie možnosti vývoja, ktorý dnes má asi nejaké výsledky. Toto som ja nikdy nedokázal a riešil veci tak, ako to cítil. Vyhľadával som dievčatá, ale nebolo to preto, lebo som sa chcel ženiť. Možno ak by som niečo prirodzene našiel, kde by som niečo také cítil, nebránil by sa tomu. To však bolo u mňa náročné a mnohé okolností mi v tom bránili. Bránili mi si vôbec niečo začínať. No a neskôr keď aj také niečo bolo možno možné, necítil som akúsi spriaznenosť a aj to je u mňa dôležité. Niekedy vám to jednoducho vyhovuje, niekedy nie a je to na subjektívnom hodnotení.

Na prirodzený kontakt s opačným pohlavím bez toho, aby mi to nevybralo mozgové závity, som ja pred začatím robenia alternatívy, ale asi aj neskôr, právo nemal. K tomu som mal pocit, že sa táto vec dokáže využívať na výsmech a vytváranie obrazu blázna z niekoho a dievčatá si tým môžu získavať „kamarátov“. Toto je však zložitejšia téma a nebudem ju ďalej rozvádzať.

To všetko sa začínalo meniť alebo trochu zmierňovať potom, ako som začal rozvíjať články a pracovať na alternatíve, teda po príchode z Austrálie. To mi dávalo nejaké šance na tomto priestore v domácich podmienkach a pri snahách o niečo, čo som asi potreboval. Bolo to však skôr iba navonok. V čase, keď som doma pracoval na hrade Zborov, mal som aj niekoľkomesačné snahy o miestne dievčiny, ktoré končili pri dlhých rozhovoroch po dedine o tom, čo chcem robiť a kto som, či som sa už „polepšil“. Dlhodobo ma využívali skôr na to, aby si nachádzali priateľov inde, kde som bol ja nepriateľom alebo čo vyhovovalo iným, čo je častý dôsledok otrockého stavu niekde tam, kde som sa nachádzal a asi aj nachádzam dodnes. A tých priateľských vzťahov po takýchto „skutkoch lásky“ bolo v mojej oblasti na základe všetkých faktov, ktoré prinesie táto kniha, asi množstvo. Boli a sú komunitou tlačení k tomu, aby som ja na také možnosti právo nemal a ten pocit som mal dlhodobo.

Je to zvláštne, ale myslím, že sa mnohí vo mne snažili vyvolať akýsi pocit viny, že som bol zlý a ukazovať mi správnu cestu. Každý po svojom. Jeden si myslel, že je to v rodine, druhý v kostole, tretí v začatí pracovať ako neviem čo, takto by sa dalo rozpisovať donekonečna. Nikto si neuvedomoval, že ja som nejakou cestou prešiel, kde som sa musel vyhýbať tomuto pokrytectvu a to má už výsledky. Že som to vlastne ja, kto by mal dávať návod na život, lebo viem aj niečo preukázať. Aj keď samozrejme ja také tendencie nemám. Nikto nechápal, že mi treba dobrú robotu za dobrú plácu prípadne prístup k veciam, ktorým vlastne väčšina bránila a asi očakávala moju pokoru alebo uznanie mojej chyby v niečom. Toto

bola vtedajšia reakcia na veci, ktoré sa diali počas rokov, keď som vyzeral ako úplne stratená existencia a miestni to využili na potrebu kopacieho mecha. Svet pomáhania a svet podkopávania nôh je rozdielny. Ten prvý je náročnejší a nie je to veľmi zaužívaná forma fungovania. Svet naháňania niekoho a vedomého ubližovania, to je parketa, ktorá je u nás na vyššej úrovni. Jednoducho sme v tom lepší, aj keď sa vieme tváriť úplne opačne. Ľudia hľadali ako mi dávať návod na život a ja som len tak čumel.

Pri takýchto podmienkach bolo vlastne logické, že som hľadal iné cesty. Našťastie existujú spôsoby, ako sa dostať aj k takýmto potrebám. Máte čistú hlavu, nestrácate čas, nemíňate na večere s nulovým výsledkom. Inej cesty nebolo a také „internetové kontakty" sú teda rozumnejšou voľbou ako prosenie sa dievčatám, ktoré najčastejšie očakávajú povolenie z nejakej tlupy a u mňa na základe stavu beztiaže s takým niečím bol a je problém. Bez takejto cesty by som teda ja žiadne zdôvodnenie mojej alternatívy neposkytol a nedostal sa až k voľbám. Za rok som naštudoval viac ako 1500 strán literatúry, z ktorých som jednu 600 stranovú knihu prečítal 2 krát a jednu dokonca 4 razy. Tak som nadobudol množstvo poznatkov o tom, ako veci fungovali, kde sa dnešní ekonómovia nachádzajú a ako zdôvodniť môj program. Dostal som sa jednoducho ďalej ako všetci ekonómovia a vedel to už ako dokázať.

Akési „neviditeľné bránenie prístupu k potrebám" je však akýsi prirodzený spoločenský jav a niečo, čo vytvára konkurencia asi aj v práci a pri prinášaní nejakých výsledkov. Tento svet som však nepoznal a nevedel sa v ňom zorientovať, aj keď som si uvedomoval, že aj ja som sa v mladosti vedel takto zachovať. Teda ani ja som nebol predtým nevinný, ibaže to bolo možno menej vedomé a určite som tým nechcel niekoho odstrkovať. Ale myslím si, že spôsoby v mojom domove sú dosť zákerné a ľudia sa snažia ovplyvňovať veci, ktoré by ovplyvňovať nemali. Tu je žena akýsi materiál a skutočne je zasahovanie do života iných veľmi bežným spoločenským javom. Avšak toto funguje do určitej miery všade a bolo to skutočne súčasť mojich snáh o prežitie. Moja cesta snahy o slobodný svet síce prináša obrovské prekážky, avšak zvýšil sa mi apetít na opačné pohlavie. Rušivé vplyvy som vytlačil a toto je jedným z pozitív. Horšie je to teda už s možnosťami, avšak intenzita mojich snáh bola vysoká a to považujem za dobré pri porovnaní s obdobím pred osudovým stretnutím a osudovou sezónou.

Moju poslednú sezónu v Zillertali som ukončil napríklad aj tým, že ma veľmi nahnevalo kolektívne ohováranie pri novej kolegyni, ktorá sa mi páčila. Chlapci sa jednoducho spojili a urobili čachre machre. Pôsobenie v Zillertali som však ukončil hlavne preto, lebo som sa pohádal so šéfom. Nezaplatil kolegovi, ktorého som tam zavolal to, čo mal. Ale aj taká skúsenosť bola javom, ktorý ovplyvňoval moje kolegiálne vzťahy. Jednoducho tento svet je v dnešnej dobe cestou k doslova likvidácii ľudí, podporujú ho určité vplyvy a ja som cítil, že moje poznatky sú príliš dôležité, aby bol ich rozvoj mojim okolím zastavený. Z pozície odsúdeného otroka som ináč nemohol.

Toto obdobie bolo teda veľmi plodné z pohľadu pokračovania v nejakých snahách a prípravy odbornej argumentácie. Na jeho konci, keď som končil v Zillertali na jeseň 2017, boli pripravené tri dokumentárne filmy. Prvé dva obsahovali moju cestu k týmto záverom, ako aj akési zhodnotenie politickej scény. Mojím cieľom bolo ukázať zvrátenosť vytvárania dnešných politických osobností, ktoré sú prakticky všetky doslova bez akýchkoľvek skúsenosti z reálneho pracovného alebo povedzme aj výrobného života, ktorý by im mohol nejako pomôcť v orientácii v pre mňa najdôležitejších faktoch. Bolo to možno trochu kritické a prehnané hodnotenie, ale akosi tak to nejak je. V dnešnej dobe je dôležité prakticky len to, na akej strane barikády sa jednotliví politici nachádzajú, akým spôsobom pôsobia a prezentujú svoje návrhy. Snažil som sa ukázať, čo v skutočnosti predstavujú ich návrhy, čo bolo súčasťou tretieho filmu. Ten prakticky absolútne neguje pravicovú politiku a dokazuje, že iba tá ľavicová prináša aspoň akési zmierňovanie kapitalistických dôsledkov, pričom v princípe najviac podnecuje k ekonomickému rastu a zvyšovaniu blahobytu vo všeobecnosti. Zaujímavé je, že o tomto fakte som tesne pred voľbami na jednej verejnej diskusii oboznamoval aj vtedy najvýraznejšieho predstaviteľa pravice a predsedu jednej z opozičných strán, avšak nedokázal som s ním vyvinúť

absolútne žiadnu progresívnu debatu. Ja som vravel o dlhodobých štatistikách v kontexte storočia, on stále len nadával na tých, ktorí nám tu vládnu desať rokov a čo spôsobujú. Neuveriteľné, avšak asi taká je debata s dnešnými politikmi. Tento človek nebol absolútne schopný nejakej sebareflexie a aj napriek spomínaniu jednoznačných faktoch, ktoré doslova hádžu pravicu v rámci kapitalizmu na smetisko dejín, nebolo to možné. S týmto projektom sa musím dostať do skutočných diskusií medzi tých, ktorí sa označujú za odborníkov a musí to byť verejné a dlhodobejšie. Kapitalizmus bude zrušený, je to koniec a záver knihy by mal presvedčiť o tomto fakte ako aj o tom, prečo som tejto spoločnosti už veľmi na príťaž a prečo som akýsi nebezpečný element len tým, že som sa rozhodol fungovať a striktne na dodržiavaní a hľadaní objektívnych faktov a súvislostí. Je to jednoducho tak a už to ináč nebude.

16 Pred voľbami a komunitné fung fu procesy

Jeden a pol ročné pôsobenie v rakúskom Zillertali som teda z pohľadu projektu ukončil dokončením dokumentárnych filmov a absolútne pripravený na snahu o presviedčanie komunity, odkiaľ pochádzam, že má zmysel voliť to, čo opisujem v tejto knihe. Toto obdobie sa však doma začalo tak, ako to bolo v mojom prípade zvykom a predvolebné obdobie len umocnilo procesy, ktoré sú v mojom domove na najvyššej úrovni a ide asi o jedinú formu naberania si miestnej „pozitívnej energie“, ktoré komunitu poháňa.

Všetko to začalo práve športom. Išlo o činnosť, ktorú som vedel robiť na nejakej úrovni a pre miestne dedinské súťaže by som mal byť určite článkom, ktorý im má čo dať. Avšak ako ináč, ja som im mal čo dať v zmysle potreby fackovacieho panáka, naberania si energie a utužovania si svojho ega tým, že odstránia schopných, možno schopnejších od väčšiny. Bolo to súčasťou prakticky všetkých mojich pokusov o robenie tejto činnosti v rámci tejto komunity v posledných asi viac ako desiatich rokoch, ibaže išlo o predvolebné obdobie a toto som teda nečakal. Nečakal som, že miestni sa aj v takomto prípade, keď idem dať do volieb svoju celoživotnú prácu, všetky zdroje a celého seba, uchýlia k takýmto procesom. Ibaže o to bol tento proces asi príťažlivejší, o to dokázal produkovať viac „pozitívnej energie“ cez miestne superosobnosti, ktoré som teda predbehol o generáciu a moja kandidatúra mala tak veľké opodstatnenie, asi ako nijaká iná.

Počas rozvíjania projektu som sa dostal k možnosti rozvíjať aj túto činnosť. Nutnosť byť absolútne čistý od všetkých návykových látok mi priniesla aj novú situáciu. Na ihrisku som jednoducho nemal veľa energie, pôsobil často bezradne. Zaujímavé bolo, že práve v tom čase sa moje pôsobenie na ihrisku v pozícii útočníka pretavovalo do absolútne perfektných výsledkov a skóre bolo dokonca asi 15-0. O fakte, že som hral slabo, som ako bývalý športovec samozrejme vedel a časom aj s týmto dokázal niečo robiť.

Obdobie po zimnej sezóne v pozícii pomocného čašníka bolo zase poznačené tým, že som sa na krátky čas vrátil k návykovým látkam a dokázal túto činnosť robiť o niečo lepšie. Teda mal som viac energie a ako jednotlivec začínal mať pozitívnejší vplyv na spoločné výkony. Robil rôzne experimenty, raz dokonca hral po užití slabšieho jointu a my sme vyhrali u jedného z najlepších. Nebol som síce najlepší v kľučkovaní, avšak hra akosi išla. Situácia sa menila s potrebou čistoty, bez čoho nešlo rozvíjať projekt a pokračovať v štúdiu. To som bol už v spomínanom Zillertali a pobyty doma spríjemňoval práve futbalom. Avšak v Zillertali mal možnosť trénovať s miestnymi a popri možnosti v rámci zabezpečenia si potrieb, o ktorých som písal, začal si všímať pozitívne vplyvy tohto faktora. Aj túto vec som však rozvíjal a postupne sa dostával ako jednotlivec na lepšiu a lepšiu úroveň. Neskôr som bol dokonca schopný byť v líderskej pozícii a potiahnuť k víťazstvu s tými najlepšími. Moje výkony boli hádam o 300 percent lepšie ako vtedy, keď som sa k tejto činnosti vrátil a akosi ma do nej miestni pustili. Takéto fakty však v miestnych kruhoch podstatnú úlohu nehrajú, ako to bolo vidieť aj v iných činnostiach,

ktoré som prostredníctvom mojej komunity robil. Tu hrá úlohu to, či som miestnym po vôli, či nenaburávam ich pravdy o živote a ja som s mojim produktom a faktom, že som sa vzdal miestnych ideologických presvedčení, bol ich narušiteľ. Ja som bol tŕňom v oku celej širokej komunite a to, či produkujem ako jednotlivec niečo viac, robím niečo lepšie, to je to absolútne nepodstatné. Tu je pravda niečo, čomu sa absolútne nerozumie, nikoho to nezaujíma.

Po návrate domov z Zillertalu som hral už iba 4 zápasy. Prvý dopadol ešte celkom dobre, avšak od toho druhého sa do mňa začali miestni navážať. Bola z toho veľká hádka, počas zápasu som akosi podvedome cítil, čo sa zase varí a bol doslova rozzúrený. Do štvrtého ma vyštvali z kolektívu s tým, že mám s každým problém a som konfliktný. Jednotlivci sa na mňa navážali už skôr a videl som túto vec, dokonca ju riešil s miestnymi trénermi. To spomeniem ešte neskôr. Avšak toto sa zastaviť nedalo. Doslova ma z ihriska vybrechávali. Posledný zápas určitá časť kolektívu dokonca zabudla hrať futbal a išlo o takých, ktorí sú v miestnych kruhoch dávaní do vyšších súťaží. Zabudli hrať, keď som ja začínal byť pri sile, čo som, ako ukážem neskôr, asi aj predpokladal. Pri začatí písania tejto knihy som si myslel, že tieto videá mám k dispozícii, avšak nebolo to tak. Aj preto musím v tejto činnosti na potvrdenie mojich slov ešte niečo navrhnúť, čo urobím na konci. Fakt, že družstvo sa pri mojom zlepšenom výkone, alebo povedzme len lepšom individuálnom stave, na aký bolo zvyknuté, zaseklo, pobúril asi aj môjho brata. Ten mi po inkriminovanom zápase vyčítal, že ma miestni nemajú radi a bola z toho ďalšia hádka, keďže pravdupovediac, je mi to tak akurát jedno a dal som to najavo. Asi aj to zavážilo, že si dovolili urobiť asi športový podvod storočia, samozrejme s tým, že sa na to v krčme pripravovali celý týždeň. Presne to isté sa stalo niekoľko rokov predtým, keď narýchlo hľadali spôsoby, ako ma nepustiť na ihrisko. Ja som bol z tejto komunity vyštvávaný a bolo to aj v tejto činnosti, ktorú som niekde inde, v iných podmienkach, vedel robiť asi na omnoho vyššej úrovni. K tomu ešte dodám, že nikdy som túto činnosť nevykonával pri možnosti zabezpečenia si spomínaných potrieb. Teraz som cítil najväčšiu istotu v ovládaní lopty a najväčšiu silu, aj keď moje výkony vzhľadom na určité pokusy boli stále trochu ako na hojdačke. Bol som však niekde inde, ako mesiace predtým. Samozrejme, moje roky a určitý stav mi už nedovolia predbehnúť tých mladších, v podstate túto činnosť na nejakej vysokej úrovni by som už vykonávať nemohol. Avšak ide o súťaž, kde to zjavne základným problémom nie je.

Snažil som sa na veci pozerať profesionálne, podobne ako vo všetkých činnostiach, ktoré som robil. Chcel hrať lepšie a mal dokonca túžbu postúpiť. Sezónu predtým sme dokonca nepostúpili iba preto, lebo sme predali nejaké zápasy, čím sa vlastne narúšala vnútorná atmosféra. Kým ja som sa chystal hrať lepšie a pomôcť postúpiť, moji rodáci sa pripravovali na moje odstránenie, čím si v meste získali veľa vplyvných kamarátov a spojili veľa ľudí „dobrej vôle“. Išlo v podstate o moju diskreditáciu, mal som nejaké sebavedomé reči a oni tu vlastne dokazovali, že ani toto robiť neviem a nemôžem, alebo že škodím. Zaujímavé, avšak aj takéto veci sú súčasťou mojej komunity a tu sa dokážu robiť „zázraky“. Hlavne ak ide o moc či iné vplyvy. Ja som bol jednoducho dlhodobo narušiteľ, slobodomyseľní ľudia sú v mojej komunite na odstrel a tu majú na veci svoje zaužívané spôsoby.

Futbal som šiel hrať do jednej vedľajšej dediny, kde sa však proces iba dokonal, čo vysvetlím a spomeniem neskôr. Kolektívny šport je činnosť, v ktorej sa v prípade potreby dá jednotlivca odstaviť, znemožniť mu fungovať a urobiť z neho neschopného. Je to možné omnoho viac, ako v mnohých iných spoločenských aktivitách. Mnoho športovcov vie v nejakom družstve a atmosfére hrať fantasticky, inde nevie pomaly chodiť. Zmena kolektívov niekedy ukazuje realitu. Možno ak by som prestupoval z Interu Miláno do Barcelony a mal možnosť zariadiť si svoje súkromie, veci by sa ukázali. Ja som však šiel z jednej dedinky do druhej, kde fungujú presne tie isté „komunitné princípy“, je to prepojené a som vzhľadom na moje postavenie a situáciu v súkromí v jej „spravodlivých“ rukách. Tu sa nepohnem a jedinou formou ako ukázať, čo sa v skutočnosti stalo je to, čo navrhujem neskôr. Toto je špecifická situácia a žiada si aj špecifické riešenie, avšak nie je to nemožné ani v tomto prípade.

Napriek tomu, čo sa udialo je potrebné povedať, že toto boli roky, keď mi futbal opäť niečo dával a išlo o fantastickú psychohygienu, ktorá mi pomáhala v štúdiu a robení záverov v najodbornejších súvislostiach. Doslova ma to bavilo, keď som sledoval moje súkromie a to, ako som pôsobil na ihrisku, ako som pôsobil na iných a ako som sa zlepšoval. Predsa len, niekde v minulosti som to prestal hrať a vnútri vedel, že u mňa pri určitej konštelácii hviezd bola asi možnosť to dotiahnúť ďaleko. Je neuveriteľné, koľko vecí a okolností pôsobí na jednotlivca a tento kolektívny šport je skutočne veľkou vedou. Veci fungujú presne tak isto ako vo všetkých iných kolektívnych činnostiach. Energia rešpektu alebo odstrkovania je tu funkčná azda aj viac. Každopádne dávalo mi to veľa a to, čo sa stalo doma, to bolo vlastne iba ďalšie pokračovanie mojej likvidácie zo strany komunity, ktorá to s ľuďmi môjho typu založených na snahe o objektívne výsledky, snahu o spoluprácu či poctivé prežívanie, robí presne toto. Myslím, že viacero oblastí je dobrým a vierohodným faktorom na potvrdenie mojich záverov.

Kým som ja dlhodobo riešil ako sa dostať do lepšej formy, riešil zložité súvislosti, ako pôsobím v rôznom stave na kolektív a ako ho viem stimulovať, moji drahí rodáci ako ináč, riešili ako ma z kolektívu vyhnať. Vtedy, keď na to nachádzali záchytné body hádam aj u miestnych vrabcov a dodávalo im to množstvo spomínanej „pozitívnej energie“. Asi tak by sa dal zhodnotiť rozdiel v tom, ako som rozmýšľal ja a ako moji rodáci, čo teda platilo asi vo všetkých činnostiach, o ktorých píšem. Myslím, že toto je podstata toho, prečo som zašiel inde ako bežní odborníci vo všeobecnosti a prečo som ja dokázal vojsť asi do tých najzložitejších spoločenských súvislostí a v podstate ich aj vyriešiť. Túto vec teda viem ukázať aj prostredníctvom športu.

17 Kooperativizmus a jeho miesto v ekonomickej teórii

Tvrdím teda, že tento program je programom budúcnosti a tým najideálnejším, čo prinesie spoločenskú stabilitu a harmóniu. Moje tvrdenie je ťažké dokázať priamo vzhľadom na moje postavenie žobráka a niekoho, koho sa dnešné kruhy vedome či nevedome, prirodzenou snahou o moc a podstatou kapitalistického úžerníckeho systému, snažia dať pod most a odstrániť z akejkoľvek odbornejšej činnosti, nenechať prakticky prežívať normálny život slobodného človeka. Tým, že som ekonómov predbehol azda o generáciu, dostávam sa do polohy niekoho, komu je ťažké dostávať nejakú odbornú odozvu, ktorá by pre mnohých mohla znamenať katastrofické dôsledky, mnohí tomu vlastne ani nerozumejú.

Tento program zabezpečí, že všetky zdroje pôjdu pre ľudí, odstráni sa špekulantstvo a zabezpečí skutočná demokracia a trhový mechanizmus. Asi nie je ťažké pochopiť, že sa zvýši životná úroveň drvivej časti obyvateľstva ako aj zabezpečí spravodlivosť. Toto je to, čo prinesie kooperativizmus a zdravým sedliackým rozumom sa dá pochopiť.

U odbornej verejnosti je to však ťažšie, ako aj ťažšie je získavať si ich priazeň, preto moju prácu porovnám s rôznymi typmi dnešných odborníkov doma a vonku a takto ukážem, v čom sa odlišujem a čo spôsobuje fakt, že priamo hovorím o riešení a došiel k nemu rýchlosťou vetra.

Moja cesta bola teda inou, čo sa snažím naznačiť v tomto príbehu. Pred začatím zaoberania sa odbornejšími súvislosťami som mal za sebou obrovskú školu života, videl ho z mnohých perspektív, prinášal absolútne výsledky práce z rôznych pozícií a bol zo spoločnosti vyštvávaný a odstraňovaný ako niekto, kto nabúrava dnešné poriadky. Je to vzhľadom na diktatúrny a zločinecký systém aj logickým dôsledkom toho, kde som sa dostával a v akých dimenziách pôsobil a rozvíjal projekt.

Juraj Karpiš, analytik Inness. Ide o mimovládnu organizáciu, ktorej sa hovorí aj tzv. think tank. Alebo v jednoduchosti, je vytvorená zrejme za účelom pracovania na nejakých analýzach, respektíve snahe o zamýšľanie sa nad ekonomickými súvislosťami.

Juraj Karpiš napísal asi 600 stranovú knižku, v ktorej hodnotí finančný systém a predáva množstvo informácií, ktoré nadobudol dlhodobým sledovaním faktov okolo tejto oblasti. Išlo zrejme o výsledok jeho dlhodobej práce, vlastne toto robí asi celý život. Jeho 600 strán neobsahuje absolútne žiadnu snahu o logický záver, je to doslova množstvo zaujímavých informácií z oblasti finančného systému, ktoré nehovoria v konečnom dôsledku prakticky nič. Mne to osobne pomohlo pri získavaní informácií ohľadom toho, čo sa vlastne v rámci finančného systému dialo počas krízy a oboznámenie sa aspoň do určitej miery s vecami, v ktorých nemám veľký prehľad a aspoň námatkovo by som o nich niečo vedieť mohol. Nie je to však nič podstatné z pohľadu základnej stratégie, ktorú navrhujem a nič, čo by ju nejako menilo. Avšak každá informácia je na niečo dobrá a niečo som predsa využil pri argumentácií. Jeho kniha bola vystavená pri vstupe prakticky vo všetkých väčších kníhkupectvách a bolo to v zásade to prvé, čo človek videl po dlhší čas ako prvé, minimálne pri odbornej literatúre. Je to v dnešnej dobe podľa spoločenských noriem asi jeden z najfundovanejších odborníkov v rámci našej krajiny. Jeho závery majú niečo spoločné s tzv. rakúskou ekonomickou školou, libertariánstvom alebo jednoducho akýmsi novým ekonomickým trendom, ktorý podporuje vytváranie voľného trhu mien. K tomu sa dostanem pri analýze ďalších odborníkov, ale tak som nejako pochopil jeho závery, aj keď tomu z tých 600 strán venoval len minimum. Myslím, že viac ako 5 ich určite nebolo.

Juraj Karpiš o svojom návrhu vraví, že je asi dnes nepriechodný, možno niekedy v budúcnosti a zjavne z neho srší nerozhodnosť. No pri pohľade na to čo asi ponúka, asi sa mu nečudujem. Toto zaviesť, to by ich asi ľudia časom ukrižovali. Každopádne, nemá v nejakých záveroch absolútne jasno, v podstate sa im vyhýba.

Thomas Piketty je v dnešnej dobe asi najuznávanejšia osobnosť vo svete. Je to celoživotný akademik, ktorý pracoval v USA a v Paríži. Jeho dielo je skutočne impozantné, dokázal zmanažovať a zozbierať prakticky všetky dodnes dostupné ekonomické informácie, ktoré vôbec existujú. Z jeho knihy doslova srší snaha o objektívnosť a neustále vraví a upozorňuje na možné odchýlky. Prakticky zozbieral informácie takého typu, čo sa naposledy pokúšali ekonómovia asi po 2. svetovej vojne. Využil na to kontakty po celom svete a množstvo odborných prístupov, čo je jednoducho jedinečné a patrí mu absolutórium. Zaujímavé na jeho knihe je k tomu to, že aspoň načrtol nejaký záver, ktorý má logiku v tom, čo povedal a čo zozbieral.

O svojom návrhu však sám vraví, že je v podstate nerealizovateľný vzhľadom na to, že by to musela byť globálna záležitosť. To znamená, že svet by musel byť riadený z jedného centra. Nožnice medzi jednotlivými spoločenskými vrstvami roztvárajú, čo je zapríčinené rozdielom medzi výnosmi z kapitálu a ekonomickým rastom. Jeho návrh rieši snahu o zdanenie kapitálu do takej miery, aby sa to uzavrelo(*viď schému na str. 48*). Je to trochu komplikovanejšie a čitateľa nebudem týmto trápiť, avšak je to v zásade nerealizovateľné a sám to uznáva. Avšak veci majú aspoň nejakú logiku a ja som z jeho práce prakticky čerpal informácie na zdôvodnenie môjho návrhu. Jeho Nobelová cena je zjavne zaslúžená a je to top dielo v rámci ekonómie. Avšak zaujímavé je, že informácie navrávajú, že demokracia je cestou, avšak toto on priamo nevidí a jeho riešenie je paradoxne prakticky nedemokratické. Zaujímavým v jeho prípade môže ešte byť fakt, že vo svojich predpovediach hovorí o nejakom predpokladanom trende v cenách ropy, avšak realita bola presne v tom časovom úseku presne úplne opačná. Robiť nejaké predikcie v tejto vednej disciplíne je dnes prakticky nemožné. Skutočne žiadne analýzy nejako nedávajú jasné závery, spomenúť v makropohľade môžem aj snahy o videnie dopadov zmien úrokových sadzieb centrálnych bánk na ekonomický rast a iné veličiny. Aj preto si dovolím tvrdiť, že moja analýza úrovne demokracie a ekonomického rastu je skutočne tým

jediným, čo má nejakú logiku a objektívny záver a dá sa ňou empiricky zdôvodňovať správnosť alternatívy.

Čiže obe tieto spoločensky uznávané osobnosti neprišli e nejakým aplikovateľným riešením a k tomu, čo navrhujú, stavajú sa veľmi skepticky a neisto.

Ak by som sa vrátil k Jurajovi Karpišovi v súvislosti s jeho prácou, veľmi zaujímavým je jeho článok, v ktorom najprv hovorí, že pozná prácu Pikettyho, aj keď to nie je jeho šálka kávy a jeho zamestnávatelia asi vyžadujú iné veci ako nejaký „zastaralý ľavicový pohľad". Pritom neskôr píše, že otváranie nožníc problémom nie je, lebo aj tí dole majú viac*(príloha 3*). Fakty v Pikettyho knihe hovoria presný opak, aj keď treba uznať, že tieto závery nerobí ani Piketty. Jednoducho povrchné vnímanie dnešnej reality neprináša hĺbkový pohľad a závery ľudí môžu byť doslova zlé.

Toto sú podľa všetkého na základe jednoduchých faktov asi dve najvýraznejšie osobnosti dneška doma a vonku. Obaja napíšu 600 strán knihy, neprídu k nejakému realizovateľnému záveru, aj keď u Pikettyho je aspoň nejaká snaha o logické zdôvodnenie. Moja práca a skúsenosti ma priviedli cez zakázanú zónu k tomu, že som ten záver prakticky videl okamžite, prišiel k nemu absolútne rýchlo vzhľadom na to, že som vedel čo v skutočnosti hľadám a zdôvodnil práve pomocou kníh týchto dvoch autorov. Celý môj prístup je jednoducho úplne opačný ako je to dnes zaužívané a má fantastické výsledky pri vytváraní nejakých záverov či stratégií, čo sa u celoživotných teoretikoch teda povedať nedá. Samozrejme tým nechcem znehodnocovať ich skvelú prácu. Len vo svojich kanceláriách vidia množstvo čísel, ale prax je niečo iné. A tam som ja prišiel k niečomu, čomu vravím asi na základe objektívnych skutočností tak, ako tomu vravím. Jednoducho napíšem 100 strán, ktoré sú prakticky iba o riešení, ktoré je to najideálnejšie, vlastne jediné možné a efektívne riešenie dnes, čo dokazujem prakticky na 100 percent.

K ďalšiemu typu odborníkov pridám rôzne mimovládne organizácie a inštitúty a pripomeniem len takú zaujímavosť, na ktorej dumali mnohé roky, čo to vlastne je. Mnohé inštitúty sú platené z „neznámych" zdrojov a majú za úlohu produkovať rôzne typy myšlienkových halucinácií. V tomto konkrétnom prípade rozmýšľali nad Bitcoinom, či to je mena, čo to vlastne je a podobne. Principiálne mi trvalo možno tak týždeň, aby som definitívne pochopil, že je to blud a že týmto smerom sa ekonomika uberať nemôže. Dôvod je jednoduchý. Ja sa pozerám na to, aby bol človek produkujúce hodnoty v psychickej pohode, firmy boli organizované bez nejakých rušivých vplyvov a snažili sa o zlepšovanie a aby ekonomika fungovala. No predstavte si, že vaše výsledky bude zásadne meniť to, či používate tú správnu menu, či práve tá vaša náhodou nestratí na hodnote príliš veľa a či to s podnikaním nezabalíte len kvôli tomu, že nejakí špekulanti zvýšili dopyt po jednej mene a tak znížili hodnotu tej druhej. A vy sa môžete s prepáčením aj posrať a stratíte všetko. Aj keby ste vytvoril tú najlepšiu organizačnú štruktúru na svete, aj keby ste vynašiel nejaký nový vynález a aplikoval ho na trhu, jednoducho ste sa rozhodli pre zlý typ bitcoinu, tritkoinu alebo nejakého iného coinu. Presne toto je rozdiel, ako sa ja pozerám na veci okolo seba a čo vyhľadávam. A to, že odborníci nezažili prácu, neanalyzovali veci v praxi a potom tu máme kvantum, odniekiaľ platených mozgov prezentujúcich sa verejným halucinovaním, ktorí sa roky zaoberajú tým, čo so zdravým sedliackym rozumom pochopíte behom niekoľkých dní.

Ako vyštudovaný ekonóm som sa samozrejme dostal aj k priamej odozve od ľudí, majúcich statusy dnešných ekonomických odborníkov. Jedným z takých je bývalý spolužiak z vysokej školy, ktorý roky pracoval na ministerstve v pozícii analytika, dnes je v bankárskom sektore a pôsobí v rámci môjho mesta.

Tento spolužiak sa pri mojom priamom rozhovore v podstate nezmohol na žiadnu protiargumentáciu a na všetko len pritakával. Aj keď v rozhovore na sociálnej sieti, ktorý pripájam, hovorí opak,

v skutočnosti náš rozhovor bol iba o tom, že sa nemal k slovu. Vlastne tak vyzerajú všetky moje priame rozhovory s kýmkoľvek.

Tento odborník, mimochodom ako neskôr uvediem, angažujúci sa v miestnej komunálnej politike v tíme môjho konkurenta, po voľbách označuje moju prácu za niečo, ako seminárna práca s minimom vlastných úvah. V prílohe uvádzam aj náš rozhovor ešte z čias, keď som projekt začínal len rozvíjať a kde uvádza, že štátna mena asi nie je tým správnym riešením, čo je základný bod na ceste k niečomu, čo je asi nad sily chápania mnohých. Štátna mena je však prvým zo základných pilierov a ja som sa na tomto bode zastavil počas jedného leta, keď som začal odborné súvislosti po čase riešiť. Pre lepšie pochopenie celej práce pridávam schému pod našimi rozhovormi.

Aby som nezabudol na vysmiatie sa z toho, že o tejto práci hovorím ako o niečom, čo nepriniesol žiaden ekonóm v histórii. Snažím sa to vysvetliť prostredníctvom príbehu v tejto knihe, kde asi nie je o čom a môj spôsob videnia reality je diametrálne odlišný od všetkých odborníkov. Dôležitejšie je však to, že skutočne ukazujem novú alternatívu k systému. Kombinácia štátnej meny a kooperatív ňou skutočne je. Je to demokratická alternatíva založená na dnešných potrebách vysokoorganizovanej spoločnosti. Tak ako bol pokus o socializmus kombináciou štátnej meny a štátnych podnikov s centrálnym riadením, paralelu môžeme vidieť aj z čias fašizmu, keď kapitalistické hospodárstvo nahradila kombinácia štátnej meny s takým zdanením veľkých korporácií, ktoré prakticky všetko dávali štátu. Tu ide o štátnu menu, ponechanie trhového hospodárstva a zavádzanie kooperatív, pričom prispôsobovanie fungovania sociálneho štátu cez obchodovanie s nimi a takto eliminovať jeho problémy ako je korupcia a iné. Ide o absolútne jedinečný pokus v tejto oblasti. A čerešničkou na torte je spôsob vyargumentovania. Makroekonomická analýza úrovne demokracie v spoločnosti cez rôzne zložky ako je majetková nerovnosť, demokratické riadenie či príjmová nerovnosť a ekonomických výsledkov je niečo, čo predbehlo absolútne všetkých ekonómov o generáciu. A to som videl práve preto, lebo som to mal kde pozorovať a pochopiť. Všetko sedí ako v mozaike a moje analýzy sú prakticky jediné, čo v tejto vednej disciplíne sedí s tým, že hovorím aj o strategickom riešení. Toľko k tomu, aby bolo jasné, kde sa s týmto projektom a s touto prácou v skutočnosti momentálne nachádzam. A negujú ju takí, ktorí po celoživotnom kariérnom raste nedokázali pochopiť ani základné veci. Lebo jednoducho nemali to kde pochopiť. Tak získajú kariéry a „slúžia svojim pánom“. Analýzy ich nezaujímajú, pretože to nie je ich parketa a ich pánom sa takéto závery nepáčia. Kapitalizmus live.

Celá terajšia komunikácia sa dá nájsť aj na webe a len vopred upozorňujem, že v nej využívam aj horšie výrazy. Som jednoducho z toho celého rozčarovaný a miestna mládež, ktorá sa učí štvaniu a odsúvaniu iných, ktorí na rozdiel od nich niečim prešli a niečo robili, využíva zaujímavé spôsoby. Tieto základné informácie by mali ospravedlniť moje navonok horšie výrazy, ktoré by som však asi použil opäť, ale takéto veci už neriešim a do tejto debaty som sa dostal náhodou. Avšak aspoň mi odkryla obraz, čo sa tu dialo. Jednoducho moja oblasť je špičková v odstrele iných a vyhovuje to tu vysokému počtu ľudí a inštitúcií, ktorí sa navzájom dopĺňajú a mojím odstrelom získavajú priestor, kde sa môžu hrať na dobrých a zlých, kde môžu písať nikde nevedúce, navonok dobré úvahy, čo aj tento miestny odborník robí, kde sa môžu ukazovať ako skvelí odborníci, ekonómovia, myslitelia či športovci, k čomu ešte dôjdem. Takto funguje dnešná spoločnosť a moje skúsenosti a záver by to mali definitívne potvrdiť. Tí najschopnejší sú z nej vyššími kruhmi hádzaní pod most. Toto je jedným z príkladov celkového mechanizmu a myslím, že dobre a jednoznačne viditeľný.

Asi takto by som v skratke zdôvodnil, kde sa projekt momentálne nachádza v princípe oproti dnešným ekonómom s tým, že pripájam reakcie takých, ku ktorým som sa dostal.

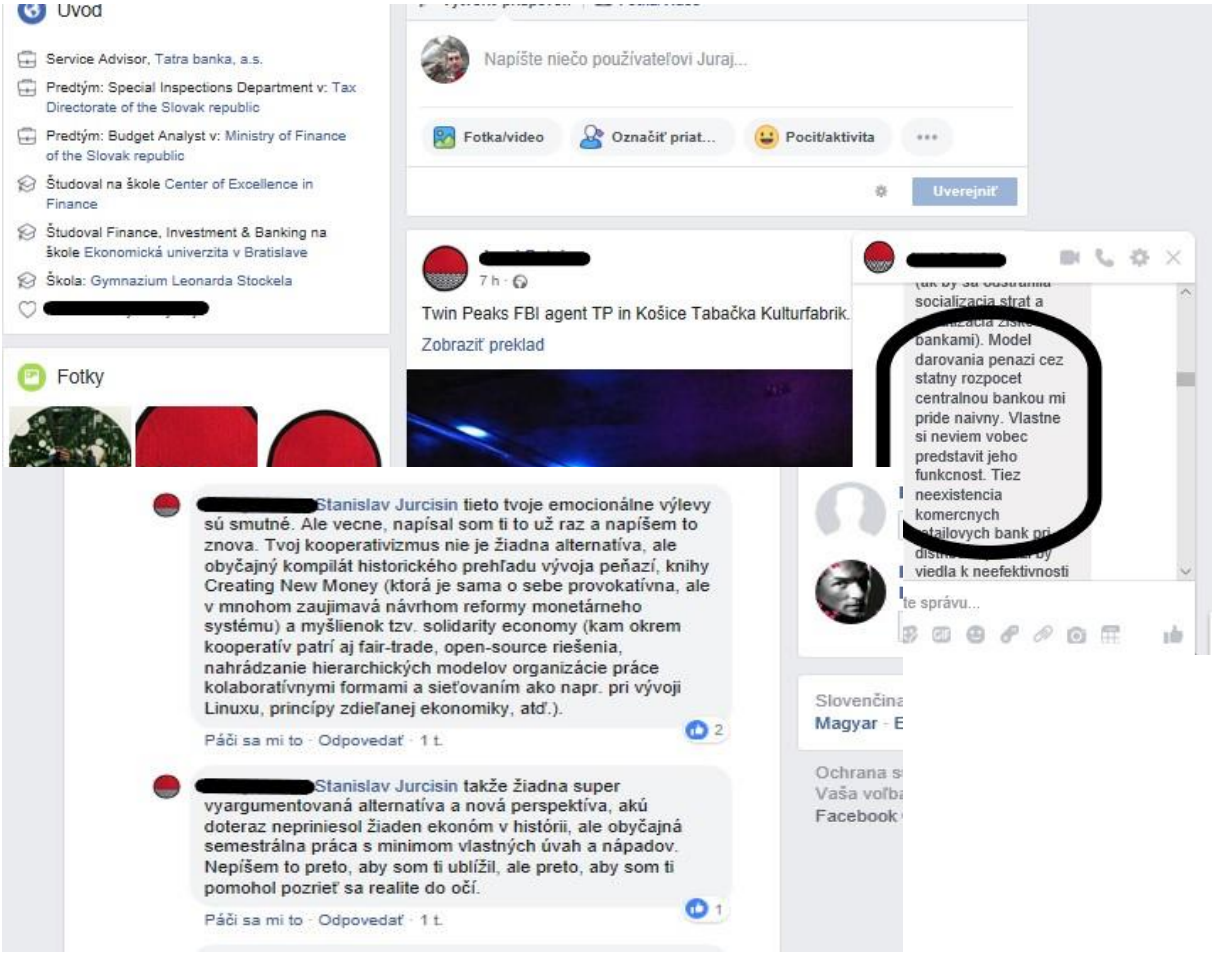

Obr. č. 25. Pohľad na komunikáciu s jedným s miestnych odborníkov, ku ktorým som sa dostal. Na začiatku tvorby alternatívy (zakrúžkované vpravo) a v povolebnom období(časť dole).

Obr. č. 26, Schéma znázorňujúca celkovú prácu v rámci môjho projektu. Navrhovanie alternatívy ako strategického riešenia a jedinečný spôsob vyargumentovania jeho správnosti

18 Princíp zdôvodnenia

V krátkosti načrtnem aj spôsob zdôvodnenia, aby boli moje slová podporené aj argumentmi. Pikettyho analýza preukázala, že základným problémom spoločnosti je nesúlad medzi úrovňou ekonomického rastu a výnosov z kapitálu. Tieto dve veličiny sú v rámci kapitalizmu od seba nezávislé a podarilo sa ich dostať pod určitú kontrolu počas posledného storočia prostredníctvom výstavby sociálneho štátu a vojnovými udalosťami minulého storočia. Jednoducho ekonomický rast na určitý čas dokonca predbehol výnosy z kapitálu a takto sa definitívne uzavreli nožnice spôsobujúce nárast rozdielov medzi bohatými a chudobnými. Mimochodom, v celej histórii sa tieto problémy darilo riešiť iba nejakými vojenskými a silovými spôsobmi, ktoré spoločnosť dostali do menšieho napätia a situácia sa na istý čas uvoľnila.

Posledné trendy hovoria, že nožnice sa opäť roztvárajú a sociálny štát nie je dlhodobým riešením. Dostávame sa do obdobia, keď sa rozdiely budú prehlbovať, pravidlá sociálneho štátu nezaberajú a veci nie je možné v rámci kapitalizmu viac riešiť. Na toto tvrdenie sú prakticky stopercentné dôkazy. O určitú formu riešenia sa na základe vytvorenia takýchto záverov pokúsil Thomas Piketty. Ten prišiel s tým, že výnosy z kapitálu by sa dali nejakým spôsobom globálne ovplyvňovať. Je to síce logický záver jeho analýzy, avšak ako on sám uvádza, je to prakticky nerealizovateľné. Nerieši pritom spôsob organizácie, čiže demokraciu a jeho návrh nevyhnutne predpokladá znižovanie demokracie v globálnom meradle. Ako sám uvádza, je to ťažko aplikovateľná cesta. Závery sú však do určitej miery logické s tým, čo jeho analýzy hovoria o dnešnej realite.

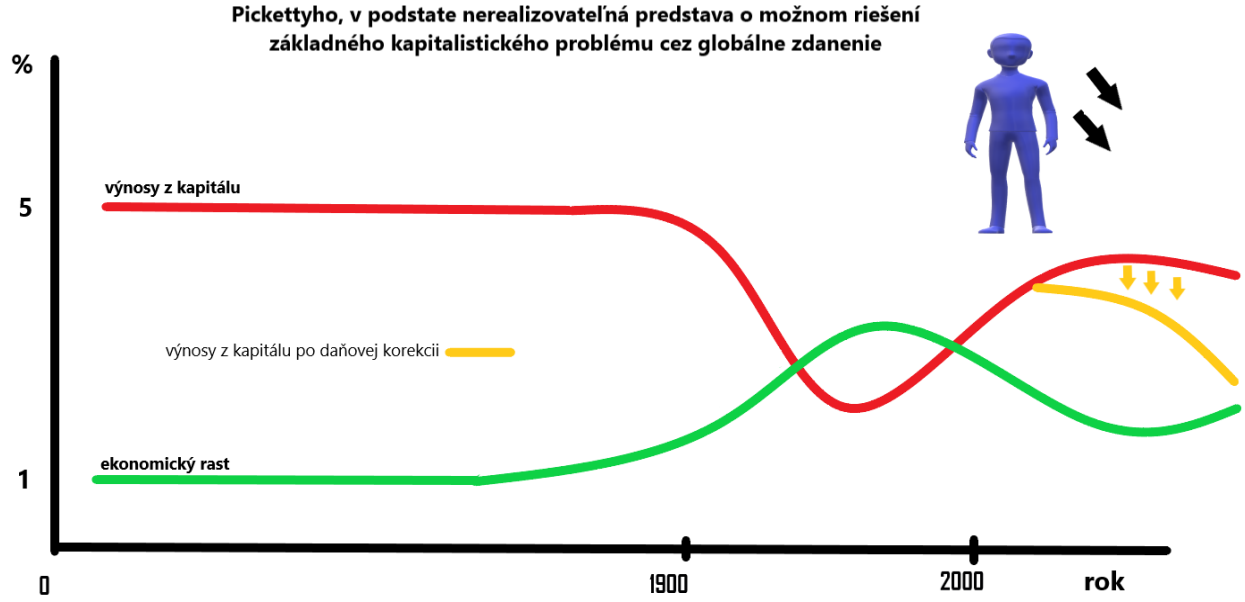

Obr. č. 27. Riešenie základného kapitalistického problému pomocou Pikettyho návrhu

Návrh kooperativizmus, ktorý som ja robil bez nejakého štúdia takýchto najnovších poznatkov, zabezpečí automatické stlačenie týchto dvoch veličín. V argumentácii ukazujem, že demokracia je cestou k najvyššie možnému ekonomickému rastu z makroekonomického pohľadu. Pritom sa vlastne zbavíme rôznych výnosov z kapitálu, ktoré stlačia túto veličinu na najnižšiu možnú úroveň. Pri hlbšom zamyslení sa nad tým, čo bude záverečné štádium cesty ku kooperativizmu, tieto dve veličiny prakticky dostaneme do závislej pozície a síce, že automaticky sa budú riadiť jedna druhou a prirodzeným spôsobom tento problém vyriešime. Pripomínam, že v rámci kapitalizmu sú tieto veličiny od seba nezávislé a Piketty rieši iba jednu z nich, čiže výnosy z kapitálu a ich stlačenie prostredníctvom daní

a štátnych zásahov. V rámci kooperativizmu sa dostaneme do takej formy organizácie spoločnosti, ktorá bude založená plne na trhovom mechanizme a veci budú fungovať automaticky bez nutnosti takýchto štátnych intervencií.

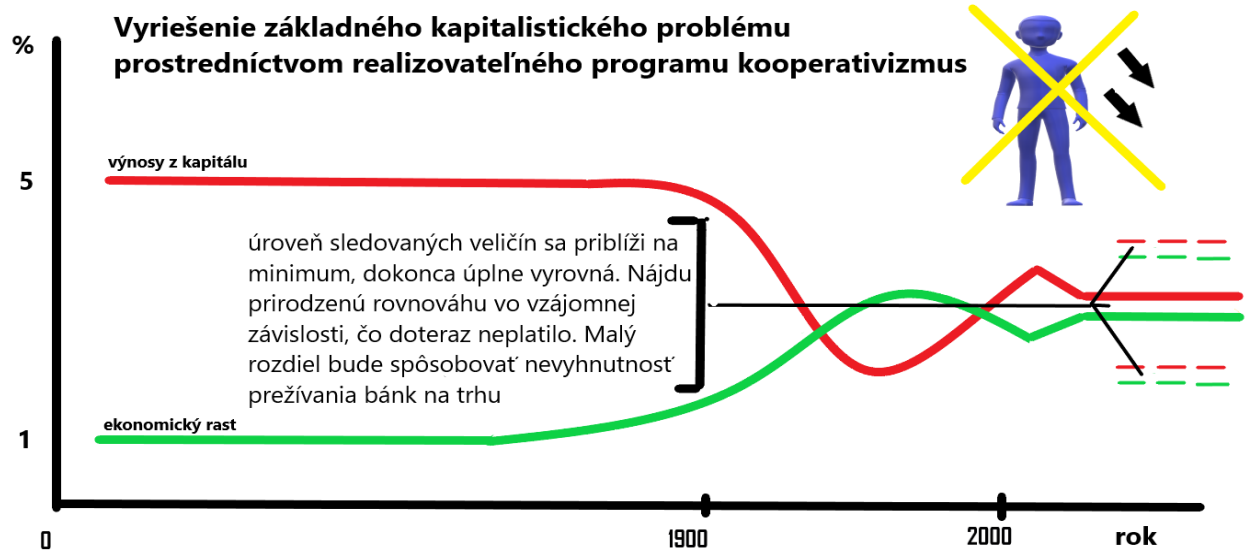

Obr. č. 28. Vyriešenie základného kapitalistického problému prostredníctvom kooperativizmu

Asi toľko k tomu, kde som sa prostredníctvom takejto kombinácie v rámci dnešnej ekonómie a dnes dostupných ekonomických poznatkov dostal. Prakticky bez toho, aby som sa snažil vopred orientovať v štatistikách, iba na základe môjho sledovania dnešnej reality v praxi a pracovných procesoch, kde som neustále prinášal absolútne výborné výsledky a kde mohol, tam som chybu centrálneho riadenia a jej dôsledky v praxi aj preukazoval.

Ešte pripomeniem, že moja argumentácia správnosti tejto cesty je robená aj pomocou potvrdzujúcich faktov, ktoré z makroekonomického hľadiska stlačia výnosy z kapitálu na najnižšiu možnú úroveň, či ekonomický rast na tú najvyššiu. Má teda viacero dimenzií a ja som chcel ísť do najpodrobnejších detailov. Všetko obsahuje môj dokumentárny film pod názvom Odborná argumentácia.

Toto je v krátkosti to, čo ma oprávňuje o kooperativizme hovoriť ako o takej stratégii, ktorá je na konci dnešného ekonomického bádania, keďže na jej zdôvodnenie využívam najnovšie poznatky z ekonómie a je to vlastne alternatíva, ktorá definitívne zabezpečí ekonomickú demokraciu, teda zabezpečí dlhodobú a definitívnu stabilitu. Toto by malo stačiť aj na označenie tých, ktorí sa po mojej práci dlhodobo snažia o moju diskreditáciu a znehodnotenie celého prebíjania sa cez zločinecký systém tak, aby som nestratil zdravý rozum a mohol veci rozvíjať v stave beztiaže a slobodnej mysle. Kooperativizmus je konečná stratégia budúcnosti a sú na to prakticky empirické dôkazy. Ďalej sa v ekonómii nedá dostať. Toto je vysvetlenie toho, prečo sa okolo mňa dejú rôzne zaujímavosti a prečo je moje odstránenie zo spoločnosti a nepustenie do odborných diskusií, v už veľkom záujme dnešných riadiacich štruktúr, ktoré to robia cez rôzne spoločenské nástroje a vplyvy, čo funguje akosi prirodzene a systémovo.

Kooperativizmus je riešenie, ktoré spolu s mojim príbehom môže ukázať obraz celej dnešnej politickej generácii, ktorá má oprávnené obavy o môj vstup do politických štruktúr a dáva prakticky zrkadlo dnešnej spoločnosti.

19 Žeby toho nebolo málo, láska k „športu“ je predsa len dôležitá

Po návrate z poslednej zimnej sezóny v Rakúsku som po dvoch zápasoch z viacerých dôvodov, o ktorých budem písať a ich priblížim, s miestnym futbalom skončil. Aj keď som myslel, že definitívne, určité okolnosti ma tlačia tak nepísať. Myslím si, že mnohí v mojom okolí by boli veľmi radi, keby sa táto téma odsunula do zabudnutia a nechali veci tak, ako sa dokázali naaranžovať v záujme miestneho mieru, avšak aj napriek ich túžbam to ja neurobím. Stali sa veci, ktoré by mali byť vonku a tento spôsob hľadania transparentnosti a hovorenia toho, čo vidím, je skutočne niečo, čo mňa ako osobu dostalo do schopnosti chápať v veci širších súvislostiach a urobiť produkt, ktorý je dnes na svete. Futbal je činnosť, ktorú som hrával na určitej úrovni a asi je zrejmé, že pri priaznivejších okolnostiach som to mohol možno dotiahnuť vysoko. Jednoducho tam u mňa skutočne bola taká perspektíva, avšak osud asi chcel ináč a dnes mu aj rozumiem, prečo ma posielal inde. Napriek tomu, že takých ako ja je mnoho a so športom prestali v mladšom veku s podobnými pocitmi, ja túto činnosť predsa len použijem ako jednu z vecí, pomocou ktorej budem ukazovať rôzne neblahé vplyvy vyplývajúce z nekompetentného riadenia alebo negatívnych spoločenských vplyvov. Ešte raz pripomínam, že tejto problematike sa vzhľadom na chýbajúce videá, o čom som pri začínaní písania tejto knihy a ukončení mojej futbalovej činnosti ešte nevedel, venujem omnoho viac ako som predpokladal.

Táto aktivita je z pohľadu fungovania kolektívov a preukazovania nejakých vnútorných procesov, tou najnáročnejšou, ktorú som kedy robil a sledoval. Spôsoby, ako sa z tejto činnosti môžu jednotlivci doslova vyštvať sú omnoho rozmanitejšie a asi aj preto je potrebný lepší a podrobnejší popis. Táto činnosť je skutočne skvelým príkladom určitého miestneho stavu a súťaže, ktoré som sa pokúšal hrať, asi najlepším miestom na takúto zaujímavú analýzu a pokus.

O mojich športových skúsenostiach v mladosti som už písal. Moje neskoršie skúsenosti s týmto športom boli okrem krátkeho pobytu v treťoligovom Bardejove, iba na absolútne rekreačnej úrovni v dedinskej súťaži prostredníctvom družstva v mojej dedine. Krátke pôsobenie v Kalinkove pri Bratislave počas mojej práce ako projektový manažér, kde som za študentských čias hrával tretiu ligu, bolo poznačené dosť veľkými zmenami, ktoré sa u mňa vyskytli a neuvedomoval si tento vplyv na moje individuálne výkony. V zásade nemal ani nejakú motiváciu to riešiť. Išlo o veľmi krátke obdobie.

Doma som v tejto činnosti pokračoval spôsobom, ktorý som opisoval. Začal si všímať situáciu a bolo mi doslova nevoľno z toho, akým spôsobom bol odtiaľ vyštvávaný. Veci ohľadom vytvárania alternatívy však všetko zmenili a opäť som sa mohol pridať. Rozvíjanie alternatívy a situácia v komunite v ktorej som sa zrazu ocitol a ktorá ma zrazu mala v rukách potom, čo som prešiel doslova turbulentným obdobím spôsobili, že som mohol rozvíjať poznatky o tom, ako sa v závislosti od môjho súkromného života menia moje výkony na ihrisku. Čo pôsobí na moju výbušnosť, vytrvalosť, silu, ako ja ako osoba pôsobím na iných a aký to má vplyv na výsledky. To som všetko rozvíjal popri zmenách v mojom súkromí a dostal som sa do zaujímavej pozície.

Tu som sa dostal k zaujímavým záverom. Najprv som po ihrisku nevedel chodiť a myslím, že som tam často pôsobil ako niekto, kto to ešte nehral. Avšak vyhrávali sme a kolektív pri mojom pôsobení v úlohe útočníka fungoval ako švajčiarske hodinky. Neskôr som si všimol, že pri užívaní určitých návykových látok od alkoholu, cigariet až po ľahšie „antibiotiká“, dokázal mať silu a byť výbušnejší. Moje individuálne výkony to jednoducho zlepšilo. Išlo však už iba o krátke obdobie, pretože rozvíjanie alternatívy ma dlhodobo tlačilo do čistoty a absolútneho odstránenia všetkých drog. Teda asi okrem kávy. Tu som sa dostal nejakým nepriamym spôsobom k vyriešeniu určitých potrieb, na ktoré som ako vyštvávaný otrok právo prirodzeným spôsobom nemal a opisoval som to. Toto bol ďalší začiatok rozvíjania vzťahu medzi mojim súkromným životom a výkonmi na ihrisku. Dostal som to do takého

štádia, keď som vedel byť aj ťahúňom, a hlavne začínal pôsobiť stimulačne. Boli to len malé náznaky, avšak môj záver v rodnej dedine bol skutočne taký, že som sa dostal asi 300 percent nad to, keď som po dlhšej prestávke začínal. Vtedy ma zase vyrazili, čo je už iná téma a opisoval som ju.

Pokiaľ sa na moje pôsobenie v športových kolektívoch pozriem spätne, tie neustále zvyšovali svoju výkonnosť. Nebolo to stále tým, že som to ťahal ja, ale niekedy sú v rámci kolektívneho fungovania aj iné dôležité stimuly a jednoducho to tak bolo. V staršom doraste sme sa dostali do prvej ligy a stabilizovali sa tam. Po prechode do Interu Bratislava sme išli v tabuľke o dosť vyššie, keďže som sa k nim pridal až počas sezóny. Moje pôsobenie na dedine, kde sme hrávali tretiu ligu, končilo asi našim jarným víťazstvom v súťaži a keby nebolo leto predtým také, že sme viacerí študenti netrénovali, možno by to mohlo celé dopadnúť zaujímavo. Na základe faktov okolo som v tomto mojom „stabilnom“ období už patril k ťahúňom, aj keď s nulovými ambíciami a vtedy som prakticky s touto činnosťou prestal. Pôsobenie v Bardejove je zasa iná šálka kávy a tu to jednoducho vrelo v mojom prípade vo všetkom. Nebol som síce s dedinským tímom, keď sa tá najlepšia sezóna rozbehla, ale myslím si, že vtedajšia dobrá atmosféra, ktorá sa okolo tímu vyvíjala v okolí aj vzhľadom na veci, ktoré som riešil a robil, pomohla k tomuto faktu. Vtedy sme hrali o postup. O rok neskôr, keď sa ľudia obrátili proti mne, ten istý tím zrazu nevyhrával. To bolo vtedy, keď ma odtiaľ do štyroch zápasov vyrazili. V mojej oblasti, kde sa ľudia spájajú za rôznymi cieľmi, je možností na ovplyvňovanie atmosféry okolo tímu viacero a zrejme aj to hralo určitú úlohu v mojom novom pôsobisku, k čomu dôjdem hneď. Každopádne aj tu sa dá usudzovať, že som bol určitým kolektívnym stimulátorom, aj keď už zrejme boli využívané miestne spôsoby na manipuláciu s tým, kto to robiť môže, vie či nevie a ukážeme to vtedy, kedy nám to vyhovuje. Zaujímavosťou môjho hodnotenia akéhosi stimulačného pôsobenia na kolektívy je azda aj to, že tento fakt priamo pri mojom pôsobení v kolektívoch prestal platiť práve vtedy, keď som pri rozhovore s mojimi trénermi za účelom zastavenia vzrastajúcich útokov spomenul, k čomu ešte prídem o chvíľu. Ktohovie prečo tomu tak je, už sa to asi nedozviem. Avšak vtedy to akosi prestalo. Samozrejme útržkovité zápasy v čase, keď som sa čas od času ukázal doma, to do tejto analýzy nepočítam.

Ocitol som sa však v rukách komunity majúcej určité vnútorné pravidlá a presvedčenia, ktoré ovplyvňujú jej chod. Je to navonok vysoko duchovná oblasť a niečo ako náboženstvo je významným článkom na prijímanie záverov a právd. Samozrejme nechcem tento svet odsudzovať, avšak ja som sa tohto sveta vzdal a iba to mi pomohlo riešiť veci, ktoré som riešil. S mojim duchovným svetom to samozrejme neotriaslo. Naopak, práve ten som rozvíjal a moje vnímanie sveta cez energiu lásky a energiu nenávisti je tým, čo ma dostalo ku všetkým ekonomickým záverom. Od mala som bol hlboko duchovne založený a vedený k tomuto svetu, ktorý som mohol spoznať takto bližšie a samozrejme mi imponovali proklamované ciele. Ja som však v správaní sa tejto komunity videl niečo iné a cítil som, že jej vadím a funguje iba na zákerných podrazoch, ktoré ju spájajú. Aj to podnecovalo moje presvedčenie, že ja som na správnej ceste. Kým mne nevadil nikto a vedel prijať každého, ja som bol odstraňovaný a vyhadzovaný napriek jasným veciam, ktoré som preukazoval, avšak ktoré narúšali miestne poriadky a hierarchie. Môj duchovný svet je svetom rešpektu a to som rozvíjal. Pritom duchovný svet v ktorom som vyrastal bol svetom odsudzovania a vyštvávania iných a pocítil to na vlastnej koži. Takto som bol presvedčený o svojej pravde, ktorá mi dodávala energiu pokračovať ďalej bez akýchkoľvek pochýb.

Dostal som sa však do bodu, keď som musel ísť cestou, ktorá nebola v súlade s miestnym presvedčením a ktorá nabúravala ich pravdy. Teda našiel si cestu k tomu, aby som mal aj ja prístup k nejakým potrebám, aby to nevygumovalo moje mozgové bunky a mohol študovať a pripravovať zdôvodnenie. S tým súvisí aj rozvoj mojich poznatkov v športe a všetko ostatné. A tu sa ukazovala miestna realita v plnom rozsahu. Zrejme aj to bola súčasť spoločensky uznaného kung fu procesu, ktorý sa uskutočnil napriek mojej diametrálne zlepšenej výkonnosti.

Podľa všetkého však existovali viditeľnejšie a dnes preukázateľnejšie okolnosti, ktoré vplývali na to, ako to s mojim relaxom, v ktorom som mal zase nejaké ambície a spoznával cez neho miestny život, dopadlo. Moje skúsenosti v Starbuckse, kde som veci prvýkrát videl cez zaujímavé okuliare v úplnej čistote, veľmi zaľúbený a žijúci si svoj svet, doslova otvorili zaujímavú komnatu. Videl som, že ma niekto znenávidel a dokázal okolo seba spájať ľudí, ktorí sa snažili ma doslova provokovať alebo robiť všetko preto, aby som bol vytočený a pracoval horšie. Nemal som tam žiadne kariérne ambície, avšak moje skúsenosti ma tlačili do toho, že za istých okolností som bol celkom dobrý a nedalo sa to nevidieť. Môj šéf ma pritom mal rád, vlastne on si ma vybral a podľa všetkého chcel som mnou ďalej spolupracovať. Ja som mal ale absolútne iné plány a odišiel, pričom sa až rozplakal. Skupinka ľudí, ktorá také niečo robila, bola však len malá časť tímu. Mal som niekedy doslova stavy vnútornej zúrivosti a veci v sebe spracuvával, keďže to bolo pre mňa absolútne niečím novým. Takto som pôsobil aj na kolegov horšie a jednoducho to brzdilo moju prácu a celkový výsledok. Bolo to však vedomé a išlo o cielené provokácie. Toto som si všimol vtedy v Starbuckse a odvtedy tento svet prijal za realitu, o ktorej je napríklad zakázané hovoriť.

Po ukončení práce v Starbuckse som pracoval v Bratislave a krátku chvíľu býval so spolužiakmi z vysokej školy a s kamarátmi z dediny, s ktorými som okrem iného hrávali aj futbal. Tam došlo doslova k napätiu, pochopil som, že minimálne s jedným sme sa dostali na opačné strany barikády. V rámci môjho príbehu mu budem vravieť aj šaman 1, čo neskôr zdôvodním. On niečo podobné riešil v robote, akurát z tej druhej strany. Vravel, že je to jediná cesta na prežitie, čo je asi v rámci dnešného úžerníckeho systému trochu aj pravdou. Bolo mi to vzhľadom na to, ako sme sa predtým bavili a čo riešili, minimálne čudné. Bral som to však ako fakt a od neho začal prirodzene a podvedome separovať. Predsa len, začínal som riešiť veci ohľadom možnosti merania vplyvu rôzneho typu riadenia na výsledky, čo bolo teda dôležitejšou súčasťou môjho života ako nejaké konflikty. K ním naše rozhovory skutočne pomaly viedli. Dôležité bolo aj to, že som ho prestal brať ako nejakú osobnosť, ktorá mi má čo dať. Dovtedy som ho skutočne považoval za zdroj mojej sebadôvery, pýtal si mnohé rady a podobne. Potom to už tak nebolo a chápal som, že jeho sebadôvera je založená na vratkých podkladoch a išlo skôr o prehnane vysoké mladícke ego, ktoré sa v rôznych kruhoch vtedy šírilo a asi aj šíri dodnes.

Toto všetko bolo ukončené menšími mladíckymi vyhrážkami a akosi sme sa vydali každý svojou cestou. Doma sme sa ale stretli v tom istom športovom kolektíve a hrávali spolu futbal. Ten sme hrávali odmala a poznali sa. Avšak zaujímavé je, že práve vtedy sa začala akási naháňačka a ja som bol krok za krokom z kolektívu odstraňovaný. Samozrejme nebol v tom on priamo, ťažko mi je hodnotiť, či v tom vôbec bol a nemám na to dôkazy. Avšak komunita ma začala brať ako niekoho, kto je na príťaž.

Hrávali sme spolu odmala a prešli prakticky všetkými kolektívmi. V staršom doraste, neskôr som ho vytiahol do Kalinkova, kde sme to riešili v tretej lige a dostávali akúsi pomoc na štúdium, neskôr teda aj v našej dedine. Kým sa nič také nestalo a on ma uznával, uznávali ma relatívne aj moji rodáci. Prvé roky po škole som bol doslova niekto, kto sa na ihrisku hádal a navážal do iných. Všetko bolo ok. Neskôr som prešiel určitou obmenou, ktorá súvisela aj s uvedomením si môjho negatívneho príspevku pri takomto správaní a doslova to odstránil. No a končil som ako najväčší iniciátor a rozvracač kolektívov. Vedel som, že ma má v žalúdku, avšak to v kolektívoch musí ísť bokom a snažiť sa spolupracovať.

Počas obdobia, keď som odznovu začal hrať, bolo všetko ok. Ja som bol prijatý a výsledky pri mojom potácaní sa na ihrisku boli vynikajúce. Problémy začínali neskôr, keď som prišiel na to, ako v čistom stave vedieť na tom ihrisku ukázať aj nejaké schopnosti, ktoré som vzhľadom na dedinskú súťaž a moju minulosť asi mal. Zrazu začali konflikty. V jednom zápase som nastupoval na posledných desať minút a sa na mne vykričalo asi 6 hráčov. To bol dôvod, že som si s trénermi sadol a snažil sa to zastaviť. Mimochodom jeden z nich bol pri najväčšom úspechu slovenského klubového futbalu v histórii a bol tam kľúčovou osobou. Čiže rozprával som sa s niekým, kto by mal byť v tomto smere odborníkom.

Upovedomil som ich o tom, že viem o mojich slabých výkonoch, avšak menia sa veci v mojom súkromí a to sa zmení. Avšak je tu problém, že to môže nabúrať kolektív, lebo napätie akosi stúpalo. Fakt, že ľudia vedia fungovať na princípoch vysmievania sa z iných a ich odsúvania som vedel z iných typov prác. Napríklad z čašníctva, kde som to dlhodobo sledoval. Upovedomil som ich o určitom konflikte pred mnohými rokmi a možnosti, že tento tím fungoval a funguje na tom, že sa niekomu ublíži a tak vzniká pozitívna energia cez niekoho, koho to môže tešiť a možno v sebe skrýva nenávisť. Jednoducho keď sa mne nedarilo, šaman 1 hral vynikajúco a kolektív šiel skutočne dobre. Upovedomil som ich, že je to skutočne jednou z možností a môže to spôsobiť to, že pri mojich zlepšených výkonoch pôjde kolektív na istý čas dole. Zmení to výkonnosť niektorých jednotlivcov, ktorí sa možno viezli na tejto zaujímavej, dnes ešte málo prebádanej vlne. Teda bolo to skutočne spôsobené tým, že som to dlhodobo sledoval z rôznych perspektív. Prechod na energiu rešpektu má určité dôsledky na krátkodobé výkony celkového kolektívu, čo som vlastne videl už v Starbucksе. Každopádne som sa snažil vopred zastaviť možné turbulencie a nervozitu, lebo už to začínalo naberať zlé obrátky.

Začínal som byť prínosom a v určitých zápasoch byť aj ťahúňom k víťazstvu nad najlepšími, aj keď som s tým stále nebol spokojný, jeho výkony a výkony určitých hráčov sa zmenili. Treba podotknúť, že môj zdravotný stav mi už absolútne neumožňuje dostať sa do nejakej profesionálnejšej formy, avšak na túto súťaž to stačí. Hráči sa začali do mňa navážať a kung fu proces bol skutočne absolútne prepracovaný a urobený tak, ako to bolo pred viacerými rokmi. Zaujímavé je, že pri posledných štyroch zápasoch v tom prvom chýbal práve tento hráč. Od ďalšieho, keď sa pridal aj on, začali absolútne hádky a moje napádanie. O ďalšie dva zápasy som bol vyrazený s tým, že každý má so mnou problém. Pritom v tom bol aj môj brat, čo bolo zrejme miestnymi zneužité a mali dostatočný dôvod aby kryli tento proces. Ibaže ja som išiel do toho s určitou dávkou profesionality a snažil sa podať výkon. To som teda robiť nemal a zlepšovanie nebolo u mňa dovolené.

Šaman 1 s tým nič nemal, avšak konflikty sa diali to skutočne vtedy, keď bol prítomný aj on. Dokonca som si to všimol na tréningoch, keď hráči v jeho prítomnosti mali tendenciu robiť akési zbytočné výčitky a navážať sa. V poslednom zápase dokonca chlapci, ktorí boli považovaní za ťahúňov a vybrali ich do iných klubov a vyššej súťaže, zabudli hrať futbal, čo ovplyvnilo aj hodnotenie môjho brata, ktorý asi chcel udržať „fantasticky fungujúci tím“. Presne toto som však predpokladal a vopred o tom hovoril, škoda že nie sú k dispozícii tie videá. V zásade kvôli krátkodobému mieru v miestnych kruhoch a nenaburávaniu poriadku v tíme, vyhodený som byť musel, pričom to bolo v čase, keď som bol na ihrisku lepší od väčšiny z našich, po prvom zápase mi niektorí vraveli, že ma už dávno nevideli tak dobre hrať. V rámci týchto zápasov to neplatilo asi iba v druhom, kde som sa dopustil nejakých chýb v príprave. Avšak asi takto vyzerali všetky okolnosti môjho odstránenia. Komunita to spravila zákerne, spojila sa na tom, získala si tým dobrú atmosféru vo všeobecnosti vzhľadom na snahy o moju diskreditáciu, získala si mnohých mocných v meste, lebo s mojím projektom som bezkonkurenčný na Slovensku a nie v nejakom malom mestečku, kde sa ľudia predbiehajú v tom, kto sa vie pokryteckejšie správať. Jednoducho moje vyštvanie a proces storočia, ktorý sa udial v činnosti, ktorú som miloval a dávala mi veľa energie, pomohol mnohým v okolí, klub si získal priazeň asi celej „odbornej verejnosti v meste“ a ja som bol označený za niekoho, kto je zlý, vytvára konflikty a nepatrí do spoločnosti. Toto sa stalo rok pred voľbami a má to asi dlhodobú históriu. Moje odstránenie spájalo mnoho kruhov v okolí.

Aby som ešte pridal ďalšie zaujímavosti. Kolektív po mojom odstránení získal na energii, mal výbornú jar a šaman 1 bol veľkým ťahúňom tejto zmeny vo výsledkoch. Myslím dokonca, že aj postupu do súťaže, v ktorej sme sa nachádzali, predchádzalo moje odstránenie a to zlepšilo výkonnosť určitej časti kolektívu. Aj keď vtedy bolo družstvo na oveľa vyššej úrovni ako to bolo v súťaži bežné.

Samozrejme ja nevidím do hláv iných, avšak je vysoko pravdepodobné, že sa tu komunita stiahla do nejakých spoločenských vrážd a vyhovuje jej to. Zaujímavý je aj pohľad na to, čo šaman 1 v súkromí robí. Vyrába nejaké kamienky o ktorých rozširuje, že prinášajú zlepšenie vzťahov a to je jeho spôsob obživy. Popritom snaží sa presvedčiť, že má nejaké nadprirodzené schopnosti a dával rady spolu s nejakou pani, ktorá tu chodí z Budapešti, samozrejme za peniaze. Teda okrem toho, že presvedčil miestnych, že je tým najlepším futbalistom, presviedča aj v iných oblastiach.

Treba však povedať, že vedomé vyštvávanie z môjho domova je skutočne dlhodobý problém a asi si to zlízala celkovo moja rodina. V tejto problematike je však dôležité upozorniť, že podobne ako to bolo v politických otázkach, k čomu čoskoro prídeme, aj tu sú v tom širšie rodinné klany. Za rôznymi „spoločenskými aktivitami“ tohto druhu v mojom prípade v oblasti športu, mohla byť práve širšia rodina šamana 1. Jej členovia sú vo všeobecnosti uznávané osobnosti v miestnych športových kruhoch, tréneri či bývalí manažéri na najvyššej úrovni. Miestny štadión sa postavil za ich pôsobenia a pomocou ich zjavne priateľských kontaktov na najvyššie športovo futbalové kruhy na Slovensku. Jednoducho to tu majú pod palcom, alebo majú veľký vplyv.

V minulosti napríklad poskytli permanentky na futbal v meste pre celé okolie, pričom akosi záhadne „zabudli“ na môjho otca, ktorý bol tiež funkcionárom ešte za starých čias a bol dokonca v prezidentskej funkcii priamo pri vytváraní najväčšieho úspechu bardejovského futbalu. Pri kung fu procese, ktorý sa udial ešte pred viacerými rokmi a ja som akosi záhadne nebol na ihrisko pustený, boli za tým podľa všetkého tiež ich vplyvy. Šaman 1 sa narýchlo vrátil z pracovnej cesty v Bratislave, oddialil sa odchod jedného chlapca do miestneho prvoligového dorasteneckého družstva, pričom manažérom tohto klubu boli práve v tom čase členovia tejto rodiny, k tomu narýchlo prišiel hráč, ktorý bol kolegom tiež jedného z ich členov a upiekla sa zostava, kde som sa akurát ja opäť nezmestil. Vtedy mi miestni dávali absolútne najavo, že nie som tu vítaný a smiali sa mi do očí. Bolo to ešte v sezóne 2012-2013, mal som 33 rokov a išlo o obdobie tesne pred mojim začatím písania článkov a zaoberaním sa odbornými súvislosťami. Hrali s posledným v tabuľke a boli na tom dobre, čiže absolútne ideálny zápas na to, aby sa aj iní rozohrali. Tu to niekto však dlhodobo nechcel. Ešte pripomeniem, že ja som bol v stave relatívnej sily, viedol som spoločenskejší život a na ihrisku by to aj ukázal. Nie nedalo sa a akosi to všetko malo nejaký „pôvod“.

Ťažko mi je hodnotiť do akej miery na tieto „procesy“ tlačilo širšie okolie, avšak vedomé vyštvávanie bolo jednoznačné. Možno si tým už vtedy získavali iné vplyvné osobnosti v rámci mesta, možno to išlo iba od nich a báli sa mojej konkurencie v dobrom stave, možno je za tým jednoducho iba „iné princípy fungovania“, ktoré opisujem v tejto knihy a sú súčasťou fungovania všetkých kolektívov, možno sa mýlim, neviem. Každopádne sa to tu dialo mnohé roky a deje asi doteraz, k čomu dôjdem hneď.

Moje pôsobenie vo vedľajšej dedinke po procese storočia, keď sa to s mojimi spoluhráčmi akosi „zaseklo“, bolo skôr trápením. Rodáci na mňa ušili búdu v tom najnevhodnejšom čase, pri voľbách mi išlo o veľa a vo mne to z tohto pohľadu vrelo. Ja som sa snažil futbal využiť na to, aby som sa cítil čo najlepšie, bavilo ma, že som sa do toho dostával a moji rodáci túto situáciu využili na uvoľnenie tentokrát veľkého množstva miestnej „pozitívnej energie“, ktorá ak závisí od výšky toho, ako sa niekomu ublíži, tak u mňa tej energie bolo skutočne veľa. Jar pred voľbami som sa ešte snažil byť na tom čo najlepšie, využíval „podporné mechanizmy“, ku ktorým som z mojej miestnej pozície fackovacieho panáka mal len jediný prístup bez toho, aby ma to obmedzovalo. V jeseni som od toho upustil, dlhodobejšie sa zranil a teraz vlastne z touto činnosťou prestal. Zavážila aj moja situácia, keď som sa dostal do veľkých dlhov a trochu ma to ťažilo.

Každopádne som v tej dedinke bol asi skôr na príťaž, o konflikte sa vedelo a za zmienku stojí asi len to, že som nikdy predtým nevidel tak roztrasených spoluhráčov pred zápasmi ako to bolo práve tam. Ono

ten môj boj sa dial už asi mimo ihriska a bola v tom možno celá komunita, ktorá si tu rieši „svoje potreby“. Za pozitívum sa dá brať asi len to, že v najvypätejších situáciách som sa nanominoval do stredu zálohy a pomohol so záchranou. Ináč to bolo trochu trápenie a zo zostavy ma vynechali v každej možnej príležitosti. Niekedy však výkony aj vzhľadom na nejaké „chyby v príprave“ boli tiež na hojdačke. Toto bola prakticky jediná možnosť ako si ešte zahrať futbal, čo som pred voľbami potreboval, avšak aj tam bolo prepojenie na firmu, v ktorej som mal konflikty po príchode zo Štockholmu a určité personálne prepojenie z čias, keď bol môj otec z miestnych kruhov „zametaný“.

Keďže videá mám len z posledných dvoch zápasov teraz v jari, urobím nejaký menší komentár len k tomu. Som na nich v stave, ako keď som sa opäť vrátil k futbalu, celý zápas hral asi po desiatich mesiacoch, v trochu horšom stave. Teda asi takom, keď som sa po začatí robenia alternatívy k tejto činnosti vrátil a pôsobil trochu bezradne. Zaujímavé však je to, že na prvom hráme s mojim bývalým klubom(*príloha 3*), pri druhom som už poslaný na lavičku(*príloha 4*). K prvému sa vyjadrím neskôr, k tomu druhému len toľko, že po mojom nastúpení sa na mňa jeden hráč doslova umelo naváža. Je to bohužiaľ slabšie vidieť, ale stáva sa to asi v čase 32:40. Len niekoľko minút potom, čo nastupujem a v skutočnosti to trvá niekoľko minút. Tento hráč je mimochodom „krčmový priateľ“ s šamanovou rodinou a celkovo mojimi rodákmi, týždeň predtým spolu pijú po našom vzájomnom zápase. Takýto incident však bol jediný tohto typu v tomto klube, avšak prepojenie je opäť zaujímavé. Po tomto zápase som sa s miestnymi rozlúčil a na tento incident upozornil. Zaujímavým môže byť aj fakt, že počnúc týmto zápasom chytá najlepšie „mometnum“ v tomto klube. To „momentum“ je v našich končinách akosi sprevádzané „dobrými skutkami“. Vtedy sa v miestnej komunite okolo protagonistov takýchto „skutkov lásky“ jednoducho akosi zlepšuje atmosféra, ktorá zrejme pomáha k zlepšovaniu sa. Našťastie boli na zápase viacerí kamaráti a vedeli by to potvrdiť, keďže sme sa o ňom po zápase bavili. Videá to skutočne slabo zachycujú. Teda skoro vôbec. Tie sú dôležité skôr pri neskôr navrhovanom laboratórnom pokuse a majú potvrdiť, že moje výkony viem skutočne diametrálne zlepšovať, že to môže zmeniť chémiu tímu, čo bol možný dôvod môjho odstránenia, alebo to sa udialo v takom čase.

Pokiaľ okolo mňa a asi aj mojej rodiny mal dlhodobo niekto pocit, že ohrozujem jeho alebo ich existenciu, čo ako už dnes viem, nie je ojedinelým javom pri snahách o fungovaní na rešpekte a spolupráci, tak toto potvrdzuje aj skúsenosť z dávnej minulosti. Ešte pred incidentom so šamanom sme hrali vo vedľajšej dedine a stalo sa niečo skutočne nezvyčajné. Boli to bývalí tréneri a miestne osobnosti, medzi ktorých patrili aj manažérski členovia šamanovej rodiny. Doslova ma umelo provokovali, čo bolo pre mňa šokom. Jeden z nich dokonca umelo napadol a vyvolával konflikt a všetko to skončilo mojou červenou kartou, aj keď bolo zrejmé, že bolo to absolútne vykonštruované a doslova po mne išli. Neskôr sa ten chalan prostredníctvom tejto rodiny stáva trénerom miestneho druholigového klubu. Je skutočne možné, že tu išlo o dlhodobé problémy a moja likvidácia dostávala ľudí do tlupy. Či už cez túto rodinu, alebo sú za tým vyššie vplyvy, neviem.

Na ukončenie tejto témy spomeniem ešte absolútne zaujímavú skúsenosť zo staršieho dorastu, kde som bol tesne pred odchodom na vysokú školu označený za škodcu a na istý čas vylúčený z kádra. Jedným z dôvodov bolo napríklad aj to, že som ťahal iných k fajčeniu. Prvú cigaretu som si zapálil na školskom výlete asi v treťom ročníku, pričom niektorí, ktorých som „ťahal k zlým veciam“, fajčili od základnej školy a mali v tom omnoho vyššiu prax aj v danom čase. Asi také dôvody boli základom takéhoto kroku, ktorý sa ma ako mladého chlapca samozrejme dotkol. Treba pripomenúť, že to uvarili zrejme nejakí spoluhráči, keďže tréner bol úplne nový a nemohol mať nadhľad nad „takými vplyvmi“. Býval som impulzívny, avšak toto sa stalo v čase, keď som sa tešil na vysokú školu, mal relatívne šťastné obdobie, čo asi niekomu vadilo a provokovalo a kolektívu to aj tak nič neriešilo, keďže som bol na odchode. S odstupom času to chápem ako typickú miestnu morálnu likvidáciu, na ktorej sa uvoľní „pozitívna energia“ a istý čas poháňa kolektív. Ja som bol asi dobrým terčom a bolo to zrejme spojené s tým, že sa to už vtedy robilo na mojej rodine, čo som samozrejme ešte netušil. Každopádne, takéto

problémy som nikdy a nikde nemal v žiadnom športovom kolektíve okrem Bardejova, aj keď som bol niekedy aj inde impulzívnejší a vedel sa do hry položiť asi celý. Bol to prvý kontakt s týmito spôsobmi, ktoré akosi môjmu mestu skutočne dávajú obraz a je to tu na vysokej úrovni, čo som ešte nevedel.

Za zmienku ešte stojí aj to, že miestna dedinská liga je skutočne závislá od novodobých kapitalisticko ideologických vplyvov. Majú to už v rukách podnikatelia, ktorí si tu podľa všetkého riešia osobné potreby alebo vytváranie „svojej reality“ o schopnostiach či neschopnostiach jednotlivcov. Jeden z klubov, ktorý bol v tom čase na úrovni toho nášho, dokonca neprijal hráčov, s ktorými som to ťahal v doraste a ktorí neskôr hrávali okrem prvej slovenskej aj prvú českú či poľskú ligu. Nebavil som sa s nimi o tom priamo, lebo pred týmto príbehom neriešim vopred nič, avšak vyzerá to tak, že oni nechceli zostať medzi miestnymi ako neschopní. Jednoducho ten futbal je taká činnosť, kde sa dokáže jednotlivca odstrániť a ten bude ako neschopný skutočne vyzerať. To môže podnecovať k zvyšovaniu ega miestnych, ktorí to prakticky robia kolektívne a fungujú týmto spôsobom. Človek od toho radšej odíde. To som ja neurobil, mne je tak jedno čo si tu miestni o mojich športových schopnostiach myslia, vysoký level týchto likvidácii som ešte nevidel. Pevne verím, že toľko faktov stačí na urobenie si obrazu o tom, aké spôsoby v tom fungujú.

Spoluhráč, ktorý dokonca hrával v poľskej lige, bol súčasťou nášho kolektívu z mladšieho dorastu, keď sme hýrili spoluprácou a spolupatričnosťou. Mal k tomu jednoducho vzťah a bol to skutočne taký typ hráča. Po zaujímavom odstránení z miestneho druholigového tímu, čo mi spomínal s trpkosťou v hlase pri osobnom rozhovore, keď sa podľa všetkého nevedel „adaptovať“ ani v našej dedinskej lige, mi na moje problémy neskôr osobne povedal, aby som si z týmito „mladíkmi“ nezačínal.

Dávam vysvetlenie cez spôsob fungovania na princípe rešpektu alebo nenávisti, dávam príklady aj z iných oblastí, kde to funguje rovnako a sedí to v mojich úvahách na sto percent a realita života je skutočne taká. Závisí to od vytváraných hierarchií, ktoré to pustia alebo zastavia a tu sa to púšťa a funguje podľa „interných pravidiel“. Asi toľko k tomu, toto je len taký podporný bod na moje závery. Keď som bol v Írsku, tam to šéf nepustil, mal nad tým kontrolu a vedel to eliminovať. V Rakúsku som si zase všimol, ako sa od môjho súkromia a zmeny v mojej práci menili aj nálady takých, ktorí z toho boli nervózni a chceli byť za každých okolností tí najlepší a tí prví. Vtedy som bol jednoducho jednoznačne omnoho lepší ako inokedy a asi aj ťahúňom a práve v takom stave urobil vlastne asi rekord v počte obslužených ľudí pri 5 chodovom menu aj s nápojmi. Neskôr som si všimol, že to funguje aj vo futbale a vlastne vo všetkých činnostiach. Takto som dopredu vedel, čo môže nastať pri zmene mojich výkonov a preto to konzultoval s trénermi, kde sa ukázalo, že ani tí najfundovanejší, čo dosiahli toho najviac, nevidia do takýchto zložitých súvislostí, prípadne vedia, ale sú už v kolose miestnych zvykov a je ťažké od nich odísť. Futbal je jednoducho veda, ktorej rozumieť nestačí len hrať. Je potrebné vidieť aj do vecí, na ktorých fungujú kolektívy a ja som to videl v mnohých oblastiach života, len som to potom poukladal. Tu však nastavené hierarchie a spôsoby nepustia nič, výborne tomu sekundujú miestne predsudky a možností na odstraňovanie princípov fungovania na energii rešpektu, keď vás jednoducho do života ani nepustia a eliminujú každú možnosť a tak to tu nenávisťou doslova vrie. Zrejme je to brané ako najväčšia prirodzenosť a nevyhnutnosť tohto sveta, ľudia si to zrejme ani neuvedomujú. Treba však podotknúť, že ide o najzložitejšiu činnosť v ktorej som sa o takéto analýzy či preukazovanie „spôsobov fungovania“ pokúšal. Dalo by sa o tom debatovať asi aj celé dni.

Svoju úlohu bezpochyby zohrali aj moje ambície, keď som chcel postúpiť a vkladal sa do toho celý. Vo svoje schopnosti som samozrejme nepochyboval a jedným z cieľov bolo, aby sa kolektív skutočne učil fungovať na rešpekte. Vedel som, že ich minulosť je spojená s odstraňovaním iných a ja ako zdroj tejto ich jedinej „energie“, dlhodobejšie fungoval. Najprv by som sa však chcel a musel dostať do hry a to sa tu nechcelo. Okamžite som bol vyštvávaný a na to, aby som mohol hrať, musel som sa brániť. Aj preto sa miestnym cez túto činnosť podarilo urobiť to, čo urobili.

20 Servis a prinášané výsledky v rámci tejto činnosti

V práci ako čašník som pôsobil dlhodobejšie na viacerých miestach, k tomu pridám, že nadišli možnosti ako preukázať môj individuálny prísun pre kolektív v rôznych situáciách. Moja prvá skúsenosť v hotelierstve je spojená s hotelom, kde som sa dostal cez vytvorené kontakty v Austrálii ešte počas študentských čias. Kolektív som prakticky pomáhal budovať a spolu so šéfmi vytvoriť stabilný tím, ktorý fungoval niekoľko rokov.

Po skúsenostiach v Starbuckse, kde som už priamo videl spôsob výstavby vysoko efektívneho tímu, som tri sezóny strávil na Jazere Garda. Vrátil sa do starej práce po dvoch rokoch. Pracoval som však v inom kolektíve, išlo o reštauráciu spojenú s hotelom. Tento kolektív mal prakticky neustále problémy, veľkú konfliktnosť a fluktuáciu. Moje tri roky práce na pozícii barmana boli spojené s tým, že sa tím relatívne stabilizoval, dokonca prišlo na situáciu, keď sme vzhľadom na pokrízové obdobie mali asi o dvoch členov menej a minimálne dva mesiace zvládali prakticky také isté množstvo práce ako tomu bolo po iné roky. Jednoducho bolo nás menej a zvládali sme viac, alebo rovnako. Toto som si všimol už v Starbuckse, kde to tamojší šéf dokázal schopnosťou eliminovať vnútorné konflikty a byť nad vecou. Na Jazere Garda som to robil pomocou šéfa, ktorý bol jedným z vlastníkov a nebol priamo s nami, ale neskočil na rôzne pochybné pokusy na moje odstránenie, čo bolo už niečo, čo som si na mojej povahe a pôsobení už všímal a bola to automatická súčasť môjho stavu beztiaže. Tento tím fungoval prakticky tri roky. Takéto zaujímavosti a fakty sprevádzali toto pôsobenie a takéto fakty môže o tomto napísať. Pritom som to už sledoval a uvedomoval si tieto veci. Počas práce sa často vyskytovali veľké tlaky, ktoré som však ustával a takto to nejako to išlo. Musím priznať, že som nevedel robiť nejaké dobré individuálne výkony, mnohé veci som si vtedy neuvedomoval a neskôr zdokonalil, avšak kolektív išiel omnoho lepšie. Za zaujímavosť stojí aj to, že sa rozpadol prakticky ďalšiu sezónu po mojom odchode.

Pri práci v Zillertali, kde som strávil tri sezóny, teda jeden a pol roka v kuse, som už bol dobrým a rýchlym čašníkom. Išlo o inú pozíciu s inými úlohami. Akási súťaživosť vnútri tímu, kde sa niektorí chceli predbiehať a byť najlepší spôsobila, že sme napríklad zrýchlili čas robenia raňajok myslím až o hodinu. Dlhodobo som kolektívy zrýchľoval už len tým, že som do práce chodil pracovať, vyhýbal sa nejakým pridávaním sa k rôznym skupinkám a okrem toho, že to kolektív zbližovalo a spájalo, takto som veci zrýchľoval. Správal sa teda ku každému v princípe rovnako, vedel profesionálne vychádzať relatívne s každým a tu som už bol aj rýchly priamo v obsluhe. Takýto bol dôsledok tohto pôsobenia. Zaujímavé je, že vnútorná konkurencia a snaha nejakých členov byť najrýchlejší a mať o sebe takúto povesť spôsobili, že ma považovali za pomalého. To často spôsobovalo to, že som veci robil prirodzene, nezrýchľoval sa kvôli šéfom alebo pri nejakých príležitostiach a takto sa dalo vytvoriť takúto povesť, ktorá bola v skutočnosti iba jednoznačnou hlúposťou. Zmeny v mojom súkromí spôsobili, že niekedy som mal absolútne fantastické dni a jedným z nich bolo napríklad už spomínané obslúženie asi 45 ľudí pri 5 chodovom menu. Pomohli tomu samozrejme aj okolnosti, ako vzdialenosť od kuchyne, veľkosť stolov, či vonkajšie vplyvy, ktoré spomaľovali výdaj jedla. Avšak išlo o 3 alebo 4 hodinový šprint a tento výkon bol znakom toho, že som na tom v určitých situáciách bol skutočne dobre. Bol som už jednoducho rýchly, hlavne sa aj tu dalo vidieť zrýchľovanie a skvalitňovanie tímu.

Obr. č. 29. Vysokohorská chata a práca čašníka

Moje slová o tom, že som patril už k vyslovene výborným čašníkom, podporuje ďalšia skúsenosť. Išlo o vysokohorskú chatu a zarábal si tam na moju volebnú kampaň. Tu mi pomáhalo aj

prostredie, čiže hory, sneh či príroda. Tam som jednoducho viac pri energii ako v nejakom uzavretom priestore a bolo to vidieť aj na výsledkoch. Zo štatistík bolo jednoznačné, že som bol ťahúňom kolektívu a v kritických a vypätých situáciách ho vedel posúvať. Tu to k tomu všetkému hovorili čísla, čiže nejaké reči o mojich menších schopnostiach, ktoré sa samozrejme časť kolektívu snažila robiť, boli absolútne eliminované. To bol myslím si aj dôvod, že som v tej práci ostal, pretože šéf ma nemusel a nezniesol moju prítomnosť. Toto je však už taká prirodzená súčasť môjho spôsobu fungovania, dôležité bolo, že čísla hovorili jednoznačne o tom, že ak bolo viac práce a dlhšiu dobu, doslova som vynikal a neunavoval sa, čo sa o kolegoch povedať nedalo. Zarobil som si tu dobre a asi aj to mi pomohlo pripraviť sa na kampaň. Na druhý rok však šéfovci rozhodli, že ma tam nechcú. Bol som najväčším ťahúňom, to hovorili štatistiky. Platilo to určite do času, keď som túto zjavnú skutočnosť využil pri určitej sebaobrane vzhľadom na tlaky od šéfa. Nakoniec kvôli neschopnosti rešpektovať ma ako osobu zo strany šéfa, ktorý na to nebol zvyknutý a nemal sa kde učiť správaniu ako rovný s rovným, robotu som meniť musel.

Povolebné obdobie bolo sprevádzané tými istými problémami s tým, že zavážilo aj moje rozčarovanie z toho, čo sa doma v skutočnosti dialo a ako sa moja komunita postavila k projektu, ktorý som ponúkal. Od športových manažérov, cez bankových superodborníkov, politických dobrodincov až cez ľudí, ktorí ich tu berú za smerodajné osobnosti, k čomu ešte dôjdeme. To sú veci, ktoré si človek musí nechať uležať v hlave, nadýchnuť sa a ísť ďalej. Toto nadychovanie je niekedy spojené zo zhoršením koncentrácie v práci, čo chuti byť usmievavý. V tejto práci to zohráva veľkú úlohu. Počas zimy som vystriedal tri práce. Pri prvej robil čašníka s inkasom v ala carte reštaurácii, kde sa dobre zarábalo. Šéf ma nemusel a dával mi to patrične najavo. Teda nadával, napádal ma a podobné vecičky. Počet čašníkov zvýšil skoro o 100 percent oproti minulej sezóne a v podstate sme sa najčastejšie nudili. Tam sa ja jednoducho necítim najlepšie. Keď prišlo k „ťažkým dňom“, tak čísla hovorili opäť to isté, čo rok predtým. Samozrejme to moji kolegovia „nevideli“, lebo sa dobre zarábalo a stratili by najskôr prácu. Prvý z troch týždňov, ktoré som tam strávil, som však pôsobil veľmi nekoncentrovane a nevedel sa sústrediť. Neskôr sa to zlepšilo, avšak napriek tomu som bol vyhodený. Ďalšie dve práce som nechal sám, nevyhovovali mi z rôznych dôvodov, ako je pijatika na mojej izbe alebo nuda v oblasti. Avšak staré problémy sa ukazujú opäť a ja ako osoba som hodený v podstate vlkom, ktorí sa s vami hrajú a často ťažké situácie zneužívajú na vyvolávanie strachu, čo je u mňa dosť náročné. Taký typický problém neprirodzených hierarchií v rámci kapitalizmu. Moje problémy v tomto ohľade je však potrebné chápať aj v súvislosti s tým, ako som na tom bol doma a čo sa tam dialo. Malo to jednoznačné spojenie a bez týchto súvislostí sa to vidieť objektívne nedá. A platilo to zrejme dlhodobo.

Obr. č. 30. Práca hotelového čašníka

21 Kampaň

Takto som išiel aj do kampane. Zabezpečil si bývanie v prenájme a do istej miery sa od rodičov osamostatnil. Predsa len, neboli úplne stotožnení s tým čo robím a miestne vplyvy a trochu výsmechy od ľudí ovplyvnenými miestnymi „osobnosťami“ vytvorenými cez dnešné zvyky a tradície, dlhodobo

prinášali a prinášajú určité tlaky aj na mňa. Bez toho to jednoducho nešlo a zdroje nadobudnuté v zahraničí mi umožnili na istý čas fungovať aj doma a riešiť túto dôležitú vec bez „rušivých“ vplyvov.

Bral som to teda absolútne profesionálne ako všetko, čo v živote robím a chcel preukázať, že mám pravdu a že nie sú na to protiargumenty. Keďže odborníci sa tomu vyhýbali, jedinou možnosťou boli verejné debaty a riešiť to cez internet. K tomu samozrejme podpora cez noviny prostredníctvom článkov a mnohých reklám. Posledný zárobok na vysokohorskej chate bol relatívne dobrý a mohol v kľude prežiť pol roka v rodnom meste s tým, že urobím svoju prácu. Toto bol vlastne môj základný cieľ za ktorým som si išiel a nebral ohľad na to, čo si kto myslí. Brať ohľad na okolie skutočne možné nebolo, tam sa vlastne ľuďom ako som ja dávajú polená pod nohy a samozrejme celé predvolebné obdobie bolo aj o tom.

V takomto duchu sa vlastne konala celá kampaň. To, čo som mal v rukách, bolo skutočne dôvodom, aby som sa o politickú funkciu uchádzal. Prakticky viac ako som vedel predložiť ja sa ani predložiť nedá a už nikdy asi dať ani nebude. Mal som v rukách vyargumentovaný program, ktorý je preukázateľne jedinou cestou k riešeniu dnešných problémov. Mal som na to dôkazy, ktoré som dal do filmov, aby som to ľuďom absolútne uľahčil a hlavne aby odborníci mohli niečo posúdiť behom 2-3 hodín a nemuseli čítať nejaké knihy a články. Vedel som rozvoj preukázať cez moje skúsenosti a absolútne fantastické výsledky práce, ktoré boli možno menej čitateľné a nepriame, avšak boli súčasťou toho, že som také niečo vôbec navrhoval. Ja som vedel preukázať tú najväčšiu schopnosť v politike niečo ponúknuť a ju posunúť. Ibaže som pre tento systém a dnešné štruktúry nebezpečný a vytláčaný na okraj spoločnosti, často zákernými a doslova podlými spôsobmi. Bol som otrok, ktorého je ľahké využiť ako kopací mech, aby spoločnosť mohla ďalej fungovať. Veci som už ukončil a moja komunita ma na také niečo dlhodobo využívala, už som jej nemal čo dať. Oni by radšej prijali nejakú osobu, ktorá sa správa tak ako to oni vyžadujú, bude im klamať do očí a hovoriť, ako si tu žijú krásne a harmonicky. Ja ja som bol narušiteľ ich právd a musel ísť doslova proti prúdu a to niekedy nekompromisne a asi takým spôsobom, ktoré si vyžadovali byť pre nich zlý, aj keď som ukázal pravdu cez fakty a štatistiky. Ja som bol pre nich zlým človekom na politickú funkciu tu oni takých, ktorí sa pokúsia nabúravať miestne spôsoby vytvárania „pozitívnej energie“, nenávidia. Po chuti som rodákom teda nebol.

Keď si teda zoberiem posledné desaťročie a to, čo sa tu voči mne robilo a varilo, bolo navonok odvážne, že som do volieb vôbec išiel. Teda asi z pohľadu ľudí, ktorí zjavne nechceli uveriť mojim slovám a boli k tomu teda asi z mnohých strán „motivovaní“. Myslím, že táto komunita ma absolútne nedokázala rešpektovať takého, aký som. Moje pravidlá už dlho neboli jej pravidlami, lebo tie som musel nechať, aby som mohol niečo také vôbec rozvíjať. V rámci nich by to bolo nemožné a aj toho sa takto nastavená oblasť bojí. Bojí sa pravdy a tá ukazovala, že sa tu robili a asi aj robia skutočne zlé a kruté veci, pričom sa predstiera boj za rodinu, lásku a podobné žvásty. Niekto povie že ide za nejakými kresťanskými hodnotami, ktorým nerozumie hádam ani pápež František a presná definícia na to asi neexistuje, a už je pravda na svete. Myslím, že moju prácu by táto komunita bola schopná prijať za takých okolností, že by som ju neponúkal ja. Najlepšie by bolo, aby som už zdochol a asi tí istí, ktorí tu proti mne brojili kvôli svojim sebeckým záujmom, by ma možno vyhlásili za svätého a mučeníka a vytvorili niečo, na čom by išli za mocou. Bol som odstraňovaný prakticky z každej činnosti a jednoznačne to tu ľudí spájalo.

22 Na vyspelú duchovnú oblasť jeden šaman nestačí

Keďže pochádzam z dedinky, ktorá je vlastne súčasťou menšieho mestečka a kde je vysoký stupeň spomínanej duchovnej potreby, u nás nestačí jeden šaman pre vytváranie „harmonických vzťahov“. Pre istotu máme viacerých. Máme tu ešte miestneho dlhodobého politika, fungujúceho v politickej strane s hodnotami spojenými s našim náboženským presvedčením, cez ktorú sa v porevolučných časoch len na základe názvu darilo oblbnúť veľkú časť obyvateľstva a prišlo cez ňu k moci nesmierne veľa „dobrodincov“. Funguje v nej ako okresný riaditeľ. Tento šaman 2 zase pre istotu nechá svoje meno na miestnom kostole na obraze, aby sa na jeho veľké dielo pre našu komunitu náhodou nezabudlo. Pred voľbami, v posledný deň pred ukončením prihlášok kandidátov, prostredníctvom svojej politickej strany založenej na „duchovných hodnotách“, pridávajú nového uchádzača sa o post primátora mesta, teda môjho protikandidáta. Je to dedinský dobrodinec, ktorý má nejakú kariéru riaditeľa banky a dedinčania ho poznajú zo vzorného života a slušného usmievania sa v miestnom kostole, rodinne prepojený so šamanom 2. Takto vlastne tesne pred voľbami nasadia niekoho, kto prakticky neskôr odmietne moju prácu a moje argumenty a ako „ekonomický odborník“, o čom hovorí jeho super kariéra, nepriamo ľuďom povie, že som vôl. Moje otázky na internete len odbije s tým, aby sa vyhol odbornejším témam, lebo tam by asi ďaleko nedošiel. Presviedčať ľudí úsmevom a predstieraním o svojej slušnosti, k čomu ešte dôjdeme, je predsa len jednoduchšie. Baviť sa o trendoch a štatistikách by bolo asi nad sily takejto osobnosti v miestnych kresťanských a k tomu navonok odborných kruhoch. Tesne pred voľbami sa samozrejme vzdá v prospech iného, riaditeľa osvetového centra už priamo v našom meste.

Obr. č. 31. Pravda a realita sa v mojom kmeni pravdepodobne „varí“ najčastejšie prostredníctvom miestnych šamanov za účasti jednotiek rýchleho nasadenia, ktorých rýchlosť v pridávaní sa k vareniu súvisí s možnosťami fungovania a spoločenského postavenia v rámci celého kmeňa.

Toto všetko bolo riadené z vyššieho centra hierarchií duchovných predstaviteľov celej našej oblasti. Vyšší územný celok má na starosti bývalý primátor jednej z obcí na východe Slovenska, ktorý k tomu prišiel cez podobný spôsob života a formovanie si svojich výsledkov cez komunitne vytvárané „manažérske schopnosti“. S riaditeľom osvetového centra sa pozná cez vyšší územný celok a vlastne spojí tieto sily za zaujímavým cieľom. Aby niekoho vymenili, lebo je zlý. Teda za cieľom nenávisti, lebo pokrytecký svet ešte nikdy k ničomu inému neprišiel ako k nenávisti a baženiu po moci. Toto je dobrý príklad a také má konkrétne výsledky a konkrétny spoločenský vplyv. Tento najvyšší predstaviteľ

miestneho duchovného ťaženia na vyššom územnom celku samozrejme vie preukázať to, že bol primátorom mesta. Takto tu vznikajú politické osobnosti, toto je jeden zo spôsobov. Predkladaná viera cez ideológiu, zvolenie ľudu, vytvorenie dobrých podmienok na primátorovanie a „odborník“ je na svete. Potom už len spájať a riešiť si svoje.

Aby som ešte nezabudol na fakt, že miestnemu šamanovi 2, okresnému zástupcovi politickej strany, ktorá vyslala „ekonomického odborníka“ do ťažkého boja za svoje hodnoty, som pred viac ako rokom pred voľbami dával moju knihu a o veciach hovoril osobne. Len tak čumel ako čumil v Bratislave a cez voľby bol súčasťou presadzovania programového riešenia v zmysle, poďme niekoho odstrániť, lebo je zlý. Chcem len pripomenúť, že som týchto ekonomických ťahúňova a lídrov oslovoval osobne a hľadal cesty ku každému. Ináč pre zaujímavosť, ide o človeka, ktorý má v okolí tiež status „špičkového ekonóma“. Je to akýsi projektový manažér, o ktorom v meste na v rámci okresného zastupiteľstva v minulosti hovorili v tomto štýle. Už keď hovorím o ekonomických lídroch a odborníkoch mojej oblasti, aby som na neho nezabudol a mal mozaiku naplnenú. Teda tento „špičkový ekonóm“ zdôvodnené programové riešenie dlhodobo odmieta a ide spolu s neskôr spomenutou skupinkou preukazovať, že niekto je zlý a oni tí „vyvolení“.

Asi takto vyzerala moja ďalšia skúsenosť v rámci predvolebného obdobia v mojej rodnej dedinke a cesta za tým, aby som nejako program ponúkol a snažil sa ho dostať do politiky. Politické superosobnosti na to majú svoje špeciálne metódy a nedostanete sa k možnosti ani tam, kde vás aspoň poznajú, aj keď možno vzhľadom na snahy o poctivý život, čo oni u novodobých „osobností“ veľmi nepoznajú, možno úplne neuznávajú. Nájde sa spôsob, ako znegovať a spochybniť hocičo.

Moja kampaň teda bola náročná. Išiel som do nej v náročnej pozícii. Avšak som odtiaľ a inej cesty nebolo. Bola to jediná cesta ako sa snažiť výsledok takejto práce dostať tam, kde patrí. Moje postavenie otroka a niekoho, na kom si miestni vybíjali zlosť asi za svoj nešťastný život, bolo veľkým problémom. O mojom spoločenskom prísune som dlhodobo vedel, udržiavala ma moja pravda, ktorú som preukazoval prakticky všade, kde sa to dalo a prinášal absolútne jednoznačné dôkazy. A voľby z môjho pohľadu výnimkou neboli. Napriek môjmu postaveniu som sa dokázal prebiť k zdrojom, aby som aspoň určitý čas mohol fungovať aj doma a mať relatívne možnosť niečo robiť a dokázal som to prezentovať asi celému mestu. Všetko sa však riešilo poza môj chrbát, ľudia sa osobnej konfrontácii vyhýbali a takýmito nepriamymi krokmi miestnych bojovníkov za svoje pravdy som bol postupne ale isto označený za nedôveryhodného. Samozrejme pridali sa k tomu aj športové aktivity a komediálne predstavenie v podaní tejto časti spoločnosti, ktorými to celé začalo. Išiel som s projektom, ktorý prejde akékoľvek odborné debaty, dal som o tom vedieť každému a prebojoval som sa k tejto možnosti doslova cez nekompromisný boj v zahraničí, nakoniec ma miestni vysmiali a opľuli. Teda nič nové, stále tá istá obohraná platňa. Ibaže tentokrát to mali v rukách obyčajní ľudia, ktorých zrejme ovplyvnili miestne superosobnosti, ktoré sa išli zase niekomu vysmiať, proti niekomu bojovať a spájať na „rôznych vysokohodnotných cieľoch“. Doteraz sa to stále darilo priamo vplyvnejším kruhom, ktorým teda asi vzhľadom na stav beztiaže a teraz aj argumentov na vstup do politiky logicky nevoniam a nechcú ma v odbornejších či riadiacich kruhoch vidieť.

23 Poďme k voľbám a kandidátom

Aby som teda ukončil všeobecnú analýzu volieb a objektívnych vecí, ktoré ich sprevádzali, pridám jednotlivých kandidátov a základné informácie. Víťaz, terajší primátor, bol asi najväčším favoritom a na základe doterajšej práce mal množstvo argumentov, ktoré sú pre obyčajného človeka ľahko viditeľné a rozpoznateľné. Snažil som sa osobne ho vyzvať, aby sa pridal k mojim snahám, podobne ako som to logicky robil aj pri ostatných, avšak pri pohľade na ďalších adeptov je toto asi najlepšie pokračovanie

v našom meste. Politika v rámci mesta je dnes vysoko závislá od toho, koľko zdrojov sa dokáže priniesť a niečo rozvíjať. To on plnil veľmi efektívne a bol v tom jednoznačne bezkonkurenčný. Viac zo svojej pozície objektívne meniť nevedel a kritika na neho sa týkala spôsobu rozdeľovania peňazí, korupcie, rodinkárstva a podobných vecí, ktoré sú asi otrepanou platňou. Sú to jednoducho problémy systému a objektívne ich jedna osoba nezmení. Teda určite nie dlhodobo.

Ďalším kandidátom ja osobne ináč ako štekajúce psy povedať neviem a ani si nič iné nezaslúžia. Ich kritika sa týkala principiálne vecí, ktoré spomínam vyššie. Pokiaľ niekto niečo kritizuje a nevie nájsť objektívne cesty k riešeniu problémov, samozrejme okrem svojej svätej a čestnej duše, ktorú tu mnohí prezentujú prostredníctvom prvoligového pokryteckého zápasu na hranie sa na dobrých a slušných, nemá ani najmenšie právo niečo kritizovať. To vlastne robili všetci a na tom si založili svoje skvelé plány do budúcnosti pre toto mesto. Pokiaľ k tomu absolútne odmieta nejaké riešenie, ktoré technicky zabezpečuje to, čo oni kritizujú, nie je pomaly hodným sa pasovať do pozície príčetného človeka. Neviem si ináč pomôcť, avšak realita je taká a ja to takto vidím.

Prvou z týchto osobností je spomínaný mladík, ktorému tu vytvorili akúsi kariéru riaditeľa tzv. osvetového centra. Jeho dôvody spôsobili akési reakcie terajšieho primátora v rámci priemyselného parku v našom meste, keď ho to tak vytočilo, že až musel ísť kandidovať. Tak sa vyjadroval, vôbec si nerobím srandu. Dovtedy bol poslušným nasledovateľom miestnych šéfov, avšak jeho úsmev na detských akciách ako miestneho herca spoznalo veľa ľudí a tu si tým získate veľkú priazeň. Tak našiel takýto veľký dôvod, aby išiel vymeniť všetkých tých zlých, ktorí mu predtým s najväčšou pravdepodobnosťou vlastne pomáhali byť nejakým riaditeľom zaujímavej inštitúcie.

Pokiaľ sa zamyslím nad faktom, že absolútne odmietal nejakú už viditeľne zdôvodnenú systémovú alternatívu a je riaditeľom osvetového centra, tak tento politický kandidát vlastne poprel všetko to, čo robil a prečo je nejakou osobnosťou. Keď už zdôvodnená systémová alternatíva nie je cestou k nejakej osvete a minimálne pokusom, tak už neviem čo tým môže byť. Riaditeľ osvetového centra mal však v skutočnosti nulový vzťah k tomu, čo robil. Počul som o ňom, že vie zháňať eurofondy a preto je dobrý. No ďakujem pekne. Super dôvod a neuveriteľná „schopnosť a odbornosť“ na to, aby vymenil tých, ktorí sú v tom asi profíci. To som však nepočul od neho, hovorilo sa tu v rámci „predvolebného varenia reality a odbornosti“ o ňom v tomto zmysle.

Zaujímavejšie bolo vypočuť si ho naživo. No to som mal dilemy ešte dlho potom a priznám sa, ukončil to z viacerých dôvodov skôr. Zavádzanie mestských podnikov sa dalo ešte chápať, aj keď ide zjavne o krátkodobú záležitosť a asi si nevie uvedomiť nejaké širšie súvislosti v riadení a v dôsledkoch na dnešnú spoločnosť. To sa však ešte dá odpustiť a toto bol zaujímavý spôsob, ako chcel zaujať. Tomu nechápu dnešní ekonómovia a najväčší odborníci.

Keď však povedal, že bude riešiť problémy neplatenia dostatočne veľkých odvodov tým, že bude chodiť a hľadať také firmy a snažiť sa ich nejako postihovať, vtedy ma už cúvlo. Tento systémový problém je zapríčinený mnohými faktormi a asi základným je pyramída, ktorá spôsobuje napríklad množstvo ľudí načierno v USA či Austrálii, ktorí ak by robili podľa pravidiel, ekonomika a ani zamestnávatelia by to nemali šancu ustáť. To som spomínal v rámci mojich skúseností a príbehu. Toto však jemu ešte nedošlo a samozrejme ani nedôjde, lebo kvôli moci už nejaké konštruktívne debaty o riešení odmietal. Zrazu nejaký mladík z východného Slovenska, pasujúci sa do úlohy osvieteného záchrancu mesta, ten vyrieši takýto závažný problém. On to vyrieši tým, že bude po meste naháňať podnikateľov, ktorí by často bez platenia minimálnej mzdy na papieri asi neprežili. Cúvlo ma, ale ešte som to ustál. Ešte som sa ho opýtal, či v živote aj niečo konkrétne robil, tak ma odbil s tým, že maľoval cez leto kdesi na brigáde. Ale otázky odo mňa mohli byť pochybné, keďže aj ja som kandidoval, tak som to viac nerobil.

Spomeniem ešte skvelé plány s naháňaním miestnych rómov ísť do práce cez pripravované mestské podniky a ich sankcionovanie. Myslím, že zjavne rómsku problematiku pochopil a hneď by ju „vyriešil“. Tento riaditeľ skončil druhý. Pridal sa k nemu náš dedinský riaditeľ banky, ktorý namiesto zaoberania sa projektom, ktorý bol v jeho odbornej kompetencii a ktorému svojou protikandidatúrou dával stopku a polená pod nohy, utekal do problematiky sadenia stromov a starania sa o životné prostredie a to všetko prostredníctvom vyššieho dobra sediaceho na vyššom územnom celku mávajúcim kresťanskými hodnotami. Spojili sa, lebo im vadilo toto čo je na radnici. Len tie ich plány svedčali o ich mentálnom rozpoložení a o tom, čo sa to dnes do politiky tlačí a čo sa v rámci mojej oblasti pomaly ale isto rozrastá a bude zastavovať všetko živé a zdravé. Pred voľbami sa k nemu pridal aj miestny podnikateľ a momentálny šéf futbalového klubu, ktorý za svoj najväčší prínos pre mesto považoval to, že obetoval z vlastných peňazí asi 300 tisíc, čo vedel zdokladovať, nášmu futbalovému klubu, aby sa zachránili v druhej lige. Či vedel zdokladovať ako ich poctivo zarobil, to už nespomínal. Tak neviem sa k tomu vyjadriť. Počas volieb sľuboval, že zabezpečí nejakého investora, ktorý nám pomôže postúpiť až do prvej ligy. Samozrejme po voľbách ten investor neprišiel a ako dôvod uviedol že je to kvôli mestu, lebo nechce komunikovať. Keď si pomyslím, aké veci fungujú v miestnych športových štruktúrach, tak práve tento podnikateľsko manažérsky model, ktorý slúži často práve na takéto osobné ciele spôsobuje, že celá spoločnosť, počnúc športom, je v totálnom rozklade. Bol som predsa aktívny športovec a niečo som videl a zažil, toto je len taký parádny príklad celého bordelu, ktorý sa na nás valí. Šport je vlastne len obrazom spoločnosti a v mojej oblasti je toto prepojenie s miestnymi zvykmi honby za mocou a osobnými cieľmi tento problém na extratriednej úrovni vo všeobecnosti.

Takže toto bol najväčší ašpirant, ktorý skončil druhý. V krátkosti uvádzam jeho ciele, jeho kariéru, jeho odborné zaradenie a to ako sa postavil voči mojim snahám, čo ho v kontexte s jeho „odbornosťou“ trochu v mojich očiach degraduje. Samozrejme s ľuďmi, ktorí sa angažovali prostredníctvom jeho skvelej formy pri usmievaní sa na miestnych akciách pre detičky za skvelým cieľom. Odstránenie tých zlých. Len nič poriadne neponúkne, riešenie odmietne a to všetko navráva, o čo tu v skutočnosti išlo.

Ďalším kandidátom bol pracovník verejnej správy v mojich rokoch, podobne ako predchádzajúci riaditeľ. Pracoval v Bratislave a dlhšiu dobu sa angažoval v komunálnej politike ako poslanec. U neho sa dalo vidieť zaujímavý a celkom profesionálny prístup k tomu, že sa snažil vytvoriť akýsi tím ľudí a prezentoval relatívne prepracovanou a modernou marketingovou stratégiou. Myslím, že celú dobu od školy priamo alebo nepriamo zasvätil určitým politickým aktivitám, čo bolo relatívne vidieť.

Každopádne išlo o zaujímavý a lákavý prístup hlavne pre miestnych mladých intelektuálov, ktorí v tom mohli vidieť niečo progresívne. Problém bol a bude v tom, čo ten človek prináša. V princípe on ako osoba nemal ani potuchy akým smerom sa chce uberať a hlavne nebol nejako vyprofilovaný osobnostne. Nemal jasno v tom, čo je jeho politickým cieľom a smerovanie, čo je základným problémom dnešnej opozície. Získal si podporu práve tohto politického spektra a myslím, že tam relatívne aj zapadal. Bolo zaujímavé sledovať pekne vyzerajúci program a pekne prezentovanie rôznych miestnych aktivistov. Kariéry a pozície sú však príťažlivé pre ľudí a to v komunálnej politike získava body. Ale asi aj celkovo v politike. On si jednoducho získal a vytvoril skupinku ľudí, čo malo byť prezentovanie jeho schopností, avšak ako osoba nemal nejaký cieľ či presvedčenie a myslím, že táto skupinka by v politike pôsobila ako skupinky niektorých dnešných opozičných strán, ktoré sa často prezentujú takýmito bezmyšlienkovými výtvormi a snahami.

Príkladom môže byť môj známy, ktorý sa zmieňoval o mojej „seminárnej práci s minimom vlastných úvah“ a má za sebou relatívne pekne vyzerajúce skúsenosti. Pri kontakte so mnou nemal veľmi do reči a vlastne so mnou vo všetkom principiálne súhlasil. Neskôr z neho vyšlo zaujímavé hodnotenie práce, ktorá zahŕňa to, čo zahŕňa. Teda strategický návrh, ktorému pred niekoľkými rokmi absolútne nerozumel, spolu so zdôvodnením robeným prostredníctvom štatistík vychádzajúcimi v čase napísania

mojej knihy a tento typ informácií sa v novodobej ekonomickej vede takto zosúladené prakticky nenachádzal. Samozrejme to všetko som preukázal cez dlhodobé pracovné skúsenosti a tým, čo som sledoval a prečo je to správne. Bol teda súčasťou odborného tímu tohto, asi celoživotného politika.

Prezentoval však odborníkov vo viacerých oblastiach, napríklad v turizme. Navrhovanie nejakých lepších brožúrok a podobných progresívnych pomôcok, dokonca napádali kvalitu poskytovaných služieb. Trochu sa ma to ako dlhodobého pracovníka v tejto oblasti dotklo, keďže som to robil z mnohých pozícií a viem sa vžiť do človeka, ktorý má priamy kontakt so zákazníkom. Situácia a podmienky v akých tí ľudia fungujú sú skutočne niekedy nezávideniahodné a nie je ľahké neustále sa usmievať a byť navonok milý. Napríklad aj preto som ja garantoval riešenie turizmu cez zlepšenie situácie ľudí, uvoľnenie spoločenskej atmosféry a zvyšujúceho sa napätia a týmto spôsobom zlepšenie poskytovaných služieb. Samozrejme s tým, že rozšírime spektrum ľudí, ktorí si dovolenku budú môcť dovoliť. To sa dá ale cez systémové zmeny. Keď som takéto návrhy na internete napadol a opýtal sa, či tie osoby v živote v turizme pracovali, odbil ma nejakými babami, ktoré mali navonok mnohé roky skúseností, neviem už či aj s priamym kontaktom so zákazníkmi. No jednoducho takto sa to dnes robí. V princípe išlo a ide o človeka s nulovým vyprofilovaným pohľadom na realitu a snažil sa niečo viesť nejakým smerom, kde to ani sám netušil, lebo si obraz v živote nevytvoril. Potom boli jeho návrhy v podstate absolútne povrchné, avšak boli za nimi navonok odborníci. Skutočne išlo o prezentáciu mien, aktivít a kariér, prakticky s nulovou myšlienkou, ale s pekným obalom. Bola to jednoducho typická opozičná stratégia dneška. Zdalo sa mi, že išlo o osobnostné snahy vymieňať rôzne riadiace pozície v meste a tak mi prišla jeho stratégia, takéto ciele asi ľudí dostávalo do takejto skupinky.

Čo je dôležitejšie, stretnutie so mnou tiež odmietal, dokonca som sa dozvedel, že ma považoval za blázna. To asi viacerí, len asi aj to načrtáva možnosti takéhoto celoživotného politického ašpiranta na nejaké napredovanie. Podobne ako to bolo pri predchádzajúcom riaditeľovi, ktorý sa celkovo, prostredníctvom svojho celého tímu, prezentoval asi najvyššou formou pokrytectva ako som ja v živote videl. Politika hľadania chýb na niekom, čo tu bolo asi lepšie skryté, jednoducho nie je konštruktívnou a tento pokus bol tiež dosť priehľadný a ľahko identifikovateľný výkrik do tmy. K tomu si myslím, že miestni mladíci, ktoré sa na internete pokúšali relatívne zaujímavým spôsobom prekrúcať a hádzať môj projekt a moju prácu do autu, boli súčasťou jeho vlny, aj keď samozrejme to nebol priamo on. Bol to však jeho typický, navonok intelektuálny, vnútri však prázdny postup, za ktorým bolo negovanie iných. Veľkým pozitívom u neho bolo aj nespojenie sa s vysoko profesionálnou pokryteckou stratégiou, ktorú tu vytvorili miestni osvietené a duchovné „kapacity“. Predsa len, tu išlo o posun vpred od zvykov a tradícií, ktoré dávajú obraz môjmu mestu. Malo to aspoň štruktúru a dobre vyzerajúci marketing.

Poslednou zaujímavosťou môže byť aj fakt, že dnes sa akosi „obracia“ a v rámci svojej kariéry dostáva možností v radoch vlády v rôznych funkciách. Ktohovie, či ten môj projekt nespája rôzne zväzky už aj v tých najvyšších kruhoch, či nespája aj také sily, ktoré si doteraz nevedeli príst na meno, len aby tí hore ostali nedotknutí. To je ale len úvaha, ktorá má asi svoju logiku a opodstatnenosť. Postupy v kariére takých, ktorí môžu zastaviť môj prechod do politiky, môže tým hore jednoducho pomáhať.

Posledným z kandidátov, ktorí to dotiahli až do volieb bez spájania sa za „ušľachtilými cieľmi“, bol bývalý miestny športový manažér prezentujúci sa hlavne tým, že mal kontakty. Prešiel zaujímavými funkciami a tiež to bol jeden z „obrátených“, ako sme to zaregistrovali v prípade riaditeľa. Už bojoval na druhej strane barikády. Každopádne ponúkol pekne vyzerajúci program, smeroval ho na potreby tohto mesta, parkoviská, autobusy do určitých oblastí a podobné veci, ktoré sú asi z pohľadu miestnej komunálnej politiky potrebami. Avšak iba on a futbalový manažér sa dokázali so mnou aj stretnúť. Logicky som to chcel s každým a chcel som, aby sa ku mne pridali. Predsa len, mal som zdôvodnenú stratégiu, čo je pre mňa najdôležitejšie a prebíja akékoľvek iné snahy, pokiaľ je v nich úprimnosť. Vtedy sa očakáva, že sa takí, ktorí to chcú skutočne zlepšovať, pridajú. To je moja logika vecí a aj preto som

objektívne očakával pridávanie sa zo strany iných a preto sa pasujem do roly lídra s tým, že viem kde to chcem ťahať. Teda on, bývalý hokejový manažér a dnešný futbalový manažér sme sa aj stretli. Ako bývalý športovec som sa s nimi mal aspoň o čom porozprávať, v odbornejších súvislostiach ťažko hľadať spoločnú reč. Avšak toto bolo na celej tejto kampani zaujímavé. Osvieteneckí, ekonomickí, manažérski a politickí experti mojej oblasti sa kontaktu so mnou vyhýbali alebo program vopred odmietali.

Ďalším dôležitým faktom ohľadom celkových volieb je to, že kým som ja na začiatku kampane skúšal všetkých spojiť na spomínanom programe, pri jej finišovaní, keď sa ukázalo, že som si týmto ľudí nezískaval a môj profesionálny prístup cez zdôvodnený program a výsledky ich neťahal, mňa neoslovil so spoluprácou absolútne nikto. Ono to pred voľbami vrelo, sily sa spájali za rôznymi cieľmi, avšak na mňa ani pes neštekol. Toto je asi najzaujímavejšia a najdôležitejšia informácia, ktorá ohodnocuje skutočné manažérske a osobnostné predpoklady a schopnosti protikandidátov. Aj keď som možno vopred hovoril, že spájať sa dá na programe a nie na menách a honbe po moci za nulových argumentov. Spolupracovať s niekým, kto vidí do hĺbky vecí a problémov a hlavne kto ich vie technicky riešiť, teda nie len predstavovaním svojho úsmevu a čistej duše, tu nikomu nevonia. Predsa len, miestne osobnosti to majú asi zaužívané a zbavovať sa konkurencie „nevidením argumentov“ a odchodom konkurenta z oblasti je akosi vidieť v každej spoločenskej oblasti v mojom meste. Politika je asi najlepším obrazom a zrkadlom tejto skutočnosti. Tu tých, ktorí tomu môžu niečo dať, teda skutočne nechcú.

Voľby sa z môjho pohľadu skončili navonok veľkým fiaskom. V podstate som si svoju úlohu splnil a inej cesty na taký prístup nebolo. Vyhral to terajší primátor a na päty mu šliapal osvietenec. Tretí skončil profesionálny politik pracujúci v Bratislave. Hlasy boli rozdané asi v pomere 4000, 3000, 2000 a 500 pre hokejového manažéra. Ja som dosiahol métu niečo pod 150, čiže odmietnutie prístupu, osoby ako aj programu. Takto sa to dá asi skonštatovať.

Teda toto obdobie som považoval za ďalší krok k napĺňaniu nejakej misie a niečo, čo ma posunie ďalej. Mnoho ľudí sa ma pýtalo, či mi nie je ľúto toľkých peňazí. V podstate som nikdy nad tým ani trochu neuvažoval a nikdy to neľutoval. Bolo to pre mňa niečo prirodzené, čo je mojou povinnosťou vzhľadom na to, že moje argumenty sú tak veľké, že si môžem hovoriť ako o ľudskej nepríčetnosti niečo také odmietať. Aj keď samozrejme jednoduchí ľudia tu dajú na rôzne vplyvy a vytvorené miestne osobnosti, o ktorých je potrebné teda asi napísať v súvislostiach s ich činmi, kariérami a tým, v akej oblasti sa nachádzame a čo tu vytvára takéto vplyvné osobnosti, ktoré v podstate ruinujú spoločnosť. Toto teda robím teraz s tým, že to spájam s mojim príbehom a myslím si, že môj pohľad je skutočne objektívny a odzrkadľuje miestnu realitu. Už len tým, že som domáce prostredie sledoval neustále s možnosťou akéhosi nadhľadu a prostredníctvom vytváraného obrazu o situácii v mnohých miestach na svete ako aj v rôznych oblastiach života. Často som odtiaľ odchádzal a pri prácach sa dostával z rozčarovania nad realitou a tým, čo tu ľudia dokážu. Skutočne som tie pocity mal a časom si to akosi uvedomoval. Je to možno veľmi kritické hodnotenie a je otázne, ako by to bolo v iných oblastiach pri mojom stave beztiaže, ale myslím si, že pre objektivitu túto skutočnosť mám spomenúť. Myslím, že je to tu džungľa založená na ubližovaní jeden druhému a toto bude mať jednoznačne zlé smerovanie. Mne sa tu ľudia jednoducho dlhodobo pri prekrúcaní faktov vysmievali do očí v každej oblasti, akoby si boli istí, že si to môžu dovoliť a sú za nimi také sily a vplyvy, že s tým ja nič urobiť nemôžem. Samozrejme dá sa to zastaviť a zrejme ani nie je vhodnejší nástroj ako objektívne hodnotenie tohto stavu aj prostredníctvom ponúknutia niečoho, ako som ponúkal a čo doslova roztrháva miestne pokusy o robenie politiky. Lebo je to tisíce kilometrov nad ich úrovňou dokopy. Tak to asi je nejako v realite a to všetko je potrebné ďalej preukazovať. Tým som si ja bol istý neustále a preto mi nebolo ľúto prostriedkov, ktoré som do toho vložil. Potreboval som to povedať, lebo som jediný hovoril k veci a šiel som riešiť spoločenské problémy a nie vlastné ego alebo túžbu po moci. To bolo zrejmé počas celých volieb a nie je o tom vlastne absolútnych pochybností. Myslím, že takýto pohľad, čo som načrtol, musí stačiť na takýto záver.

Bral som to ako niečo, čo robiť musím a nepopieram, že som veril vo víťazstvo. Plánoval si už dokonca spôsob, ako založiť politickú stranu. Lebo tam ja budem platným článkom, ktorý veci skutočne posunie ďalej. Vlastne všetko mal premyslené a musím priznať, že som myslel na zložitejšie veci a také jednoduchšie mi uchádzali. Napríklad som si zle prepočítal výšku platu primátora a to, aký úver by som mohol dostať na politickú stranu. To bola dosť podstatná vec, ale nebolo to pri mojom prístupe niečo nezvyčajné. Ja som zachytil jednu cifru a ďalej to už neriešil. Hľadám tie zložitejšie problémy a súvislosti a potom také veci, ktoré prídu ako základné, tie mi uchádzajú. Napríklad počas celého obdobia, čo som riešil rozvíjanie tejto alternatívy, samozrejme najprv akosi podvedome a uvedomovaním si súvislostí, ktoré uvádzam v tejto knihe, mal som problémy s kontaktom s úradom práce alebo sociálnou poisťovňou. To boli veci, na ktoré som ja jednoducho zabúdal a neplnil si základné povinností. Pritom v hlave mi behali štatistiky a hľadanie asi tých najzložitejších súvislostí. To je už asi taký údel toho môjho pozerania sa na veci z inej perspektívy a hľadania vecí, ktoré viedli k môjmu programu.

Nič to samozrejme nemenilo na fakte, že toto bola jediná možnosť na napredovanie tohto projektu. Myslím, že ľudí odrádza aj dosť otvorená povaha a to, že som hovoril aj po mojej momentálnej situácii. Vedel som, že som k všetkému došiel absolútne náročnou cestou, neskôr sa akosi za podivných okolností zmenili pravidlá na podporu v nezamestnanosti, ktorú som očakával, pričom aj výdavky boli o niečo vyššie. Pre dobrý pocit a pocit vykonanej práce som to potreboval dokončiť naplno. Avšak takéto nečakané okolnosti ma dostali do zaujímavej situácie, odrazu zadlžený až po uši. Samozrejme to nič na projekte a mojich argumentoch nemenilo, avšak aj o tom som ľudí informoval ako aj o zaujímavých skutočnostiach, keďže tie sa vlastne v rámci celého projektu len hromadili. Samozrejme viem, čo ma čaká v zahraničí, čo sa aj potvrdilo. Tam je boj o prežitie a človek ako ja má dosť sťažené podmienky. Ten tlak je skutočne niekedy zaujímavý a čo je najhoršie, veľmi málo tam rozhodujú objektívne argumenty. Poctivé robenie práce nie je cestou k prežívaniu, to je také kapitalistické pravidlo. Toto nie je dôvod na to, aby ste bol akceptovaný a mal bezproblémový život. Kapitalizmus je systém, ktorý vytvára neprirodzené hierarchie a tie potom ruinujú spoločnosť. Systém to dokonca podnecuje a umožňuje vo veľkej miere. Tí hore stále viac vyciciavajú tých dole, nachádzajú mnohé spôsoby na zotročenie či prispôsobovanie si faktov a reality. Prežívanie v stave beztiaže a hľadaním objektívnych argumentov je jednoducho náročné všade.

Moja otvorenosť je v mojej krvi a je súčasťou toho, že som sa dostal vôbec do takéhoto zaujímavého bodu. Odkedy som pochopil, že moje videnie reality je podložené aj objektívnymi faktami a skutočne som to neustále potvrdzoval, veľmi málo ma zaujímalo, čo si o tom myslia ostatní. A voľby výnimkou neboli.

Pre ľudí to však bolo zrejme niečo nové a niečo, čo oni veľmi nemusia. Politici sú väčšinou navonok vzorní občania, ktorí síce nemajú o realite ani potuchy a riešenie je pre nich španielskou dedinou, sú však úspešní a musia mať statusy tých lepších. U mňa nemajú a dokazujem opak, prakticky dokazujem zločineckú povahu dnešného systému, pričom to logicky mnohým nevonia.

Zaujímavé bolo okúsiť nejaké politické debaty, ktoré teda ešte verím, že ma len čakajú a kde budem mať možnosť rozobrať dôležité veci. Tam som tiež trochu zlýhal a na tej hlavnej pôsobil dosť ťažkopádne. Avšak nešlo v skutočnosti o debatu, každý prezentoval to svoje, ja som sa to snažil tiež. Napriek snahám, nebolo možné použiť techniku a ukázať veci na grafoch, tak to riešil cez plagáty a vyšlo to katastrofálne. Každopádne, asi ani technika by v skutočnosti veľmi nepomohla a toto musí byť v dlhodobejších diskusiách s odborníkmi. Týmto spôsobom som však chcel naznačiť a preukázať, že vec, ktorú ponúkam, je skutočne produkt vyargumentovaný tak, ako nikdy nič predtým a ide o konečné riešenie v ekonomike, pričom je to vlastne už dokázané cez analýzy a štatistiky. Myslím, že ďalej sa už dostať nedá a nebude dať, je to len otázkou času, kedy sa to presadí. Samozrejme to chcem robiť, lebo to považujem za výsledok toho, čo celý život robím a viem to vlastne aj preukázať.

Táto debata teda tiež dopadla horšie a z pohľadu príprav môžem povedať, že podobne ako pri futbale či iných činnostiach, nebol som na ňu pripravený dobre a jednoducho som tam zlyhal. Nabudúce to bude iné kafé, o čom nepochybujem a asi aj preto idem ďalej s absolútnou sebadôverou a istotou, že všetko je ako má byť a že voľby mi priniesli iba množstvo ďalších faktov, ktorými viem preukázať dnešnú realitu a teraz to mám urobiť. Od športu, cez politiku, servis, jednoducho bordel jak v tanku.

Záver mojej kampane zavážila aj určité znechutenie z toho, čo a ako sa tu udialo. Ja som do vecí videl, v tom zhone sa ľudia zorientovať nevedia a tlaky neumožňujú myslenie v akomsi uvoľnenejšom móde. Chytia sa vlny nenávisti, ktorá to tu zmetie. A myslím, že taká vlna zmietla aj moje pokusy o napojenie sa na tunajší život, teraz už v pozícii lídra, lebo mám na to asi najpresvedčivejšie argumenty. Ja som to tu už poznal a videl do spôsobu života, nemal som o tom pochybností. Ibaže tá intenzita, keď išlo o moc, bola predsa len veľmi veľká a nemal som ani najmenšiu šancu cez poctivé a profesionálne postupy. Tu to ľudia nepoznajú a o tomto spôsobe života veľa nevedia. Osobností a vplyvy ich ťahajú úplne inde a k tomu sa väčšina prispôsobí, lebo chce prežiť a dať deťom jesť. Bol som už jednoducho unavený a vyčerpaný, po toľkých prekvapeniach som sa aj tak držal dobre. Na debatách som hovoril možno krkolomnejšie, ale hovoril niečo, čo má zmysel a vie skutočne pomôcť.

24 Zhrnutie

24.1 Predbežné zhrnutie a duchovný svet

Kedysi som pochopil, že existuje niečo ako nenávisť, ktorá je určitý stav človeka, komunity, menších či väčších spoločenstiev. Je to stav duše, mysle, či energia, ktorá dokáže ľudí spájať a dokáže im dávať smer. Jej opakom je asi logicky láska alebo rešpekt, ktorá dokáže tie isté veci, akurát má pozitívnejší efekt na spoločnosť a nevedie k potrebe zotročovať a ruinovať povedzme iných, iné časti sveta alebo je sebestačná a dokáže prinášať dlhodobú stabilitu. Tieto dve energie alebo stavy, ako som sa tu pokúsil definovať, je niekedy veľmi ťažké oddeliť a identifikovať. Dnešná doba a systém je od podlahy založený na tej prvej energii a ťahá ľudí k vzájomnému zotročovaniu, ktoré má svoje obete a spôsobuje všetky dnešné spoločenské problémy. Presadzovanie energie rešpektu je možné iba prostredníctvom trhového mechanizmu založeného na ekonomickej demokracii, ktorý jediný pritlačí spoločnosť do efektívnejšej formy fungovania a prirodzeným hierarchiám. To je záver môjho dlhodobého naberania skúseností a hľadania objektívnych súvislostí. Záver, ktorý dnes ponúkam prostredníctvom systémovej alternatívy pod názvom kooperativizmus.

Zaujímavým bolo, že iba fungovanie v obsluhe mi prinieslo možnosť takéto veci vidieť, rozpoznať, preniesť do praxe aj v iných oblastiach, neskôr mať šancu veci rozvíjať cez štúdium a pracovaní na celkovej alternatíve. Celkovo moje fungovanie bolo závislé na udržaní si vnútornej slobody, správaní sa ku každému rovnako alebo jednoducho nepoklonkovaní sa. Toto bola cesta k tomu, že som prakticky vo všetkých činnostiach dokázal prinášať zaujímavé výsledky, avšak toto bol paradoxne dôvod, že som v rámci dnešného systému málo uplatniteľný človek a som vyštvávaný z každej spoločenskej oblasti a činnosti. Taký je dnešný záver, ktorý teraz priblížim viac.

Kapitalistický systém vytvára neprirodzené hierarchie, alebo rôzne formy absolútnej moci. Je to cez kapitál, avšak funguje to aj na medzinárodnej úrovni jednej krajiny voči druhej, alebo rodinkárstvom pri dostávaní sa do rôznych vysokých pozícií. Na toto existujú dnes dôkazy a sú analýzy, ktoré to potvrdzujú. Dôležité však je, že toto spôsobuje, že vyššie spoločenské vrstvy majú problémy s rešpektom iných ľudí a nedokážu akceptovať ľudí so správaním sa k nim ako rovný s rovným. Toto je asi najjednoduchšia definícia tohto problému a moje fungovanie, keď som najprv nepriamo a potom priamo rozvíjal konečnú alternatívu, mi prinášalo práve tieto problémy.

Zaujímavejší je však bližší pohľad na to, ako to vyzerá u mňa doma. Okolnosti spôsobili, že som sa v určitom štádiu rozvíjania tejto alternatívy dostal do kontaktu a do rúk mojej komunity. To mi na jednej strane dalo možnosť prinášať zaujímavé výsledky, na strane druhej podstatu fungovania tejto oblasti, od ktorej som prakticky závislý a bez vyhratých volieb neviem pokračovať v projekte ako takom.

Prostredníctvom práce v Škandinávii som sa akýmisi cestičkami dostal k manažovaniu jednej časti stavby. Bola to jediná manažérska skúsenosť, ku ktorej som sa v rámci rozvíjania projektu dostal. Avšak vzhľadom na podstatu dnešného systému, dostal som sa k tomu absolútne nepriamo, bol preč od domova, stavba bola v slepej uličke a ja nemal inú možnosť ako zobrať zodpovednosť za jej určité napredovanie. Počas tejto skúsenosti sme spolu s kolegami z môjho domova urobil prakticky fantastický výsledok a viacmenej sa iba ukázalo, že na základe rozvíjania schopnosti rešpektu voči iným prinášam skutočné a objektívne výsledky v riadiacej pozícii. O tomto fakte som dlhodobo nepochyboval, keďže za základnú manažérsku schopnosť považujem práve toto v kombinácii so schopnosťou spolupráce. Práve tam sa ukázalo, že ma moje videnie reality okolo seba neklamalo, veľmi rýchlo som prečítal chyby v riadení a dal veci do poriadku. V rámci môjho domova sa však všetko poprekrúcalo, ja som ostal poohováraný, hľadali sa dôvody ako tento fakt zakryť a viacmenej som z domu utekal. Veci sú dodnes absolútne preukázateľné a o mojich slovách v podstate nie je pochýb.

V rámci môjho domova som sa pokúšal zamestnať v podobnej práci, ako som robil v Bratislave. Išlo o prácu projektového manažéra. Tam som túto prácu zvládal bezproblémovo a dosiahol asi najvyšší možný level schopností, ktorá sa v tom dala preukázať. V rámci mojej komunity som bol po dvoch týždňoch vysmiaty a to napriek absolútne zvládnutým úlohám, ktoré som mal na starosti. Asi dva projekty boli na správnej ceste, jeden som riešil len vďaka tomu, že som zmenil absolútne chybné inštrukcie, ktoré by mi neumožnili to urobiť v časovom limite a jeden projekt bolo niečo, čo bolo absolútne neriešiteľné.

V rámci snahy o športovanie v miestnych podmienkach, som bol dlhodobo vyštvávaný a vyhadzovaný aj z tejto činnosti. Popri riešeniu projektu som mal možnosť sa k tomu vrátiť, keď som to robil v nových podmienkach. Doslova som našiel spôsob, ako fungovať tak, aby som mohol riešiť projekt a rozvíjať aj túto činnosť, čiže futbal. Paradoxne v čase, keď som našiel spôsob ako byť stimulačným článkom aj v hre, keďže dovtedy to bolo vzhľadom na moje slabšie výkony len akosi nepriamo, narýchlo sa narobili umelé konflikty a ja z tejto činnosti vyhodený. Stalo sa to na začiatku mojej volebnej kampane a bol som doslova označený za niekoho, kto robí v kolektíve problémy a je škodcom. Podrobnosti som spomínal v rámci môjho príbehu, mali dlhodobejšiu históriu a išlo prakticky iba o ich pokračovanie. Teda v rámci môjho domova som nemohol vykonávať ani túto činnosť, ktorú som inde robil bezproblémovo a aj tu bolo možné dlhodobo preukazovať moju „neschopnosť“.

Keby sme sa pozreli na problematiku nenávisti a jej dôsledkov, tak jedným z nich je práve nevyhnutnosť obete, čo poháňa kolektív. Nesprávne hierarchie spôsobujú, že kolektívy a komunity často fungujú týmto spôsobom, na princípoch odsudzovania alebo jednoducho vyštvávania iných. Kapitalizmus v celej histórii spôsobuje, že sú zo systému niektorí odstránení. Takto to fungovalo dlhodobo a to bol napríklad spôsob osídľovania iných častí sveta. Ja som popravde bol takisto v takejto situácií, mohol som dokonca spoznať život rodín, ktoré mali takúto minulosť počas cestovania a pobytu v Austrálii. Dnes je však doba iná a aj to, že už to možné nie je, mňa osobne prinútilo hľadať odborné súvislosti a pracovať na projekte, s ktorým som šiel do volieb a o ktorom je táto kniha.

Asi najjednoduchšou formou vytvárania nenávisti a nevraživosti medzi ľuďmi je náboženstvo. Zrejme všetci poznáme dôsledky rôznych fanatikov islamu, ktorí spôsobujú nesmierne škody na našej spoločnosti. Toto vidíme, avšak je nám náročné sa pozrieť do zrkadla a v kontexte toho nášho, posudzovať realitu okolo seba.

Činy katolíckej cirkvi v minulosti sú asi tiež jednoducho identifikovateľné a je potrebné povedať, že ak by sme žili v stredoveku, tak ja by som bol pri mojom rozvíjaní projektu mojimi rodákmi najskôr niekoľkokrát upálený. To je objektívna realita a to objektívne hovoria moje skúsenosti so životom v tejto oblasti. Nevyhnutnosť vzdať sa tohto otroctva, bez ktorej by som neriešil program kooperativizmus ale asi miestny spevácky zbor, spôsobovala obrovské turbulencie v miestnej komunite. V príbehu som spomínal, že realita mi ukázala, že na miestnu nevyhnutnosť šírenia tejto formy energie, doplácala aj moja rodina. Ovplyvňovalo to podľa všetkého aj moje štúdium a pohodu na vysokej škole, jednoducho dotýkalo sa ma to od mladosti.

Časom túto formu fungovania, ktorá v stredoveku uvoľnovala obrovské množstvo „pozitívnej energie“, nahradil kapitalizmus a moc peňazí. Treba povedať, že išlo o obrovský posun ľudstva vpred, aj keď to prinášalo mnohé negatíva v podobe ďalšej formy absolútnej moci a jej dôsledkov. Ľudstvo sa však posúvalo, vznikali mnohé formy organizácií, rozvíjalo sa štátne zriadenie, definovala politická demokracia a ja sa teraz na základe všetkých týchto poznatkov snažím definovať demokraciu ekonomickú a to práve na štátnej a makroekonomickej úrovni. Stredoveký svet katolíckej cirkvi však pretrval a jej spôsoby a princíp fungovania sa v podstate nemenil. Jediné pozitívum, ktoré asi prinášala bolo, že prinášala určitú protiváhu voči kapitalistickej moci. Jednoducho chudobní ľudia sa mali kde spojiť, duchovne vyžiť a niesť útrapy kapitalistickej moci. To všetko je však zneužiteľné a tak to v rámci oblasti ako je tá moja, zneužívajú mnohí na získavanie si statusov osobností, rôznych pozícií, spoločenské manipulácie, čo prináša obrovské dôsledky na túto spoločnosť.

24.2 Späť k voľbám a „dobrovzťahová“ politika bez výsledkov a argumentov verzus menová a monetárna

Aby sme sa však vrátili k voľbám a zaujímavostiam, ktoré ich sprevádzali. Okrem futbalu som sa teda zaoberal aj inými vecami a skúšal nadobudnúť vzťah s miestnou elitou. Avšak opäť sa dá vidieť paralela medzi dôsledkami pôsobenia miestnych náboženských inštitúcií a tým, ako sa voľby vyvíjali.

Prekvapenie v podobe protikandidáta v mojej mestskej časti, ktorý sa dlhodobo usmieva v miestnom kostole, bolo robené cez politickú stranu, ktorá má kresťanské hodnoty ako základný cieľ a cez ich „šamanské kontakty a spôsoby“. Tento miestny „odborník“, ktorý má pozíciu riaditeľa miestnej pobočky banky, sa ukázal teda ako zaujímavý bojovník za svoje „hodnoty“. Iba pripomeniem, že dnešné bankovníctvo je od podlahy založené na absurdných základoch, kde nefunguje ani základná logika. Od toho sa odvíja aj potreba ich odbornosti. Myslím, že takého riaditeľa miestnej pobočky môže robiť aj človek, ktorý neovláda základy matematiky a logiky, ktorý sa prezentuje kariérnym pätolízačstvom. To je jednoducho taký dôsledok bordelu zvaného kapitalizmus. Tak sa do týchto pozícií dostane prakticky hocikto a nemusí preukázať prakticky nič. Riaditeľ banky, slušný a vzorný kresťan, ten sa prezentoval napríklad tým, že má dobré vzťahy na pracovisku. Pripomínam samozrejme, že v rámci kampane namiesto svojho odboru riešil vysádzanie stromčekov a hodnotenie niečoho, čo bolo v jeho obore a bolo ponúkané vo voľbách, tomu sa bránil a projekt „nevidel alebo jednoducho prehliadol“.

Keď si pozriem retrospektívne na moje skúsenosti, cez ktoré som sa doslova prekopal k programu, jeho zdôvodneniu a možnosti ho ponúknuť, tak si ani neviem predstaviť, ako by som to v dnešnej dobe robil cez pekné a milé vzťahy. Naposledy som sa o také niečo pokúšal v Helsinkách a skončilo to ako to skončilo. To bolo naposledy, čo som chcel riešiť „dobré vzťahy“. Vytváranie dobrých vzťahov nasilu môže znamenať aj to, že je z vás poddajný otrok a takí sú v riadiacich pozíciách v rámci zločineckého systému asi najnebezpečnejší a môžu zapredať vlastnú krajinu a vlastný národ. Keby som v Štockholme pri obrovskom organizačnom kolapse a vysokom riziku nezaplatenia výplaty pre mňa a mojich kamarátov nebuchol päsťou a nerobil veci podľa toho, ako som to cítil a videl ja, stavbu by som nedal

dokopy a možno by tam boli dodnes. A nemal by som prakticky absolútne nezvratný dôkaz o mojich manažérskych schopnostiach, doslova preukázaný v číslach a štatistikách. Za týmto neboli dobré vzťahy, tam bolo teda napätie. Neviem si predstaviť, aby som v čase, keď ma miestni zase vyháňali z ihriska, neopätoval pokusy o moje napádanie. To by som teda nemohol absolútne hrať a odtiaľ by ma vybrechali. Mal som chuť hrať, chcel som postúpiť a musel som mať „zlé vzťahy" aby som to v týchto podmienkach mohol robiť. A za tým sú podľa všetkého presne také vplyvy, ktoré sa tu prezentujú „dobrými vzťahmi". Celý môj boj, keď som rozvíjal alternatívu, bol spojený s bojom s dnešnými hierarchiami a s navonok zlými vzťahmi. No a je zaujímavé, že tento superman v „dobrých vzťahoch", ten je riaditeľom banky a pri voľbách sadí stromčeky a od programu v jeho obore uteká, ja som zlovzťahový žobrák a ja ponúkam systémovú alternatívu podporenú absolútnymi výsledkami z praxe. Dávam do toho všetko, celú energiu, všetky prostriedky a príde „dobrovzťahový" náboženský oportunista a dáva polená pod nohy. Jednoducho „kresťanské hodnoty" v miestnej praxi.

Lenže toto je bohužiaľ najbežnejší spôsob, ako sa tu v tomto pokrytectve prezentujú miestne osobnosti. Otec, ktorý bol dávno odstránený z riadiacich štruktúr a doslova mal pocit, že tu niečo nehrá, vyhral voľby v našej mestskej časti alebo dedinke a pôsobil ako poslanec na mestskom zastupiteľstve. Bolo to obdobie, keď sa urobilo jednoznačne najviac ako pri všetkých predošlých poslancoch. Veci sa jednoducho posúvali. Netvrdím, že to bolo spôsobené iba ním, avšak dobré vzťahy s primátorom pomohli k takémuto progresu. Počas vtedajších volieb som akurát ja riešil alternatívu a články a zrejme aj to veľmi zavážilo. Teraz, keď je všetko hotové a miestni sa z mojich snáh vysmievali, prípadne ich tu ovplyvnili rôzne „ekonomické kapacity", postavili mu ako konkurenta miestneho učiteľa, samozrejme prostredníctvom šamana 2 a jeho politických štruktúr. Prezentujúceho sa presne tým, čím bankový superexpert. Dobrými vzťahmi. Ľudia otočili proti otcovi, ktorý má automaticky vzhľadom na objektívne výsledky pocit, že to nebolo ok. V podstate systém ho vytlačil, neskôr mu dali nejakú pozíciu, kde sa aspoň po čase cíti viac využitý vzhľadom na jeho potenciál, a oni mu tu kolektívne dajú najavo, že toto nás nezaujíma. Nás zaujímajú navonok dobré vzťahy a pekné úsmevy. Hlavne že sa máme komu vysmiať a koho odsudzovať, taký náš typický kresťanský svet. Ono to funguje ako mafia. Jedna časť vyprovokuje konflikty, niekoho morálne zlikviduje a tá druhá sa preukazuje „dobrými vzťahmi", samozrejme pri nulových objektívnych argumentoch a výsledkoch práce. A majú koho lynčovať, v čom im pomáha podstata dnešného zločineckého systému. Takáto forma naberania energie sa pri možnostiach likvidácie jednotlivcov v mojej oblasti môže uvoľňovať aj počas generácie, čo chcem mojim príbehom v mojom prípade ukázať. Jednoducho niekedy jeden komunitný podraz môže zničiť život iných, z čoho sa môžu nejaké miestne kruhy tešiť a takto ju dhodobo spájať na svojich „úprimných hodnotách". Zašiel som týmto konštatovaním možno ďalej, ale aj to je asi možné. A samozrejme tým nemyslím na tohto učiteľa, ktorý sa v mojej analýze ako osoba ocitá trochu nevinne. Chcem načrtnúť celý mechanizmus prostredníctvom energie rešpektu a odsudzovania, ktorý doslova vyhľadáva dôvody na odsudzovanie a takéto naberanie si energie, pričom objektívne výsledky sa tu berú asi ako posledné.

Cez pozíciu učiteľa a náboženský oportunizmus sa tu však dostávajú k moci mnohé politické talenty. Takýmto spôsobom vytvorila naša dedina už jedného kandidáta na primátora, ktorý to v predchádzajúcich volebných obdobiach skoro vyhral a dnes tiahne na Európsky parlament. Jeho kariéru riešil ako ináč, náš šaman 2 v rámci našej dedinskej školy. Argumenty pri voľbách sú dobré vzťahy, k tomu cez deti vytvorené „manažérske schopnosti za nulových objektívnych výsledkoch".

Môj navonok nerestný spôsob života, bez ktorého by som sa teda ja v mojej pozícií kopacieho mecha v rámci projektu nepohol ani o milimeter, nie je nejaká neznáma veličina v miestnych kruhoch. Napríklad aj o tomto kandidátovi na post miestneho primátora v tejto oblasti sa to hovorilo tiež. Ibaže on sa akože polepší, príde do kostola a navonok ukáže pokoru, máva s krížom a všetko je ok. Ja sa nepodvolím, viem že inej cesty niet a hľadám ďalšie súvislosti napriek zvyšujúcim sa tlakom a

odsudzovaniu a teraz tu mávam zdôvodnenou alternatívou, ku ktorej sa nevedia vyjadriť ani najfundovanejší odborníci a zjavne som preskočil dnešnú dobu. On sa stane skoro primátorom a ja vo voľbách a mávaním bezkonkurenčným projektom a faktami absolútne zlyhám. Zaujímavosťou je aj jeho prízvukovanie v pozícií mestského poslanca o tom, že Bardejov je katolíckym mestom. Asi vie, odkiaľ fúkajú jeho veľké „manažérske schopnosti“, ktoré ho tlačia do riadiacich funkcií v rámci našej oblasti. Asi takto by sa dalo v krátkosti označiť dôsledky miestnych zvykov a prijímaných právd, spôsoby vytvárania „schopných manažérov“.

Aby som nezabudol, cez úsmevy na detičky šiel k moci aj druhý v poradí posledných primátorskych volieb, keď som ponúkal vytvorenú alternatívu, miestny riaditeľ a herec. Tento spôsob presadzovania sa a vytvárania osobností je skutočne niečo, čo dáva tejto oblasti určitý obraz a dôsledky celého tohto mechanizmu znázorňuje asi môj príbeh. Cez deti sa jednoducho môže variť a riešiť likvidácia ich budúcnosti. Aj taký paradox je v rámci mojich úvah asi možný a dosť pravdepodobný scenár dneška.

Obr. č. 32. „Politické ťaženie“ a manipulácia spoločnosti prostredníctvom katolíckej cirkvi sú známe po celom svete, v tomto prípade aj v Belfaste, kde sa ešte v posledných desaťročiach konali krvavé boje medzi katolíkmi a protestantmi. Momentky sú z mojej návštevy Severného Írska počas pobytu v Dubline a práci v Starbucksе.

Samozrejme nechcem znevažovať pozície učiteľov, bankových riaditeľov či hercov. Ponúka sa však strategické riešenie cez monetárnu a fiškálnu politiku, spájam to s množstvom pracovných skúseností v rôznych oblastiach, pripravujem odborné závery a najpodrobnejšie interpretácie, vysvetľujem polopate a tak, aby to zdravým sedliackym rozumom mohol pochopiť každý, pričom tu miestne osobnosti dôjdu iba po akúsi abstraktnú „dobrovzťahovú “ a pokusy o riešenia sa cez takto vytvárané „kapacity“ odhadzujú a vysmievajú. Od snáh sa uteká a hľadajú dôvody a ospravedlnenia, ktoré sa vzhľadom na miestne pôsobenia ideologických presvedčení dajú vykopať aj spod zeme. Niekto hľadá spôsoby a niekto dôvody. Asi preto som vytvoril to, čo som ponúkal a ukazujem aj prečo v politike nielenže to nedokážu riešiť, ale nevedia to ani prijať a snažiť sa posúdiť. Všetko zlé je na niečo dobré a aj voľby ukázali zaujímavé veci, ktorými môžem interpretovať stav spoločnosti. Jednoducho takto vzniká začarovaný kruh „odborníkov“, ktorí sa dostávajú do politiky a potom to tu ruinujú a ničia ako na bežiacom páse. Aj keď nechcem znevažovať jednotlivcoch, ktorí sa musia pridať k tejto vlne

„tsunami“, bez čoho by sa v tejto oblasti asi nepohli. Chcem ich hodnotiť z nadhľadu a ukázať začarovaný kruh, ktorý v konečnom dôsledku vraždí a zabíja už asi po celom svete.

Keď som s kamarátmi na vysokej čítal bibliu a snažili sa o interpretáciu, každý z nás vravel a videl v tých istých textoch niečo iné. To je asi najlepší znak, čím sa takto ideológiou riadená oblasť riadi. Počas pobytu v USA, kde som bol počas pádu dvojičiek, televízie ukazovali bibliu pri príprave na novodobú križiacku výpravu. Vraj v mene Boha. Niekto im tam tresol s dvojičkami, oni veľmi zaujímavo mali nepriateľa do niekoľkých dní, akoby ich to až tak neprekvapilo. A išli naháňať po jaskyniach nejakého domorodca na druhú stranu zemegule. Pritom plno nenávisti, zloby, bučali jak bojovníci za Alexandra Veľkého keď sa pripravovali na boj. Wrestlingoví bojovníci a podobné typy. A medzitým biblia a hranie sa na to, že je za nimi Boh. Tak povraždili mnohé rodiny, matky a deti. Asi takto vyzerá novodobý svet kresťanstva z makropohľadu. Toto sa stalo iba pred niekoľkými rokmi, toto nie je stredoveká výprava. Myslím si, že Boh skutočne chcel, aby som v určitej fáze spadol medzi navonok silno kresťanskú komunitu, do ktorej rúk som sa dostal a v ktorej moci je aj môj projekt. Ten je v takej fáze, že nemá konkurenciu a nie je o čom. Len ten kresťanský svet v skutočnosti konštruktívnosť nepozná. Nenávisť je príťažlivejšia a niečo ako snahu o objektivitu a hľadanie pravdy či spravodlivosti, to je nad sily dnešného kresťanstva, ktoré sa tvári ako pupok všetkých náboženstiev. Myslím, že Boh chcel, aby som ukázal aj takýto mikro pohľad a moja oblasť je fantastickým miestom na túto prezentáciu.

Spomínal som možnosť určitých subjektívnych pocitov pri mojej neschopnosti riešiť projekty v rámci bardejovskej komunity, tak pri tejto problematike môže byť tiež zaujímavá určitá paralela. To, že miestnym ideologickým prúdom vadí to, že som prichádzal k veciam a výsledkom potom, ako som sa zbavil tohto otroctva, je asi logické. Ohrozuje to ich pravdy o živote a môže narobiť neplechy v komunite. Jednoduchšie je to odstrániť a žiť podľa zaužívaných pravidiel „lásky“. Čo je však dôležité, neskôr po tejto pracovnej skúsenosti som si všimol, že pri príliš nervóznych ľuďoch mi prevracia žalúdok a má to nejaké dôsledky v podobe „potenia“ a pod. Prvýkrát sa mi to stalo práve na tomto mieste a podľa všetkého bola za tým vysoká nervozita jedného kolegu, ktorý vedľa mňa sedel a ktorý je práve takýmito ideologickými presvedčeniami veľmi ovplyvnený. O tom, čo robím a rozvíjam, sa v takom meste šíri rýchlosťou svetla. Hlavne keď treba „variť“ pravdu a realitu podľa rôznych receptov, aby miestne osobnosti nedostali nálepku „neschopní“, čo si asi tak veľké percento zaslúži. Dôsledky týchto vplyvov sú u nás asi v každej oblasti, napriek tomu ak sa pozrieme na veci profesionálnym okom, čo je teda to, na čo som ja zvyknutý, projekty boli v takom stave ako som ich opisoval. To samozrejme neviem potvrdiť, len časom a retrospektívne som si to vybavoval. Samozrejme riešil som iba projekty.

Zaujímavým môže byť ešte fakt, že dnes som v stave, keď sa na základe dlhodobej nemožnosti mať relatívne normálny život, dostávam okrem iného aj do zdravotných problémov. Týmto štýlom môže byť zo mňa onedlho invalid a budem tejto spoločnosti na príťaž. Nebudem jej dávať, budem jej v relatívne mladom veku brať a možno mi nakoniec prepne v hlave a niekoho postrieľam, lebo ma táto spoločnosť doslova zabila a zničila a to podlým spôsobom. Aj toto sú dôsledky tohto bordelu, v ktorom žijeme a aj preto mne moje analýzy pri pohľade na spoločenský rast a demokraciu, v dlhodobom horizonte sedia. Lebo ja jednoducho viem, čo je to život, z pohľadu tých, ktorí vytvárajú hodnoty. Pritom som tam riešil niečo, čo je nad rámec najväčších odborníkov. K tomu viem ukázať, kto a čo spôsobuje neduhy, ako sú extrémisti a teroristi. Tí najhorší sa na nás usmievajú a klamú nám do očí. Verím, že táto rovnica v mojom príbehu ukazuje ďalšiu zakázanú komnatu a príčiny určitých javov.

Kapitalizmus prináša nebezpečenstvo v neprirodzených hierarchiách, v tom, že ľudia nie sú nútení k efektivite, ale k tomu, aby sa páčili vyšším hierarchiám. Je to jeden zo zlých dôsledkov tohto zaujímavého pokroku, ktorý dal určitú stopku stredovekým likvidáciám všetkého živého a zdravého. Dal tomu určitú protiváhu, ale aspoň tam existujú nejaké pravidlá ako snaha o zisk a zefektívňovanie, ktoré sú však rôznymi aspektmi brzdené. Má to aspoň nejakú logiku. Dá sa pritom viesť nejaká debata,

aj keď musím povedať, že dnešní odborníci ďaleko nezachádzajú a nie je u nich poznať nejaké reálne skúsenosti, čo asi v príbehu dobre potvrdzujem. Avšak logika mojej katolíckej oblasti môže byť skutočne v tom, že potrebujú presvedčiť, že ich svet je pravým svetom, pritom využívať najrôznejšie spôsoby na presadzovanie a prispôsobovanie si svojej „pravdy“ a v konečnom dôsledku spôsobovať nešťastie a obrovské škody na rodinách, jednotlivcoch a ďalších generáciách.

24.3 Je vyštvávanie a odstraňovanie tých najschopnejších základným princípom fungovania môjho mesta?

Komunita, z ktorej pochádzam, ma teda dostala do rúk vtedy, keď som už o živote a svete okolo nás toho vedel priveľa a ukazoval som jej obraz, ktorému sa bránila a bráni. Namiesto toho sa asi najpresvedčivejšie argumenty na vstup do verejného priestoru pokúša nevidieť a zrejme dlhodobo nenechať ma tu robiť nič. Využívala ma na potrebu zdroja svojej energie, na ktorej od podlahy funguje, teda nenávisti a odsudzovania. Niekoľko mesiacov po voľbách mi píše jeden známy, že nechápe, ako ma tu všetci nenávidia, ibaže nikto nevie povedať prečo. To, že táto komunita je skutočne zaujímavo nastavená svedčí aj otázka, ktorú mi dáva jedna študentka pri predvolebnom rozhovore mimo kameru. Pýta sa, prečo ak v Bardejove nie som schopný prežívania, neodsťahujem sa inde, čo mi bolo mimochodom hovorené už viackrát. Jednoducho tu sa to akosi „varí“ a zrejme pripravuje zakrývania faktu, že opäť niekoho kolektívne „odfuknú“ a je ťažké sa tomu brániť. Vopred sa to ospravedlňuje hlavne medzi mladými, ktorí ešte túžia po pravde a hľadaní objektivity. Z môjho príbehu vyplýva, že som sa v tejto komunite ocitol v nejakej životnej fáze, ukazovala sa mi realita a veľa možností ja už teda nemám. To, odkiaľ pochádzam, som si ja nevybral, ako ja nemôžem za fakt, že tento projekt musí prejsť cez zvolenie ľudí, keďže tí „hore“ ma tam logicky nechcú. Skúšam jej naznačiť, že nemôže byť správne mať spoločnosť založenú na vedomom odstraňovaní ľudí a že tento stav je doslova spoločenskou hrozbou aj pre mladých, o čom teda ja nepochybujem a dávam podrobný rozbor z mnohých oblastí života. Samozrejme z jej pozície je to ťažšie chápať, ale hádam táto kniha pomôže pochopiť realitu aj tým mladším.

Obr. č. 33. To, že je vyštvávanie a následné dokazovanie, že bez tohto článku niečo funguje lepšie, základným princípom a energiou, na ktorej funguje moje mesto prakticky v každej spoločenskej oblasti, preukazuje aj povolebný status na najznámejšom internetovom portály v tejto oblasti, niekoľko mesiacov po voľbách. V rámci teórie energie rešpektu a nenávisti, je toto skvelým príkladom na ukázanie absolútnej zabudovanosti nenávisti a odsudzovania v komunite, kde bol môj projekt ponúkaný a od ktorej závisí jeho ďalší rozvoj.

Pokiaľ moje fungovanie v určitom stave absolútne naburáva dnešné hierarchie asi v každej činnosti, ktorú som vykonával, tieto vyššie hierarchie sú motivované k tlakom, ktoré zabezpečia, aby takému jedincovi neboli umožnené potreby na normálne prežívanie. V príbehu som chcel naznačiť, že sa tu dejú akési zvláštnosti a „náhody", ktoré mi normálne fungovanie neumožňujú a z komunity doslova umelo vyháňajú. Táto kapitalisticko katolícka kombinácia rôznych spoločenských vplyvov je asi tým najvyšším levelom, najlepší a najefektívnejší spôsob na likvidáciu a demoláciu každého zdravého rozumu, ničenie rodín, ľudí, či celej spoločnosti. Obom týmto smerom môj projekt logicky vadí, je to projekt jednak duchovný, pričom jeho rozvoj je spojený s tým, že som sa vzdal náboženského presvedčenia a hľadal odpovede cez energiu rešpektu a energiu nenávisti. No a samozrejme je to projekt hlavne ekonomicko odborný, keď vidím veci z inej a asi oveľa vyššej perspektívy ako dnešní odborníci. Jedným z jeho pozitív je aj to, že som tieto dva smery v dimenziách, odkiaľ pochádzam, dokázal na istý čas asi za „ušľachtilým cieľom" spojiť. Spájať je asi mojou doménou a vidieť to všade.

24.4 Posledný laboratórny pokus v športovej oblasti

Tento pokus je potrebné vzhľadom na špecifickú situáciu, urobiť aj špecifickým spôsobom. Všetko nasvedčuje tomu, že som bol z tejto činnosti zaujímavými spôsobmi doslova vyštvávaný. Išlo o kolektív v rámci mojej dediny, avšak má to asi podstatu v spôsobe a princípoch fungovania mňa, resp. tejto oblasti vo všeobecnosti. To všetko malo zaujímavé dopady a tieto procesy mohli často prinášať množstvo miestnej „pozitívnej energie". V novom klube som veľmi vítaný nebol a vzhľadom na fakt, že to bolo po vytvorení spomínaných konfliktov, prenášalo to tam určitú ťarchu a asi aj problémy ma vôbec akceptovať. Boli tam k tomu rôzne prepojenia na moje problémy z minulosti, ktoré som podrobne rozpisoval v príbehu. Problém a špecifickosť mojej situácie je v tom, že sa nachádzam v jednej oblasti, kde to mám na základe iných životných princípov u miestnych asi aj „nahnuté", čo spôsobili nevyhnutné okolnosti okolo rozvíjania môjho projektu. Je možné, že sa tu dá spájaním za rôznymi „ušľachtilými cieľmi" pôsobiť na výsledky vo všeobecnosti, na jednotlivcoch a jednoducho na to, aby bol nežiadúci článok definitívne odstránený. To, že tam pôsobili podobné vplyvy ako v mojej dedinke, navrávajú aj okolnosti pri mojich posledných zápasoch, ktoré som spomínal. V takejto situácii sa pokus dá robiť iba v rámci jedného kolektívu a síce sledovaním jednotlivcov, ich individuálne výkony počas spoločného fungovania a to, akým spôsobom sa stavajú k článku, ako som ja. Teda k článku, ktorý tu podľa všetkého prinášal „pozitívnu energiu" prostredníctvom vyštvávania a hrania sa s rôznymi ťažšími situáciami, ktorými som prechádzal. Takýmto spôsobom sa môžeme dostať k záveru, čo sa tu po dlhé roky mohlo konať či nekonať. Ide o relatívne nižšiu súťaž než aké som hrával v minulosti a preto je tu takýto pokus možné urobiť. Som v stave, keď svoje výkony viem vonkajšími okolnosťami relatívne ovplyvňovať a dostať sa na oveľa vyššiu úroveň ako je to vidieť na videách. Viem sa ešte dostať na úroveň tých najlepších. Toto je jediná možnosť v rámci tohto zaujímavého problému, s ktorým som sa v rámci domácej komunity stretával. Jednoducho ak v danom čase a danom zápase nebudem horší od iných, nebudú mať možnosť ma bezdôvodne vysánkovať a vyhodiť. Potom uvidíme, ako sa budú moje výkony vyvíjať, ako sa bude zvyšovať či znižovať môj prísun pre kolektív, ako sa budú vyvíjať iné individuálne výkony, meniť chémia kolektívu a podobné veci. Na videách okrem iného vidieť, že môj bývalý kolektív futbal skutočne hrať vie, avšak má na rôznych postoch relatívne herne slabšie články a bude zaujímavé sledovať, ako sa zmení celkový výkon viacerých, keď tieto články vymení niekto individuálne lepší, kto však slúžil na ich nabíjanie si energie a asi ho veľmi nemusia. Výmena do iného Tento pokus je možné urobiť počas posledných 2-3 rokov a mal by byť aj v záujme miestnych. Vzhľadom na súťaž je to možné urobiť aj napriek mojim rokom a nie najideálnejšiemu zdravotnému stavu, avšak ide o poslednú možnosť.

Naposledy som dokázal hrať relatívne vyšší level futbalu v Kalinkove pri Bratislave, kde som sa za určitých okolností pri zmenách v mojom súkromí dostal do akejsi lepšej fázy a mohol hrať ešte lepšie súťaže. Avšak aj v iných obdobiach tam vedel bezproblémov hrávať a byť platným. Vtedy keď sa chcelo manipulovať zo zápasom, tréner s dotyčnými vyrazil dvere a nebolo o čom. Vyzerá to tak, že v podmienkach Bardejova je vysoký level hrania sa s ľuďmi, šikany a ponižovania iných, manipulácie, a jednoducho klamstva, na čo si ľudia akosi zvykli a berú to za samozrejmosť. Týmito faktormi je spoločnosť doslova presýtená a ja tvrdím, že toto je dôvod, prečo tu mnoho poctivých ľudí nedokáže fungovať a je to mechanizmus na vyštvávanie často najschopnejších ľudí na okraj spoločnosti. Je to fungujúce prakticky naprieč celou oblasťou. Preto je takáto forma pokusu v tejto činnosti, kde to v takýchto podmienkach skutočne vyzerá, že nie som schopný vykonávať ani toto, tou jedinou možnou.

Dnes môžem skonštatovať, že pri posledných pokusoch o vykonávanie tejto činnosti v podmienkach môjho domova sa najprv myslelo, že som už neschopný zahrať, preto som zrejme nikomu nevadil a iba sa potvrdzovali závery, ktoré sa „uvarili“ niekoľko rokov predtým. Keď sa zistilo, že som ešte toho celkom schopný, ihneď som bol konfliktný, pričom podstatu ukazujú moje videá a to, či v mojom stave čistoty mám nejaké tendencie navážať sa do iných, keď nie som k tomu prinútený. Teraz sme sa dostali do negovania aj tejto veci a možno by ďalší krok ukázal to, ako je to s tímovou chémiou môjho dedinského družstva a kde sa v tomto smere nachádza asi celá široká komunita. Mohlo by to priniesť zaujímavé vedecké závery, aj keď už týmito postrehmi vytočím veľkú časť miestnej „slušnej a osvietenej“ časti spoločnosti čakajúcej na to, že všetci, ktorí im stoja v ceste za presadením sa v politike, padnú pod vlnami tsunami, ktoré je zrejme spôsobené snahou o udržiavanie miestnych „zvykov a tradícií“. V mojom prípade je to skutočne veľmi ohrozené a môj projekt môže byť v politike hrozbou pre celú politickú štruktúru, nielen pre miestnych politikov.

Schopnosť spolupráce je tou najvyššou schopnosťou, ktorú predkladám pri mojich výsledkoch a tom, k čomu som bol schopný dôjsť. Funguje v každej oblasti a ukázal som to aj v športe. Vyzerá to tak, že kým moji dedinskí spoluhráči nedokázali so mnou spolupracovať v stave, keď som bol na tom lepšie, bol pri sile a vedel podať aj individuálny výkon, ja som to s nimi dokázal za každých okolností a neustále išiel za lepšími výsledkami kolektívu. Fungovalo to neustále naopak a čím som bol na tom z individuálneho hľadiska lepšie, tým som bol viac vyháňaný. Dôvody môžu byť rôzne. Jednoducho ak im niečo slúži na nabíjanie si energie a spájanie sa, bez tohto bodu sa im môže zrútiť svet a veci zrazu nefungujú. Môžu byť za tým miestne individuálne snahy o to, aby bola nejaká skupinka tou najlepšou a jednoducho môj spôsob založený striktne na vzájomnej spolupráci im nevonia a nie je to šálka kávy miestnych, podľa všetkého nielen športových osobností. Pokus by však mohol odhaliť viac. Chcem teda skúsiť, čo s kolektívom spraví zmena hry a to, aby sa hrala tá moja. Teda hra spolupráce, nie hra odstraňovania iných z kolektívu.

Posledné informácie navrávajú, že sa oba spomínané kluby ocitajú na ceste do nižších súťaží. Pri začatí písania tejto knihy som s tým nepočítal, vzhľadom na posilnenie sa hlavne môjho domáceho tímu. Napriek tomu bude nasledovať snaha o napojenie sa na môj dedinský klub a vzhľadom na fakty uvádzané v rámci celého príbehu, možnosť opäť pokračovať v rámci ich štruktúr, avšak za nových „interných pravidiel“ s určitým varovným prstom nad bezdôvodným vyštvaním a rôznymi typmi provokácií, ktoré v miestnych podmienkach, ktoré som sa snažil podrobnejšie opísať, môžu znamenať vstupenku do komunity. Samozrejme pokus vzhľadom na vysoký stupeň prepracovanosti v miestnych rýchlych kung fu procesoch, ktoré som opisoval vo viacerých oblastiach, musí byť robený dlhšie časové obdobie. Teda nie niekoľko minút alebo iba zopár zápasov. Nová situácia mení okolnosti, nebudú asi k dispozícii videá a môže skutočne pokus až znemožniť, avšak už nie je na to inej cesty a z časového tlaku a nutnosti dokončiť túto knihu kvôli odchodu do práce v Rakúsku, nič iné momentálne vymýšľať nebudem. Prípadné výsledky tohto pokusu budem samozrejme nejako zverejňovať a informovať.

24.5 Pozor na správnosť porovnávacích metód

Pre vytváranie nejakých objektívnych záverov je niekedy potrebný správny prístup a dávať so pozor na porovnávacie metódy. Pri mojej odbornej argumentácii, kde som sa snažil ukázať, že demokracia je cestou k zvyšovaniu ekonomického rastu, čo tlačí k znižovaniu nožníc medzi bohatými a chudobnými, teda tlačí k demokracii a v dlhodobom dôsledku spôsobuje pozitívne perpetum mobile, musel som si dávať pozor práve na takéto javy. Nemohol som napríklad porovnávať Európu a Ameriku 19. storočia vzhľadom na to, že to boli úplne odlišné krajiny. Kým Európa bola dlhodobo osídlená a fungovali v nej zabehnuté kapitalistické procesy, Amerika sa osídľovala. Porovnávanie takýchto dvoch kontinentov by mohlo viesť k nejakým pochybnostiam v záveroch. Aj preto sa snažím byť čo najviac otvorený a snažím sa zájsť čo najhlbšie do môjho súkromia, aby o záveroch nebolo pochýb. Môžem napríklad porovnávať moju prácu projektového manažéra v Bratislave a v Bardejove. Robil som to v čase, keď som bol úplne odrezaný od akýchkoľvek návykových látok a myslím, že moje mozgové bunky pracovali veľmi podobným spôsobom. Moja práca stavebného manažéra, čo sa asi vzhľadom na fakty o tomto krátkom období dá povedať, bola zase sprevádzaná určitými ľahšími relaxačnými pomôckami s malými dávkami alkoholu či tabaku. Bez toho by som to však určite nezvládol a bola to akási správna forma relaxu a energie, kdesi na druhej strane Európy, kde sme boli samí chlapi. Spraviť logistiku, zorientovať sa vo výkresoch a tejto stavbe som však zvládal aj v takomto stave a nešlo o nejaké programovanie, alebo riešenie zložitých úloh. Z tejto skúsenosti sa dá vyčítať to, že sa veci spravili, dali do poriadku, išlo doslova o moju zásluhu a výsledok môjho tlaku na zlýhanie a ja som bol nakoniec odstránený a asi aj zosmiešnený. To je asi objektívny výsledok tejto skúsenosti. Nemôžem potvrdiť, že by som takto vedel dlhodobo fungovať. Vzťah prineseného výsledku a určitého typu reakcie je však jednoznačný. Pri servise či futbale som zase skutočne prechádzal rôznymi obdobiami s rôznymi formami energetických doplnkov. Tu by som vedel zdôvodniť výrazné zníženie mojej impulzívnosti po uvedomení si, že ľudia sú z kolektívov a spoločnosti vyštvávaní vedome, dokáže to často kolektívy spájať, vie ich to poháňať spomínanou energiou nenávisti a ja som k tomu znížil prísun návykových látok. Z veľmi impulzívneho hráča alebo pracovníka sa stal veľmi kľudný, ktorý si robil svoju prácu a teraz dáva výsledky na stôl. Samozrejme s tým, ako sa ku mne spoločnosť stavala. Zaujímavé sú tiež paradoxy, keď moja impulzivita v športe bola braná ako niečo absolútne v norme, lebo sa miestni mali z čoho vysmievať a mali objektívny argument na moje odsúdenie v prípade potreby. Avšak už keď som bol kľudný a všímal si miestne zvyky a tradície z nadhľadu, už som im brnkal na nervy, pričom ešte aj moje zanietenie dokázali zneužiť na umelé konflikty a doslova vyštvanie. Z futbalu sa dá z minulosti vyčítať, že som túto činnosť v dobrej psychickej pohode zvládal na úrovni asi aj tých najlepších a za určitých okolností to dokázal robiť z pohľadu dedinského futbalu asi logicky dobre. Dá sa vyčítať, že práve v čase, keď som bol na tom z pohľadu sily a výkonov lepšie, práve vtedy som bol viackrát vyrazený extratriednym spôsobom. Podobné veci sa dajú vyčítať aj z práce v servise a toho, že skutočne túto činnosť zvládam na úrovni najlepších a napriek tomu mám s udržaním si práce vzhľadom na mentálnu úroveň vyšších spoločenských vrstiev v rámci kapitalizmu, problém. Takže moje otvorenie sa je nevyhnutné na to, aby som mohol hovoriť o nejakej objektivite záverov. A tie sú jednoznačné. Neprirodzené hierarchie v kombinácii s určitými formami ideologického presvedčenia a jeho dôsledkov spôsobujú všetky spoločenské problémy a zo spoločnosti sú vyštvávaní a hádzaní pod most najčastejšie takí, ktorí by jej mali skutočne čo dať, pričom je to často skryté vo fungovaní vnútornej spoločenskej nenávisti z konkurenčných dôvodov. Zobrazil som to v schopnosti spolupráce a z toho prameniacej schopnosti pôsobiť stimulačne v rôznych pozíciách, čo je u mňa asi najviditeľnejšie a objektívne to považujem za najvyššiu schopnosť. No a nakoniec politika je asi najlepší a najpresvedčivejší dôkaz o tomto dnešnom zaujímavom vnútrospoločenskom mechanizme. Takto na základe viacerých oblastí a asi aj objektívnych faktov viem urobiť všeobecné závery, ktoré sú týmto skutočne hovoria o dnešnej realite.

24.6 Ešte niečo k mojej „motivácii“

S dievčaťom, ktoré stálo za celým týmto projektom a bolo pre mňa asi hlavnou motiváciou pustiť sa do neznámych vôd alebo zakázanej zóny, nemám kontakt niekoľko rokov. Sem tam som sa jej ozval a pred niekoľkými rokmi spomenul, že aj keď neviem či to číta, mám potrebu jej napísať. Vtedy bolo posledný krát, čo mi odpísala a asi to bolo z dôvodu ubezpečenia, že to dostane. Nedozvedel som sa o nej veľa, avšak bolo to cez facebook. Bola základným pilierom toho, aby som prerazil cez dnešnú džungľu a dokázal urobiť takýto výsledok, ktorý sa teda mnohí dnešní „odborníci“ snažia odstrániť z cesty. Pri spôsoboch, ktoré som videl a asi boli na mňa aplikované, by som bez toho, aby som mávol rukou a pozrel sa týmto smerom, nemal šancu ísť so vztýčenou hlavou. Voľby som bral aj ako poslednú možnosť jej napísať, že som niekto, kto jej dokáže dať domov a vie sa o ňu postarať. Namiesto toho som jej písal, že ten domov jej ja poskytnúť nedokážem a pri spôsobe života, ktorým som sledoval veci vedúce k alternatíve a jej zdôvodneniu, som na to právo nemal. Musím sa priznať, že viackrát mi písala, aby som si nachádzal záchytný bod inde, o čo som sa samozrejme aj pokúšal a v príbehu to spomínam. Nebol som na ňu beznádejne uprený, napriek tomu som nikdy nepochyboval, že v prípade „priaznivejších okolností“ sa to mohlo skončiť ináč. Skôr sa mi v živote potvrdzovalo, že také niečo sa dá spoznať a cítiť asi iba raz. Počas tých rokov som samozrejme veril, že sa veci dajú nejako na správnu mieru a dokonca sme viackrát boli blízko stretnutia. Myslím, že počas toho času boli situácie, kde rozhodovala moja situácia a pozícia, čo ju odradzovalo od hľadania nejakej cesty alebo zamýšľaniu sa nad možnosťou byť so mnou. Keď som sa jej napríklad ozval ohľadom snahy o vytváranie firmy so zameraním na stavebníctvo, čo som riešil počas pobytu v Austrálii a Thajsku, bola veľmi zhovorčivá a veľmi ju to zaujímalo. Je jasné, že takáto pozícia v podstate bezdomovca a vyhnanca často rozhoduje o dôležitých veciach v živote, aj keď je ťažké hovoriť čo by bolo keby. Každopádne, moje vnútorné presvedčenie je také, že akosi aj ona čakala na nejaké lepšie správy a že voľby asi bola moja posledná možnosť. Posledný týždeň zrušila facebook, kde som sa sem tam na ňu pozrel či je ok, čo vzhľadom na jediný spôsob nášho kontaktu v posledných rokoch je asi jasným znamením. So stopercentnou istotou však môžem povedať, že bez takéhoto bodu by som nemal šancu riešiť projekt, ktorý som riešil a asi to všetko tak malo byť. Asi som s tým zmierený dlhšie a samozrejme je pre mňa jej šťastie dôležitejšie, ale bol to určite základný pilier toho, že som veci dostal do dnešného stavu a nikdy nepoľavil, aj keď sa musel často predierať cez zakrývanie a prekrúcanie faktov, výsmech či ponižovanie, ktoré je súčasťou tohto úžerníckeho systému a spôsobujú to neprirodzené hierarchie.

25 Záver

Dnešný systém jednoducho vyháňa zo spoločnosti ľudí, ktorí sa prezentujú najvyššími schopnosťami v oblasti spolupráce a rešpektu voči iným. Toto je cesta k ekonomickým výsledkom a efektivite, čo som chcel ukázať tak cez moje skúsenosti z rôznych oblastí a z rôznych pozícií, či už prostredníctvom mňa ako aj tretích osôb vo viacerých oblastiach. Najdôležitejšie je, že sedia moje analýzy, ktoré sú prakticky tým jediným, čo vo vednej disciplíne ekonómii pri realizovateľnej základnej stratégií sedí.

Čo je však v kontexte schopností spolupráce a rešpektu dôležitejšie, napriek tomu, že tlačia kolektívy k efektivite a lepším výsledkom, je veľmi náročné ich využívať v rámci kapitalistického spôsobu fungovania, kde poctivý prístup a poctivá práca nie sú cestou k prežívaniu. Hlavnou príčinou sú neprirodzené hierarchie a to, že do rozhodovacích pozícií sa ľudia dostávajú prostredníctvom iných kritérií ako sú objektívne výsledky či objektívne argumenty. Spôsobuje to vytváranie hierarchií na základe strachu z prežitia a kolektívy sa najčastejšie spájajú na princípe nenávisti. Nepridanie sa k rôznym „procesom z mocenských bojov" môže znamenať nedostatie zdrojov, čo prakticky tlačí ľudí k takémuto spôsobu fungovania.

K moci a rozhodovacím právomociam sa nedostávajú ľudia na základe formovania si nejakých manažérskych schopností a ich objektívneho preukazovania, čo som sa snažil naznačiť prostredníctvom mojich skúseností. Prípadne prostredníctvom pokryteckého správania sa a hrania hry na dobrých a slušných bez objektívnych výsledkov práce. Celý mechanizmus spôsobuje, že páčenie sa vyšším poschodiam neprirodzenej otrokárskej hierarchie v rámci kapitalizmu je základná cesta k prežívaniu či sebarealizácii. Naopak, schopností spolupráce sú dnes cestou pod most alebo sa odstránia rôznymi „spoločenskými systémovými nástrojmi". Tento mechanizmus jednoducho spôsobuje všetky spoločenské neduhy. Drogy, alkohol, násilie, ničenie rodín, psychické problémy ľudí, extrémizmus, asi aj terorizmus a je jednoducho cestou do záhuby.

V celej histórii sa zvyšovanie moci cez kapitalistické pravidlá, čo je nezastaviteľným trendom už posledné desaťročia, nekončilo ináč ako eskaláciou napätia a vzájomným vyvražďovaním. Nebude to ináč ani tentokrát a môj program je najefektívnejšou a najistejšou cestou k náprave tohto smerovania bez zbytočných vzájomných vrážd, prípadne ničenia osudov asi tých najschopnejších. Jediné, čo mu chýba, je dostať ho do odborných diskusií, kde sa takých zdôvodnených veci asi boja ako čert kríža. Nie je to možné prostredníctvom dnešných politikov, keďže ich mentálny a osobnostný vývoj je príliš nízko vzhľadom na spôsob vytvárania dnešných hierarchií, čo som chcel potvrdiť aj príbehom. Jedinou a poslednou šancou je zvolenie ľudí a kvôli tomuto cieľu som písal túto knihu.

Veci som podal podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, tak si na ne pamätám. Väčšina je preukázateľná cez fakty, niektoré iba cez osobné svedectvá, čo som si však vopred nezískaval. Moje skúsenosti hovoria, že ľudia vedia veci prekrúcať a meniť aby sa udržali v nejak nastavenej komunite a vzhľadom na moje postavenie a momentálne aktivity to je možné a asi aj o to príťažlivejšie. Mám s týmto mechanizmom dokonca množstvo skúseností a v príbehu som to naznačoval. Napriek tomu bolo mojou úlohou priblížiť podmienky rozvoja a stav projektu, o ktorom vravím ako o niečom nadčasovom, čo sa musí dostať do odborných diskusií, aby sa to zlepšovalo, hľadalo nedostatky, prípadne v nejakých veciach menilo. Každopádne základná stratégia je jasná a zdôvodnená a tam by to malo byť nedotknuteľné. Iná cesta na to teda nebola a otvorenie sa bolo nevyhnutnosťou napriek uvedomovaniu si toho, že to môže vyvolať určité turbulencie v komunite, odkiaľ pochádzam, že sa v nejakých veciach môžem mýliť alebo si ich nepresnejšie pamätať. To možno ukáže blízka budúcnosť. Niekedy sú však dôležitejšie trendy či nejaké iné okolnosti okolo vzniku faktov, na čo som sa zameriaval.

26 Prílohy

Príloha 1 – podrobnejší rozbor stavby v Štokholme, ktorý som použil pri snahe o získavanie informácii v predvolebnom období prostredníctvom firmy, cez ktorú bola realizovaná ako aj pri predkladaní tejto manažérskej praxe

Celá stavba obsahuje tri strechy. Každá z nich prácu na vonkajšej a vnútornej časti. Pri mojom príchode bola načatá druhá strecha a to iba vonkajśia časť.

Vonkajšia a vnútorná časť obsahovali porovnateľné množstvo práce s tým, že oveľa pravdepodobnejšie práve tá vnútorná viac, čo sa neskôr potvrdzovalo. Za celú stavbu bola sľúbená spoločná odmena, ktorá mala byť rozdelená medzi všetkých.

Do stavby som sa zapojil približne po dvoch mesiacoch(zrejme aj viac, nepamätám sa na to presne) od začiatku jej realizácie. Dva týždne som strávil s dovtedajšou partiou, následne ďalších 5 týždňov spolu s dvoma novými spolupracovníkmi, s ktorými sme začali pracovať na vnútornej časti prvej strechy. Vzhľadom na to, že dovtedajšia partia s ňou nevedela pohnúť a nemala predstavu o jej realizácii, prácu sme vykonávali sami. Bolo to na základe toho, že som na tom trval a udal množstvo dôvodov, ktoré potvrdzovali celkový stav realizácie zákazky.

Dovtedajšie výkony partie boli na veľmi nízkej úrovni a z toho produkovala aj naša kritika vzhľadom na spôsob odmeňovania založený na rozdelení spoločnej odmeny medzi všetkých. Hrozilo samozrejme, že nedostaneme zaplatené, čo sa aj neskôr potvrdilo. Mojou snahou bolo preukázať, že veci sa dajú zvládnuť aj pri takto nastavených pravidlách a spôsobe odmeňovania, keďže tamojšia partia hovorila niečo iné. Môj názor bol samozrejme aj ovplyvnený spoločnou prácou.

Mojou kritikou a realizáciou vnútornej časti prvej stavby sa veci dali do pohybu a stavba dostávala na správnu koľaj, aj keď úplná náprava už možná nebola.

No a čo potvrdzuje, že moje slová sú pravdivé?

Dodávky na jednotlivé strechy prichádzali tesne pred ich realizáciou. Z toho sa dá vyvodiť, že napríklad zhotovenie prvej vonkajšej časti strechy(ešte pred mojim príchodom) trvalo 6 a viac týždňov a pracovalo na nej 5-6 ľudí. Tretia časť už po našej kritike a preukazovaniu stavu vyhotovovania samotnej zákazky trvala len niečo cez 3 týždne a pracovali na nej 4 robotníci a aj to pri 5-6 hodinovom pracovnom čase

Z dodávok na vnútorné časti striech sa dá preukázať, že samotná partia s nimi nevedela v podstate ani pohnúť. Jednoducho nevytvorili si prehľad nad celou stavbou a tým, čo je potrebné urobiť. Presvedčoval som sa o tom prvé dni od začatia našej časti strechy, keď ešte boli pod vedením tamojšej partie. To sa po niekoľkých dňoch zmenilo a stavbu som viedol ja, čo bolo zjavne nevyhnutné. Absolútnu neznalosť probematiky potvrdzuje do istej miery aj fakt, že materiál na ich realizáciu mal byť dodaný ešte pred uzatvorením samotných striech pomocou žeriavov, čím by sa ušetrilo množstvo času, ktorý sme my strávili pri dodávaní materiálu na dve uzatvorené strechy. My sme všetko museli niekoľko dní nosiť schodmi. Zaujímavý príklad, ako a kde sa strácal čas.

Keďže stavba sa vykonávala vo Švédsku, ako podporné informácie by sa dali použiť aj letenky jednotlivých robotníkov. Zisťiť odkedy dokedy bola stavba realizovaná. Samozrejme v prípade hlbšieho preukazovania pravdivosti mojich slov.

Ak by sme chceli zistiť pravdivosť mojich slov aj bez zisťovania si vyššie uvedených informácií, stačilo by zobrať jednotlivé plány a dať ich niekoľkým majstrom na kontrolu. Jednoducho 6-7 ľudí malo túto stavbu robiť asi 3 mesiace a tak by samozrejme čiastka, ktorá bola za realizovanie sľúbená, relatívne postačovala na slušné výplaty. Avšak podstatou je, že sa stavba vykonávala 6-7 mesiacov(overoval som si to z Austrálie, kde som už pri jej dokončení pracoval). Toto by pomohlo aj v prípade, že by bolo s informáciami potvrdzujúcimi moje slová manipulované. Vzhľadom na moje ciele a to o čo mi ide je takéto niečo samozrejme možné.

Vnútra ďalších dvoch striech dokončila tamojšia partia a trvalo jej to cez dva mesiace. Pritom ich počet stúpol až na 8, keď sa spojili s inou partiou z jednej dediny. Takto je dobré vidieť to, že tej práce na vnútri strechy bolo asi omnoho viac ako na vonkajšku, o čom som tam aj hovoril nadriadeným pri snahe o určitú kalkuláciu stavby a snahe o poukázanie na to, v akom stave boli veci. Samozrejme z môjho pohľadu vzhľadom na snahu o slušnú výplatu, o čo mne v tom čase v prvom rade išlo.

Takže čo sa vlastne stalo? Nastúpil som do práce na zákazke, ktorá bola v slepej uličke. Prišiel som časom na problémy, samozrejme bol som stále viac verbálne napádaný a označovaný za niekoho, kto naburava vytvorené pravidlá. Robil som to preto, lebo mi hrozila nezaplatená výplata a bol som na druhej strane Európy. Inej možnosti teda nebolo. Teda ešte predtým ako som prebral prvú vnútornú časť stavby aj s dvoma novými kolegami. Pomocou tamojšieho majstra nejako realizoval a dával postupne veci na správnu koľaj. Pred našim odchodom bolo potrebných na dokončenie vnútra prvej strechy skutočne už iba niekoľko dni. Treba dodať, že ako nestavbár som sa musel naučiť orientovať vo výkresoch, vypracovávať kalkulácie na materiál a k tomu dodávali sme materiál na všetky tri strechy, čo nám spolu s prvotnou orientáciou na stavbe zabralo veľa dní navyše. Avšak veci sa dostali celkovo do správnych koľají. Bolo nám sľúbené že sa všetko vydiskutuje v Bardejove po príchode domov, kde sme šli na dovolenku vzhľadom na vianoce. No a v Bardejove bolo do niekoľkých týždňov vymaľované, všetko poprekrúcané, povyťahované nezmyselné chyby vzhľadom na podstatu problémov o ktoré tam išlo a ja označený za niekoho, kto tam škodil a robil rozbroje.

Spolu s ďalšími dvoma kolegami sme túto časť stavby vykonávali asi 5 týždňov. Bolo to stále veľa, ale vzhľadom na okolnosti to bolo niečo, čo naznačovalo problémy a veľmi nízku efektivitu. Jednoducho tá druhá časť by nám trom trvala asi nie viac ako mesiac.

Samozrejme je potrebné dodať, že išlo o veľmi špecifickú situáciu, pri ktorej môžem preukázať nejaké schopnosti ťahať veci v náročných situáciách. Alebo kde sú ľudia motivovaní k zlepšovaniu vecí okolo seba a ja som mohol v podstate aplikovať a využiť skúsenosti a vytvorený nadhľad nad rôznymi spôsobmi a dôsledkami riadenia a vedenia ľudí. Jednoducho moju istotu som pretavil do nejakého výsledku. Dostal som sa k tomu doslova v izolácii od dnešných hierarchií, keď inej cesty pre mňa nebolo a ani firma vzhľadom na preukázateľný

stav vecí nemohla namietať. To sa dalo až vtedy, keď som bol izolovaný od možnosti preukazovania a ukazovania reality, teda v Bardejove.

Viaceré veci môžu byť sčasti nepresné, keďže presné týždne a časy si vzhľadom na dlhé časové obdobie pamätám iba námatkovo. Ak by som nerieśil dnes politická ambície, nikdy by som s tým už nešiel von a veci by ostali zabudnuté. Avšak takto to nejako v princípe vyzeralo a princpiálne išlo o takéto rozdiely. Moja vtedajšia kalkulácia naznačovala, že naša efektivita bola asi trikrát väčšia ako tá, ktorá bola do nášho príchodu. Zistenie presných informácii zo Švédska by pomohlo upresniť aj tieto veci. Avšak samotný realizovaný čas je nepopierateľný a už dnes dokazuje, že išlo o fatálne zlýhanie. Samozrejme aj naše odstránenie z pokračovania a predkladané dôvody sú zrejmé a ľahko overiteľné fakty. Čiže už aj bez zisťovania si informácií zo Švédska, zdravým sedliackým rozumom viem mnohé veci preukázať.

K tomu chcem dodať, že celková situácia pre tamojšiu partiu nebola jednoduchou, keďže na podmienky vonku zvyknutí neboli. Jednoducho je to niečo nové a asi aj toto zapríčinilo ich neschopnosť posúvať veci správnym smerom. Samozrejme odmena bola trochu prinízka a sčasti mali možno pravdu. K tomu do rozhodovania na konci zasiahol tamojší najvyšší majster a tomu sa môj postoj k dovtedajším spôsobom nezdal a dal mi to v posledný deň najavo. Čiže bolo tam množstvo vecí, ktoré sa dajú pochopiť a vidieť z rôznych perspektív. Pokiaľ sa však bavíme o realizácii zákazky, výkonov do môjho príchodu a jej posun správnym smerom na základe jednak mojej kritiky ako aj realizácie, išlo o asi overiteľné fakty a to je z môjho pohľadu to najdôležitejšie. Veľmi dôležité je si uvedomiť, že som bol dlhodobo fungoval v rámci dnes vytvorených hierarchií kdesi úplne najnižšie, odkiaľ sa púšťal do zaužívaných pravidiel, keď to uznal za vhodné. Tu som objektívnosť mojej kritiky aj absolútne preukázal. Avšak ako niekto zdola, mám veľmi malé možnosti na preukazovanie a domáhanie sa pravdy. Jednoducho ste v rukách nastavených hierarchií a tam sa často nedomôžete ničoho. Komplex vecí vám v tom zabráni. Avšak zaujímavý príklad, ako funguje systém pre tých, ktorí sa nachádzajú niekde dole a čo v podstate spôsobuje. Jednak neefektivitu a brzdu celej spoločnosti, ako aj vytvára jedincov, ktorí majú dôvody vidieť dnes nastavenú spoločnosť ako zločineckú a pokryteckú. A pritom každý sa len snaží prežiť. Lenže systémové pravidlá umožňujé a podnecujú k takýmto javom. Kapitalistický systém je od podlahy založený na likvidácii jednotlivcov, je to jeho základná energia a tento príklad je tak zrejmý a jasný, že tu absolútne nebolo čo riešiť. Samozrejme tento fakt sprevádza prakticky každú spoločenskú činnosť vzhĺadom na nedmokratické riadenie, čo som ukazoval aj z iných skúseností, kde výsledok je vlastne stále rovnaký. Ako niekto, kto sa snaží v robote iba robiť, nemá tendenciu pridávať sa k akýmkoľvek podvodom a podrazom, ktoré najčastejšie komunity spájajú, mal som prakticky nulovú šancu na prežitie a fungovanie normálnym spôsobom. Teda mám na mysli reálne pracovné procesy, ktorými som prechádzal a mne dávali možnosť neustále hlbšie chápať suvislostí. Avšak práve to mi dalo šancu rozvíjať projekt, s ktorým idem do politického boja a ak som tu vytvoril trikrát viac práce a nebolo to uznané, v rámci môjho projektu preukazujem stokrát viac ako akákoľvek konkurencia. Sprievodné javy rozvoja tohto výsledku sú však veľmi zaujímavé pre poznanie reálnej situácie a reálneho spoločenského stavu. Moje slová sú dnešnou spoločnosťou označované za paranoidné, avšak prízvukujem, že všetko sú to iba objektívne fakty a nie je za tým žiadna manipulácia.

Príloha 2 – štatistiky jednotlivých zápasov, v rámci ktorých som ešte v sezóne nebol pustený na ihrisko v rámci miestnych „procesov“. Dá sa z nich vyčítať to, že som s kolektívom bol už niekoľko týždňov, v inkriminovanom zápase (Dlhá Lúka – Jakubany) sa oddiaľuje odchod hráča na hosťovanie, ktorý už o dva týždne nehrá, prichádza nový hráč ako sa dá zistiť aj príchod hráča kvôli inkriminovanému zápasu po prerušení výstavy v Bratislave. Tento prístup je dosť nepriamy, môže len niečo naznačovať a v kombinácii vo všetkými faktami v príbehu ukazovať „spôsoby“ pri konaní „miestnych procesov“.

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6859/

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6866/

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6873/

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6880/

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6887/

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/6894/

Príloha 3 – Článok Juraja Karpiša

http://dolezite.sk/Treti-smrtelny-hriech-2s6up1.html

Príloha 4 – videá z predposledného zápasu pre potreby prebiehajúceho „laboratórneho pokusu“

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/373850/

Príloha 5 – video z posledného zápasu, komentár v knihe je robený z druhého polčasu

https://vsfz.futbalnet.sk/zapas/373860/